LUCIANI
SAMOSATENSIS
Wm Barnes London
Dialogorum Selectorum
LIBRI DUO.
Lucian K

A *Gulielmo Du-gardo* recogniti, & (variis collatis exemplaribus) multo castigatiùs quàm antè editi.

CUM

Interpretatione Latinâ, multis in locis emendatâ, & ad Calcem adjectâ.

Σπάρταν ἔλαχες, ταύταν κόσμει.

LONDINI,
Typis *T. Hodgkin*; impensis *R. Chiswell, B. Walford, M. Wotton, G. Conyers, J. Walthoe, J. Nicholson, S. Sprint, & T. Ballard.* 1709.

BRITISH MUSEUM

TYPOGRAPHUS

Lect. Candido S.

DUos hoſce *Luciani* Dialogorum Selectorum libros eo Conſilio excudendos ſuſcepimus, ut Juventus Græcarum Literarum ſtudioſa ſine morum honeſtatiſque periculo illo Autore poſthac uteretur, cujus alioqui dictionem ad Græcum Sermonem perdiſcendum cum primis aptam doctiſſimus quiſque judica-

verit. Quantum enim detrimentum adolescentium animis afferant ii, qui vel hunc, vel alios id genus Authores sine rerum delectu in lucem edunt, aut legendos proponunt, nostrorum temporum perquam corrupti mores, quorum incauta lectio parens est, satis declarant. Habenda igitur potior virtutis ratio, neque committendum unquam, ut illius jacturam, vel maximæ eruditionis prætextu, Juventus faciat.

Latinam insuper Interpretationem, multis in locis emendatam, visum est potius

tius ad calcem rejicere quàm ex adverſo apponere: non ſolùm ut Græca Lingua accuratiùs excolatur, ſuo fulgore magis ſplendens: ſed etiam ut otioſis Ignaviæ anſa penitus præcidatur, qui oculos in Verſionem ſubinde conjicientes, eique fidentes, perfunctiorie, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, (quod uſu compertum eſt) lectiones parant, memoriæ parùm conſulentes, atque adeò Græcarum Literarum ſtudium tantùm non contemptui habentes. Vale, Amice Lector, & noſtris conatibus fave.

Ut Lectori innoteſcat quid in hac Editione præſtitum ſit, viſum eſt σφάλματα nonnulla, & ὑστερήματα priorum Editionum, præſertim *Londinenſis*, ob oculos ponere, quæ omnia in hac poſtremâ emendari, ſuppleríque videat.

Pr. notat Edit. priorem: *Nov.* hanc novam.

Διάλ. α'. *pr.* τὸ χ̀ πρῶτον. *nov. pag.* 1. *lin.* 5. τὸ μ̃ πρῶτον. —— *pr.* ἀνέπλ̀ ἠλὰ. *nov. p.* 1. *l.* 9. ἀνέπλ̀ ἠλὰ. —— *pr.* τῇ δύρᾳ. *nov. p.* 1. *l.* 13. τῇ δύρᾳ. —— *pr.* ὁ ἔρεσον. *n. p.* 1. *l.* 15. ὁ ἔρεσον. —— *pr.* πόντ. *n. p.* 2. *l.* 6. πόν̀τ. —— ἀνεσρέφὲτ. *n.* 2. 7. ἀνεσρέφὲτο. *pr.* πυρώσως. *n. p.* 2. *l.* 10. πυρώσας. —— *pr.* δ̀έφυχμ. *n.* 2. 14. δ̀έφυχμ. —— *pr.* νόμιω. *n. p.* 2. *l.* 19 νομιὼ. —— *pr.* ὣ ἐκείνΘ. *n.* 2. 22. ὣ ἐκείνοις. —— *pr.* ὣπεξελθῶν σε. *n.* 2. 22. ὣπεξελθών σε. —— *pr.* μελαγχολᾶν. *n.* 2. 27. μελαγχολᾶν. *& alia hujuſmodi multa in quolibet Dialogo quæ cujuſlibet Græcis literis leviter imbuti eſt corrigere.*

Διάλ. δ'. *pr.* καπέχθη. *n.* 5. 21. καπνέχθη. —— *pr.* καὐκείνιω. *n.* 6. 1. καὐκείνιω.

Διάλ. ζ'. *pr.* κἂν. *n.* 9. 23. κἂν.

Διάλ. ιϛ'. *pr.* ὁμοθῶν. *n.* 15. 25. ὅμοιον.

Διάλ. ιε'. *pr.* Χαρμόλεως ὁ μεγαεικός. ΕΡΜ. Ἀπόδυθι. *n.* 21. 27. Χαρμόλεως ὁ Μεγαεικὸς ἐπέσεισΘ, ἕ τὸ φίλημα δικάλαυσον ἦν. ΕΡΜ. Ἀπόδυθι. —— *pr.* τὸ κἀλλΘ χ̀ τιὼ κόμιω. *n.* 21. 30. τὸ κἀλλΘ, χ̀ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, χ̀ τιὼ κόμιω. —— *pr.* δειπνήσ̀ πολυτελῆ

λυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ ἐξαπατῶν τὸν νέους. n. 24. 30. δέπνήσῃ πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκ]ωρ ἐζιὼν, ἅπαν]ας λαθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κα]αλύψας, ὠθίσιον ἐν κύκλῳ τὰ χαμαι]υπῆ. καὶ ἑωθεν ἐξαπατῶν τὸν νέους. ——

Διάλ. ιή. pr. οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, τὸν τ̄ πολέμιν καιρὸς. n. 30. 26. οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἑταίρας συγὼν, κ̀ τὸν τ̄ πολέμιν καιρὸς ——

Διάλ. ιθ'. pr. ὠθεὶ τ̄ Ὀλυμπάδ Θ τ̄ μητέρ Θ σε ὅμοια πολλὰ ἐλέγον]ο. Ἀλέξανδ. κἀγὼ. nov. 31. 29. ἐλέγον]ο. Δεῖκον]α ὁμιλεῖν αὐτῇ, κ̀ βλέπειν ἐν τῇ ἐυνῇ· εἶτα ὕτω σε τεχθῆναι, τ̄ ὑ Φίλιππον ἐξαπατᾶν οἰόμενον πα]έρα σε εἶ. Α Λ. Κἀγὼ ταῦτα ——

Διάλ. κά. pr. ὅτε οἱ ἀπ' Ἀχαιῶν θεραπ]εύσιν. Ταῦτά με ἀνιᾷ. n. 37. 1. θεραπ]εύσιν, ἰσηγορία ὑ ἀκεικὴς, κ̀ πεκρὸς ὅμοι Θ, πηδὲ κακὸς, πδὲ κ̀ εὐνοῦς. Ταῦτά με ἀνιᾷ. ——

Διάλ. κδ'. pr. διάῤῥει, ὦ Τάν]αλε, ὡς ὅτε σὺ, n. 38. 27. ὦ Τάν]αλε, ἓν ἴδι ὡς ὅτε σὺ ——

Διάλ. κγ'. pr. ὠπῆ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν· βάλῃ δέ σοι ὀπ]δείξω. n. 39. 32. γυναικεῖον ὄν. ΜΕΝ. Οὐκέν, ἀλλὰ θεσπ]ύξομαί γε πάν]ως ἀνδρογύνῳ ὄν]ι. ΑΙΑΚ. Βάλῃ δέ σοι ὀπ]δείξω. —— pr. ἅμα θῦσαι νεκροῖς δόξαμ]α. Αἰσχύ δὲ Σόλων. n. 40. 8. ἅμα θῦσαι νεκροῖς δόξαμ]α· ἔμαθον γὰ ὡς ἐδὲν ἴσον κύαμοι κ̀ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. ΑΙΑΚ. Οὗτ Θ ὑ Σόλων —— pr. τ̄ σαυτὸν τέχνιν. Σωκ. τί γὰ ἄλλ' ἅμα. n. 41. 17. τ̄ σαυτὸν τέχνιν, κ̀ ὐκ ὀλιγορεῖς

ὀλιγωρεῖς τ̃ καλῶν. ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο. ——

Διάλ. κθ'. pr. ὁ δ̃ Λάμπις ἀποσφάξας ἑαυτόν. n. 49. 32. ὁ δ̃ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίδ τ̃ ἑταίρας ἀποσφάξας ἑαυτόν. —— pr. σὺ δ̃ ὦ Ἀκαρνὰν, ἔστιν γὰρ κἀκεῖνο τί αἰτιᾷ τοὺς ἄλλους, n. 50. 6. σὺ δ̃ ὦ Ἀκαρνὰν (ἔστιν γὰρ κἀκεῖνο, καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυρτίῳ,) τί αἰτιᾷ τ̃ ἔρωτα, σαυτὸν δ̃ ἄρ'; —— pr. ἀλλὰ δ̃ τ̃ αἰσχρᾶς ἡδονῆς, ἐάλως ὁ ᾐνιαῦτο. n. 50. 10. ἀλλὰ δ̃ τυχόντο παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ὀπτλάτων καὶ στεναγμῶν, ἐάλως ——

Διάλ. λϛ'. pr. ἀδύνατα τ̃ ἀπάντων. n. 58. 26. ἀδύνατα τ̃ ἀπάντων. — pr. οἶμαι δ̃ καὶ τ̃ σκηνῆς πολλάκις. n. 64. 18. καὶ τ̃ ὅλη τ̃ σκευῆς. —— pr. ὑπέμνησαι. n. 66. 10. ὑπέμνησας. ——

Διάλ. λγ'. pr. Χάρ' καὶ ὡς φιλοτιμῶνο πρὸς Ἀλκήστιν. n. 82. 25. ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, καὶ ὡς φιλοτιμοῦνο. —— pr. Ὀθρυάδην, τ̃ ἐπιγεγραμμένα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτῷ ὀνόματι. —— n. 82. 33. —— αἴματι. ——

Βιβλίῳ β'.

Διαλ. β'. pr. δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τήν τ̃ Ἀειδόλην. n. 97. 7. γυναῖκας ἀνήγαγε, τ̃ μὲν ἐρωμένην ἔφη αὐτῷ, τὴν τε Ἀειδόλην —— pr. καὶ τ̃ Ἰκαρίαν. n. 97. 10. τ̃ δ̃ Ἰκαρίαν —— pr. εἰ μὴ ἔξει ἐν τῷ ἀγρῷ τὸ κυνίδιον αὐτῆς. —— n. 97. 13. ἐν τῷ ἀγρῷ τὸ ξυνήθες ἐκεῖνο, καὶ ὃ μάλιστα ἠγάπα κυνίδιον αὐτῆς. —— pr. καὶ τ̃ αἰτίαν σοὶ, ὦ Ζεῦ, παρέχω. Αὐτὸς γὰρ ἐκεπέπληκάς

με ——

γε ——— n 98. 2. — τ αἰτίαν τ νοθλθῆναι
πᾶσι τὸ ξωνέλειον σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέχεις, ἀπ-
λαῖς ὁπωιγνύμνοις καὶ καπνὸν παρ αὐτὰς ἐκ
ἀγλῶσε ἄλλῳ χάμαλι ὥστε ἡμᾶς δεδίεναι μή σε
καταδύσῃ τις ξυλλαβών, ὁπότε ἂν παρῇ ἡς,
ἢ τὴν χρυσοχόων τις καλεραζέ) χρυσὸν ὄψα·
καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρμου, ἢ φέλλιον, ἢ ἐλλόβιον
ἡμῖν ᾖῃ· πλὴν ἀγλαὰ ἐμπέπλησαί γε ——— τ
ἀεροῦν τ ἡμιθέων τούτων ——— pr. ἀνέωξας τοῖς
τοιούτοις τὰς θύρας, ἅπαντες· ——— n. 98. 20. πᾶς
θύρας, καὶ ὅπῃ τὰς ἀνυπτὰς ἐτρέπτε, ἅπαντες ·—
pr. καὶ αἱ ἀηλίαι θεαὶ· ὥστε ταῦτα μὲ ἐάσειν ·—
n 98. 22. ——— αἱ ἀηλίαι θεαὶ· πᾶς γὰρ οὐκ οἶδε
τ Ἀγλαΐαν, καὶ τ Τιθωνὸν, καὶ τ Ἐνδυμίωνα,
καὶ τ Ἰασίωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, ὥστε ταῦτα μὲ
ἐάσειν. ———

Διάλ. γ'. pr. παράπαν, μήτε θεμιτὸν εἶναι τὸ
ὅλον. διόπερ καὶ αὐτὸς ——— n. 110. 4. ——— τὸ
θεράπαν, μήτε θεμιτὸν εἶναι τὸ ὅλον. Σκόπει
γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς σὲ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας
γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μήτε φυλάττοι,
μήτε ζηλοτυποῖ τὸ θεράπαν, ἀφιεὶς καὶ βαδί-
ζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν,
καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δ' αὐτὸς
ἀπάγοι μοιχοθησομένοις ἀνοίγων τὰς θύρας,
καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν,
ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾶν δόξειεν ἄν; ἐγὼ γε, ὦ Ζεῦ,
φαίην ἄν, ἐραστὴς πολλάκις· εἰ δέ τις ἔμπα-
λιν ἐλόμενος γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ
θεραπεύειν ἐπ' ἀφετῷ παίδων γνησίων, ὁ δὲ,
μήτε αὐτὸς θεράποιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς
παρθένου, μήτε ἄλλῳ θεραπεύειν ὀπτεύοι,
ἀλλὰ καὶ σεσεγαν καλαπλείσας παρθένους, καὶ
ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τ χρόας,
καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκλελοιπυίας, καὶ τῆς ὀφθαλμῆς
κατα-

ὑποδεδοκότων, ἐὰν ὅπως ὁ πιεστὴς ἀφανιεῖν δόξῃ ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τῆς γάμου, καλλωπιζόμενον εὐπροσώπου ἕνεκα καὶ ἐπιφανεστέρου κόρου, καθάπερ ἱέρειαν τῆς θεσμοφόρου πρέπων. διὰ παντὸς τὴν βίβλον. Διόπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς —— pr. — ἢ κόλαξ, ἢ οἰκέτης, μέγα τὸ μίσθωμα —— n. 112. 13. — ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐπὶ παιδικῶν τίμιος ὑπεξυρημένος ἐπὶ τὸ νάθον ἀντὶ ποικίλων καὶ πανδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ἀφήκατο αὐτῷ μέγα τὸ μίσθωμα —— pr. ἄχεις ἂν ἢ ἱπποδορίας —— n. 113. 15. —— ἄχεις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσών, ἢ ἱπποδορίας —— pr. ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε Μίδα καὶ Κερῖσε — n. 120. 23. — ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε· νῦν θέλοιμί γε καὶ Δία ποτὲ γλαῦκα χρυσόν· τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις ταῖς κόλπαις ὑποδέξαιτο ὅτῳ καλὸν ἐρασθὲν διὰ τῆς τέγους καταῤῥέοντα; ὦ Μίδα καὶ Κερῖσε —— pr. — θεὸς ἐς νέφη, καὶ τὸ γλυπτὸν σῶμα —— n. 125. 6. —— ἐς νέφη, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γλυπτὸν σῶμα —— pr. —— ἐπιφέρεσθαι αὐτὸν ἐν τῷ συμποσίῳ πολλὴν ἀγλαΐαν καὶ γῆφον, —— n. 126. 20. —— ἐπιφέρεσθαι αὐτὸν ἐν τῷ συμποσίῳ τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέρας ἐπιλημμένον πολλὴν ἀγλαΐαν καὶ γῆφον, ——

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΔΙΑΛΟΓΩΝ

Βιβλίον πρῶτον.

Διάλογος α'.

Κύκλωψ ἢ Ποσειδῶν.

ΚΥΚ. Ὦ Πάτερ! οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ξένου, ὃς μεθύσας ἐξεπύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ὀπτῇ χρήσας. ΠΟΣ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥΚΛ. Τὸ μὲν πρῶτον Ὄυτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει, ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟΣ. Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον, ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει· ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, ἢ δὲ πάνυ εὐθαρσὴς ὤν; ΚΥΚΛ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέφας, πολλούς τινας ὁπλισάμενος ἅμα ἑταίροις τισὶ ποιμνίοις· ἐπεὶ δὲ ἔδωκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, (πέτρα δὲ ὅτι μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐκκαυσάμενος ὁ ἔφεσον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησ' ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι, ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινας, ὥσπερ

εἰκὸς ἦν, κατέταγον λησταὶ ὄντας· ἐνταῦθα ὁ πανοῦργός τις ἐκεῖνος, εἴτε ΟΥΤΙΣ, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φαρμακόν τι ἐγχέας. ἡδὺ μὲν καὶ εὔοσμον, ὀπισθιαλυτόταλον δέ, καὶ ταραχωδέσταλον ἅπαντα δὲ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεσθαι πόντιε, καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο, καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην· τέλος δέ, εἰς ὕπνον κατεσπάσθην· ὁ δὲ ἀπεξύσας τὸν μοχλόν, καὶ πυρώσας γε, ὡσσόπερ ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα, καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. Ὡς βαδὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὅς οὐκ ἐξέδορες μεταξὺ τυφλούμενος· ὁ δ' ἦν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; ἢ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκτεῖναι τιν' πέτραν ἀπὸ τοῦ σπέους. ΚΥΚΛ. Ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάθοιμι ἐξιόντα· καὶ καθίσας ἐπὶ τινὶ σπέει, ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ θρέμματα ἐς τὴν νομήν, ἐπιλελάμμενος τοῦ κριοῦ, ὁπόταν ἐκβαίνειν αὐτὸν ἀπ' ἐμοῦ. ΠΟΣ. Μανθάνω ἐπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν ἐπεξελθών σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔβλεψε ἑστηκότας ἐπ' αὐτόν. ΚΥΚΛ. Σωκράλεσα, ὦ πατέρ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤρετο τὸ ὀπισθιαλύοντος τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην, ὅτι ΟΥΤΙΣ ὀνοῖτο, μιλαγχολᾶν οἰηθέντες με, ᾤχοντο ἀπόντες· ὕστερον καταισοφισάμενός με, ὁ κατάρατος, τῷ ὀνόματι, καὶ ὁ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τοῦ συμφορᾶν, οὐδ' ὁ πατὴρ φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. ΠΟΣ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνῶμαί γε αὐτόν, ὡς μάθῃ, ὅτι εἰ καὶ πήρωσίν μοι ὀφθαλμοῦ ἰᾶσθαι οὐδυνατόν, τά γε ἄλλ' ἅπαντα πλεόντων τὸ σῴζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι ἐπ' ἐμοὶ πεφύκεσι· πλεῖ δ' ἔτι.

Διάλογος β'.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα. καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως ἔδεε τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. ΠΡΩ. Μὴ θαύμαζε, ὦ Μενέλαε, γίγνομαι γάρ. ΜΕΝ. Εἶδον καὶ αὐτός· ἀλλά μοι δοκεῖς, (εἰρήσεται γὰρ πρὸς σέ) χρηστέαν τινὰ σοφίαν παρὰ τοῦ Πρωτέως, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τοὺς ὁρώντων, αὐτὸς ἔδεν τοιοῦτο γιγνόμενον. ΠΡΩ. Καὶ πῶς ἂν ἡ ἀπάτη ὅπη τοῦ ὅτου ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὃ σε μετεποίησα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ἀδεδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐγένετο, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, παρεστήκασί μοι, ὦ γενναιότατε, αἱ χεῖρες, εἰσὶ γάρ, εἰ ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι πάρεστιν. ΜΕΝ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡΩ. Σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς ἐδὲ πολύπους ἑωρακέναι πώποτε, οὗ ὁ πάχει ὁ ἰχθὺς οὗτος εἶναι. ΜΕΝ. Ἀλλὰ τί μὲ πολύπους εἶδον. ἀ πάχει γε, εἴδεως ἂν μάθοιμι παρά σου. ΠΡΩ. Ὁποία ἂν πέδα παρελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ παρασφὺς ἔχηται τῆς πλευρᾶς, ἐκείνη ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν χρόαν, μιμεῖται τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιέας, μὴ θηρεύσων, μηδὲ φανερὸς

ὧν διὰ τοῦτο; ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. ΜΕΝ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δ' ὃν πολλῷ μᾶλλον ἀποδοξότερον, ὦ Πρωτεύς. ΠΡΩ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, πότερον ἂν ἄλλῳ πιστεύσας, τοῖς σαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν. ΜΕΝ. Ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ φανέν σμα τερατῶδες, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

Διάλογος γ'.

Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων.

ΠΟΣ. Ἔγωγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἐστε, καὶ πάλαι μὲν τὸ τοῦ Ἰνοῦς παιδίον ὅτι τοῦ Ἰαμβοῦ ἐνομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῆς Σκιρωνίδων μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νυνὶ σὺ τὸν κιθαρῳδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναπλεύσαντα, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῷ ζακόνῃ καὶ κιθάρᾳ· ἢδη ποτὲ δείσας κακῶς ὑπὸ τῆς ναυτῶν ἀπολλύμενον. ΔΕΛ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γεγόμενοι. ΠΟΣ. Καὶ μεμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ἐποιήσατο· ὅπως γοῦν τὰ λοιπὰ τοῦτον ἐχθύετε, ὦ Δελφίν; ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ὅτι τῇ τέχνῃ· ὁ δὲ πλουτήσας ἤδη τὸ πυρέττειν ἐπεθύμησε, πολλὰς οἰκάδε ἐς τὴν Μήθυμναν, ὅπως εἴξασθαι τοῦ πλοῦτον καὶ ὅπως ἐκ πορθμεία πρὸς κακέργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολλοὺς ἄγων χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ λοιπὸν τὸ Αἰγαῖον ἐχθύετο,

ἐγίνετο, ὅπως ἐκλάθοιτο ἀμπὼ οἱ ναῦται· ὁ δὲ (ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα παρακειμένου τοῦ σκάφους) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν χολὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἅπαντα θηρίον πνέα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυτόν· ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται· καὶ ἀνέλαβε τὴν σκολιὸν, καὶ ἧστε πάνυ λιγυρῶς, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος· ἐγὼ δὴ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναδέξαρος αὐτὸν, ξένην ξάμιλλα ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. Ἐπαινῶ τὴν φιλομουσίαν· ἄξιον γὰρ τὴν μισθὸν ἀπέδωκας αὐτῷ τὴν ἀκροάσεως.

Διάλογος κ'.

Ποσειδῶν καὶ Νηρηΐδων.

ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν ξενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς καθιππάζεται, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλεῖσθαι, τὸν δὲ νεκρὸν, ὑμεῖς, ὦ Νηρηΐδες ἐφαλάσθαι, τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ ἧρωΐ ὁπλιτικῷ. ΝΗΡ. Μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα, ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλεύσεται γὰρ αὐτίκα οἰκίσται ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς πεπομπεύειν. ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ἡ θέμις ἐστὶ ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὸν· ἀλλ' ὅπερ ἔφην, ἐν τῇ Τρωάδι ἐν τῇ Χερρονήσῳ τεθάφθαι, ἐκεῖνο δὲ μνημεῖον ἔσται αὐτῷ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθαμάντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθῆκεν, ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν

ὅπη τ' ἀλκάλης. ΝΗΡ. Ἀλλὰ κἀκείνῳ σῶσαι δεῖσει, χαεισάμενος τῷ Διονύσῳ. ξυφὸς γὰρ αὐτῷ καὶ πίτθη ἡ Ἰνώ. ΠΟΣ. Οὐκ ἐχθρὸν ὄντα πονηρὸν ἔσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαείσεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον. ΝΗΡ. Αὕτη ἡ ἀδελφὴ πῶς ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ Φρίξος ἀσφαλῶς ὀχεῖ; ΠΟΣ. Εἰκότως· νεανίας γάρ, καὶ δυνατὸς ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν ἢ ἦν, ἅτε ἀπειρίᾳ ὀκνήσασα ὀχήματος ἀσφαλοῦς, ἢ ἀπιστίᾳ εἰς βάθος ἀφανές, ἁπλανεῖᾳ, καὶ τῷ θάμβει ἅμα χαθεῖσα, καὶ ἀνιγνιάσασα πρὸς τὸ ζοφερὸν τῆς πίστεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῆς κεφάλης τοῦ κριοῦ, ὃν τέως ἀπείληπτο, καὶ κατέπεσεν εἰς τὸ πέλαγος. ΝΗΡ. Οὐκοῦν ἐχθρὸν ἦν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πειρᾶσθαι; ΠΟΣ. Ἐχθρὸν· ἀλλὰ ἡ μοῖρα πολλῷ τὴν Νεφέλης δυνατωτέρα.

Διάλογος ε'.

Ξάνθε καὶ Θαλάσσης.

ΞΑΝ. Δέξαι με, ὦ Θάλασσα, δεινά πεπονθότα· καταδυσέσον μὲ τὰ τραύματα. ΘΑΛ. Τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; ΞΑΝ. Ἥφαιστος· ἀλλ' ἀπιστοθεάκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑΛ. Διὰ τί δέ σοι ἀνέδαλε τὸ πῦρ; ΞΑΝΘ. Διὰ τὴν ὀργὴν τὴν Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τὸν Φρύγας ἐκέλευσα, οὐδὲ ὑπ' ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ἐπὶ τῶν νεκρῶν ἀπέφαπτέ μοι τὸ ῥεῦμα, ἐλεήσας τοὺς ἀθλίους, ἐπῆλθον, ὅπως κλύσαι

κλύζαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ὑπόχολο τὴν ἀνδρῶν· ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστ., (ἔτυχε γὰρ πλησίον πως ὤν) πᾶν ὅσον οἷμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ καὶ ἐποδὶ ἀλλοδὶ, φέρων, ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἔκαυσε μὲ τὰς πελέας, καὶ μυείκας· ὥπτησε δ' καὶ τοὺ κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας, αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάζαι ποιήσας, μικρῦ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἴργασαι ὀργῆς δ' ἕν ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῆς ἐκκαυμάτων; ΘΑΛ. Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ αἷμα μὲ ὑπὸ τ νεκρῶν, ἡ θέρμη δὲ, ὡς φὴς, ὑπὸ τ πυρός· καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὃς ὅπ τ ἐμὸν υἱὸν ὥρμησας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νερηΐδ υἱὸς ἦν. ΞΑΝ. Οὐκ ἔδει ἦν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺ Φρύγας; ΘΑΛ. Τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι. Θέτιδ υἱὸν ὄντα τ Ἀχιλλέα.

Διάλογ ε.

Διὸς, Ἀσκληπιῦ, καὶ Ἡρακλέους.

ΖΕΥΣ. Παύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι· ἀφρεπῆ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τῆς συμποσίου τῆς θεῶν. ΗΡΑΚ. Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τουτονὶ τ φαρμακέα προσκαλαχλίνεσθαί μοι; ΑΣΚΛ. Νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι· ΗΡΑΚ. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἀκεραύνωτον, ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα, νῦν δὲ καθ' ἕλεον αὖθις ἀθανασίας μετέλαβες; ΑΣΚ. Ἐπλέλησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλες, ἐν τῇ Οἴτῃ καταλεγεὶς, ὅτι μοι ὠνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑΚ.

Οὐκοῦν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωκε ἡμῖν, ὃς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τοιαῦτα δὲ πεπόνηκα ἐνκαταίφων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος· σὺ δὲ ῥιζολόμος εἶ καὶ ἀγύρτης· νοσεῖσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ὑπηρέτης τοῦ φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ὑπηδεδειγμένος. ΑΣΚΛ. Εὖ λέγεις, ὅτι σε τὰ ἐγκαύματα ἰατρόμενον ὅτι τοξόται ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος, ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος τὸ σῶμα τῷ χιτῶνι, καὶ μετὰ τοῦτο τῷ πυρός· ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ὅτε ἐδόκουν ὥσπερ Ζεύς, ὅτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ πορφυρίδα ἐσταδυκώς, καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ· ἀλλ' ὅ δὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑΚ. Εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα ἔσῃ, ὡς ὁ πολύς σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀφόμβρος σε, ῥίψω ὅπου κεφαλὴν ἐν τῷ ὕφανθ', ὥστε μηδὲ τὸν Παίονα ἰάσασθαί σε τὸ κεφάλιον ζωπυρήσαντα. ΖΕΥΣ. Παύσεσθε, φημί, καὶ μὴ ἀπαλαφήσετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῷ συμποσίῳ· καί τοι εὔγνωμον, ὦ Ἡράκλες, τὸ καταλλήλεσθαι σε τὸν Ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

Διάλογος ζ'.

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΡ. Ἥκουσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεύς, ὡς ὑποπτικὰ καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐν τῷ ὕφανθ' εἰσθὼν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἢν ἀποχρεμαθέντες

δέντες καταστᾶν βιάζεσθέ με, μάτην πονήσετε· ἃ γὰρ δὴ καθελκύσετε ἐς ἣν ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, ἃ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλασσαν ζημιώσαιτε μισθωσιῶ, καὶ τἄλλα ὅσα καὶ Σὺ ἀκήκοας ἐγὼ ἣν ὅτι μὴ καθ' ἓν ἁπάντων ἁμείνων καὶ ἰσχυρότερός ὅτιν, οὐκ ἂν ἀφιππεύων· ὁμῶς ἣν τοῦ τοσούτων διαφέρειν, ὡς μὴ καταβαρύσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν, κἂν τὴν θάλασσαν περιστέλλωμεν, οὐκ ἂν περιπεύσω. ΕΡΜ. Εὐφήμει ὦ Ἄρες· ἃ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἐπολαύσωμεν τῆς φυγαδείας. ΑΡΗΣ. Οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, ἀλλὰ δὲ πρὸς μόνον Σε, ὃν ἐγκωμιάζειν ἠπιστάμην· ὁ γοῦν μάλιστα γλοιὸν ἔδοξέ μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυνάμενον ζωπῆσαι πρός Σε· μέμνησαι γὰρ ἃ πρὸ πολλοῦ ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, ἐπεβάλοντό ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖον ἦν δεινὸν, καὶ ταῦτα, πρεῖς ὄντας καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις καταλεήσασα, ἐκάλεσεν αὐτῷ Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, κἂν ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ καὶ βροντῇ ταῦτα λογιζομένῳ, ἐπιεσμοι γελᾶν ὅτι τῇ κομψοπρεπείᾳ αὐτῆς. ΕΡΜ. Σιώπα, εὐφήμει· ἃ γὰρ ἀσεβὲς ἅτε Σοι λέγειν, ἅτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

Διάλογος ιγ'.

Διογένης καὶ Πολυδεύκης.

ΔΙΟΓ. Ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαί Σοι, ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθῃς, (Σὺ δὲ γάρ ὅτιν οἶμαι ἀναβιῶναι αὖθις ἐπὶ τὴν ἴδιαν Μένιππον τὴν κυνῆν (ἔχεις δ' ἂν αὐ-

τὸν ἐν Κοείνθῳ καὶ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ ἢ ἐρεζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοὶ ἱκανῶς τὰ ὑπὸ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω διηγησόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, πῆς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ βίον; ἐνταῦθα δὲ, ἢ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους, ὅτῳ ταπεινοὺς, καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους, καὶ ὅτι μαθηταὶ καὶ ἀγωνεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῆς ἄνω· ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τινὰ πέραν ἥκειν δέρμων ἢ πολλῶν, καὶ εἴ πω δέῃ ἐν τῇ περιόδῳ Ἑκάστης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὠὸν ἐκ καθαφσίου, ἤ τι τοιοῦτο. ΠΟΛΥ. Ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγνητες, ὅπως ἂν εἰδῶ μάλιστα ὁποῖός τις δεῖ τὴν ὄψιν; ΔΙΟΓ. Γέρων φαλακρὸς, τεισβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ἢ ὀπωπυκαῖς τῆς ῥακίων ποικίλον· γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ὑπισκώπτει. ΠΟΛ. Ῥᾴδιον εἰρεῖν ὅτι γε τούτων. ΔΙΟΓ. Βέλτ καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐπείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; ΠΟΛ. Λέγε, ἃ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα λήρους, καὶ πρεῖ τῆς ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ χρυσοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾷν διδάσκουσι τὸν νεῶν. ΠΟΛ. Ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον ἐῶσι φήσουσι, καταγορεῦσαι τῆς σοφίας αὐτῶν. ΔΙΟΓ. Σὺ γοῦν οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε. ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγνητες, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις γε, ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελε

ἀπάγξελε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι, τὸ χρυσὸν φυλάττετε; τὶ δὲ πωρεῖσθε ἑαυτοὺς, λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ὁπόσα τοῖς τάλησι ζωοθέντες, ὡς χρὴ ἕνα ὄβολον ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε· Μενίππῳ τε τῷ Κοιανθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅπου παρ' ἡμῖν ἔστε ἡ ξανθὴ κόμη, ἔστε τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ὁπόταν τις προσώπου ἔπῃ ὄζειν, ἢ νεῦρα ὄντονα, ἢ ὦμοι πλατεῖοι, ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, φασὶ, χρανία γυμνὰ τε καὶ κόλλυβος. ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν δὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυρούς. ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοί δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτιζόμενοι τε ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, δουλοπρεπῶς τε ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν καὶ ὅπ ὄψον τοῦ ἐκεῖ πλουσίου δώσειν αὐτῶν, καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς, ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ὑποθήσεσθον, λέγων ἐπελεύσεις αὐτούς. ΠΟΛ. Μηδὲν ὦ Διόγνες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· ὃ γὰρ ἀνέξομαί γε ἄλλης ἕρπειδα, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟΓ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεί σοι δοκεῖ· σὺ δὲ οἷς προεῖπον, ἀπένευσαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

Διάλογος θ'.

Πλάτων, ἢ περὶ Μενίππου.

ΚΡΟΙΣ. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλάτων, Μένιππον τυλοῦν τε χιλία παρεγκεῖσθαι· ὥστε ἢ ἐκείνου ποι χαλάσπσον, ἢ ἡμεῖς μεταναστησόμεθα εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ.

Τί

Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται, ὁμόνεκρος ὤν.
ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὰν ἡμεῖς οἱμάζομαι καὶ σένομαι, ἐκείνων μεμνημένοι ἀεὶ ἄνω, Μίδας μὲν ὑποὶ τῷ χρυσίῳ, Σαρδανάπαλος δὲ ὁ πολλῆς πυφῆς, ἐγὼ δὲ ἀεὶ θησαυρῶν, ὀπταλῶν, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδρεάποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων, ὁπλαρχήσῃ ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς καὶ ὅλως, λυπηρὸς ὤν. ΠΛΟΥ. Τί ταῦτα φασιν ὦ Μενίππε; ΜΕΝ. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων· μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀφυεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες, ἔτι μέμνηνται, καὶ ἐρεύγονται ἄνω· χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς. ΠΛΟΥ. Ἀλλ' οὐ χρὴ λυπεῖν γὰρ οὐ μικρῶν στερίσκουσι. ΜΕΝ. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλούτων; ὁμόφρων ὢν τοῖς τύπτουσι στεναγμοῖς; ΠΛΟΥ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι παπάζειν ὑμᾶς. ΜΕΝ. Καὶ μήν, ὦ χάλκεοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ὅπως γνώσεσθε, ὡς οὐδὲ παυσόμεθά με ἔνδα γὰρ ἂν ἦτε, ἀχολωθήσω ἀνιῶν, καὶ καθάδων, καὶ καταγελῶν. ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρεις; ΜΕΝ. Οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρεις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, μεθυσκομένοις ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐπιτρωπεύοντες, καὶ τὸ θνητὸν τὸ παράπαν ὑμνημονεύοντες· τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφηνημένοι. ΚΡΟΙ. Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. Ὅσα μὲν ἐγὼ χρυσᾶ; ΣΑΡ. Ὅσης δ' ἐγὼ πυφῆς; ΜΕΝ. Εὖ γε ἄνω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μᾶλλον ὑμεῖς, ἐγὼ δέ, τὸ γνῶθι σαυτὸν, πολλάκις σωφρονῶν, ἐπιτρίψομαι ὑμῖν· τρέπει γὰρ ἂν τοιούτοις οἰμωγαῖς ἐπιδόμενον.

Διάλογος ί.

Μενίππου, Ἀμφιλόχου, καὶ Τροφωνίου.

ΜΕΝ. Σοφὼ μὰ τοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν, καὶ πυξιώδης, καὶ μάντεις δοκεῖτε, καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων, θεοὺς ὑμᾶς ὑπολαμβάνουσιν εἶναι. ΤΡΟΦ. Τί δ' ἂν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ σὺ ἀνοίας, ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσι; ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες, καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐπετηδεύετε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρωτῶσιν. ΤΡΟΦ. Ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν ἴσως ἂν εἰδείη, ὅπως αὐτῷ ἀποκριτέον ἐστὶν αὐτῷ· ἐγὼ δὲ, ὅπως εἰμὶ καὶ μαντεύομαι, ἤν τις καλέσῃ παρ' ἐμέ· σὺ δ' ἔοικας οὐκ ὀπτηδεδημηκέναι Λεβαδείᾳ τὸ χρηστήριον· ὁ γὰρ ἱππεὺς σὺ τούτοις. ΜΕΝ. Τί φής; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσαλμῷδήσω τὸ ὀδόντας, γελοίως μάζαν ἐν ταῖν χερσῖν ἔχων, ἐσερπύσω διὰ τῆς τρώπης τοῦ ἄντρου, ἐς τὸ ἀπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ χροιᾷ διαφέρων. Ἀλλὰ πρὸς τῆς μανίκης, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ. Ἐξ ἀνθρώπου καὶ θεοῦ συνθετον. ΜΕΝ. Ὁ μήτε ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φῂς, μήτε θεὸς, καὶ συναμφότερόν ἐστι; νυνὶ δὲ σὺ τὸ θεοῦ ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡΟ. Χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. ΜΕΝ. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μὰ τοι ὅλος εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

Διάλογος ιά.

Ἑρμῆς καὶ Χάρων.

ΕΡΜ. Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐπιζωμόν τι περὶ αὐτῶν. ΧΑΡ. Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ ὠφέλιμον περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπερισμονέστερον. ΕΡΜ. Ἄγκυραν ἐπιπλαμβάνω ἐπόμενα πέντε δραχμῶν. ΧΑΡ. Πολλὰ λέγεις. ΕΡΜ. Νὴ τὰ Διόσκορε, τὸ πέντε ὠνησάμην, καὶ προπωτῆρα δύο ὀβολῶν. ΧΑΡ. Τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολὼ δύο. ΕΡΜ. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τῶν ἱστίων πέντε ὀβολὼ ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑΡ. Καὶ τούτων περίθει. ΕΡΜ. Καὶ κηρὸν ὡς ὁπλάσαι τὸ σκαφίδιον τὰ ἀνεωγότα, καὶ πλοῦς ὁ, καὶ καλώδιον, ἀφ' ὧν τὸ ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. ΧΑΡ. Εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω. ΕΡΜ. Ταῦτα δοκεῖν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ· πότε δ' ἂν ταῦτ' ἀποδώσειν φῂς; ΧΑΡ Νὴ Δία, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον· ἢν ὁ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους πολλοὺς, ἐνέσται τότε ἀποκερδάναι ἐν τῇ πληθυ προσλογιζόμενον τὰ πορθμία. ΕΡΜ. Νὴ τὸν ἐγὼ καθεδοῦμαι, τὰ κάκιστα ἐυχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ὠφελοίμην. ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ· νὴ δι' ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικνοῦνται ἡμῖν εἰρήνη γάρ. ΕΡΜ. Ἄμεινον ὕστως, εἰ καὶ ἡμῖν προστεινοίτο ὑπὸ ζημίου· πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶδα οἵοι παρελήνυθο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἱμάτων ἀνάπλεω, καὶ τραυμάτων οἱ πολλοί· νυνὶ δ' ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ

τῶν

τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος, ἢ τοῦ τοῦ γυναικὸς, ἢ τοῦ πρωφῆς ἐξωδηκὼς τὸ γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγλυκεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις· οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἦκασιν, ὀφθαλμοῦντες ἀλλήλοις, ὡς ἐοίκασι. ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ φιλοπόθητά ὄζει ταῦτα. ΕΡΜ. Οὐκοῦν οὐδὲ ἐγὼ δέξαιμι ἂν ἁμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα ϖϖϖ ζϑ.

Διάλογος ιβ'.

Πλούτων ϑ καὶ Ἑρμῆς.

ΠΛΟΥ. Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγυμνασμένον λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτιδα, ᾧ παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ δὲ τὸν κληρονόμον ἢ θηρῶντες, πολυαχισμύριοι. ΕΡΜ. Ναὶ, τὸν Σικυώνιον φὴς τί ἄν; ΠΛΟΥ. Ἐκεῖνον μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ζῆλῶ ἔσον ὅτι τοῖς ἐννενήκοντα [illegible] ἀεὶ βεβίωκεν, ὅτι μετρίως ἄλλα τοσαῦτα [illegible] οἷόν τε ἦν, καὶ ἐπὶ πλείω· τοὺς δέ γε κόλακας αὐτῶν, Χαιρέμονα τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους καταπάσασον ἐφεξῆς ἅπαντας. ΕΡΜ. Ἄτοπον ἂν δέξειε τὸ τοιοῦτον. ΠΛΟΥ. Οὐ μὴν ἀλλὰ δικαιότατον· τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, δίκην ἀποθανεῖν ἐκεῖνον, ἢ τῶν χρημάτων ἀνεπιθύμητοι, οὐδὲν ϖϖϖ σπήκοντες; ὃ δὴ πάντων ὄζει μιαρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως διεξαπατῶσιν ἔν γε τῷ φανερῷ· καὶ νοσοῦντα ϑ, ἂν μὲν βελτίονται, πᾶσι ϖϖϖ φίλοι· δύσκολον δὲ ὅμως ὑποχνεῖται, ἢν ῥαίσῃ· καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔξω ἀθάνατος, οἱ δὲ ϖϖϖ ἀπατῶσιν αὐτὸν, μάτην ὀφθαλμοῦντες. ΕΡΜ. Γελοῖα ϖείσονται πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ καλεῖν ϑ εὖ μάλα διακωλεῖ

εὐκολεῖ αὐτὸς, καὶ ἐπιλήζει· καὶ ὅλως, ἀνθρωπάριον ἐοικὼς, ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων· οἱ δὲ ἤδη τὴν χλαῖναν ἐν ζοφίσι διηρημένοι, βόσκονται, ζωλωτὴν μανίαν πρὸς ἑαυτοὺς πιθόμενοι.

ΠΛ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας ὥσπερ Ἰόλεως ἀνηβησάτω· αἱ δ' ὑπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων τὴν ὀνειροπολημένην πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη καλοὶ κἀγαθοὶ ἀποθανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλοῦτον· μεταλύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἐξῆς. ἐπὰν δ' οἶμαι εἰσὶ.

ΠΛ. Καταπάτα· ὁ δὲ πρεσβύτης ἔκαστος, ἀντὶ γέροντος αὖθις νεηνίσκος γενόμενος.

Διάλογος ιγ'.

Τερψίωνος καὶ Πλούτωνος.

ΤΕΡ. Τοῦτο, ὦ Πλοῦτον δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ [redacted] τὰ ἐνενήκοντα γέροντα θάκεστον ζῆν ἔτι; ΠΛΟΥ. Δικαιότατον μὲν οὖν ὦ Τερψίων, εἰ γε ὁ μὲν ζῇ, μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· ζὺ δὲ, πρὸ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβάλλου αὐτῷ, θερμότατον τὸν κλῆρον. ΤΕΡ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυναμένου, ἀπολαθεῖν τοῦ βίου πρόφασιν τοῖς νέοις; ΠΛΟΥ. Καινὰ ἅ Τερψίων νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον, πρὸς ἡδονὴν, ἀποθνήσκειν, τὸ δὲ, ἄλλως μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν. ΤΕΡ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως· ἐχρῆν γὰρ τὸ σῶμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον, πρότερον, καὶ μὴ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν.

αὐτόν. ἀναστρέφεται δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέρτιμον, ὀδόντας δὲ ἐπὶ λοιπὰς ἔχοντα, μόνης ὀρῶντα, οἰκέτας τιλεφόσιν ὑπικεκυφότα, κορύζης μὲν τινὰ ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μιστὴν ὅλα, ὑδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ τῶν νέων καταγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστας, καὶ ἐρρωμενεστάτας νεανίσκας· ἄνω γὰρ πολαμῶν τὰ τόγε· ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεσθαι τῶν γερόντων ἕκαστον, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐπερέσθαι δοκῶν, νυνὶ δὲ τὸ τῆς παρουσίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βῶν πολλάκις ἐνφέρει. ΠΛΟΥ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ σωφρονέστερα γίνεται, ἢπερ σοὶ δοκεῖ· καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες, ἀλλοδαποῖς ὑπεχαίρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε, φέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, παρὰ ἐκείνων καλοκυπόμενοι· τὸ καὶ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται· ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἀποθανεῖν οὐκ ἐθέλετε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν· καὶτοι γάρ τινα ταύτην τέχνην ὑπενοήσατε χρημάτων καὶ γερόντων ἐρῶντες, καὶ μάλιστα, εἰ ἄτεκνοι εἶεν· οἱ δὲ ἔντεκνοι, ὑμῖν ἀνέραστοι· καί τοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων παῖδες ὑμῶν τινὰ παιδοτριβίαν τοῦ ἔρωτος, ἵν' καὶ πύχωσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐρασταὶ ἔχωσιν· εἶτα ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες, ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ, ὑποπίνοντα τοὺς ὀδόντας, ἀποσμυχόμενοι. ΤΕΡΨΙΩΝ. Ἀληθῆ ταῦτα φῄς· ἐμοὶ γοῦν θυμὸς ὑπὸ τὰ κρέα λύπη, ἀεὶ τεθνήξεσθαι δοκῶν; καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποξένων, καὶ μύχιόν τι καθάπερ ἔξω

ὡς νεοπλὸς ἀτελὴς ὑποχρώζων, ὡς ἔγωγε ὅσον αὐτίκα οἰόμην ἐπεβήσθν αὐτὸν τ σορᾶ, ἔπεμπον τ πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιν[ό] με οἱ ἀντερασαὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φερντίδων, ἀργυπνος ἐκείμην, ἀριθμῷ ἔκαστα, καὶ διατάττων ταῦτα γᾶν μοι καὶ τ ἀποθανεῖν αὖπα γεγόνη, ἀργυπνία, καὶ φερντίδες ὁ ὢ τοσοῦτον μοι δέλεαρ καλαπῶν, ἐφεσήκη δαπομένῳ περὶω ὀπτελῶν ΠΛΟΤ. Εὖγε, ὦ Θάκειτε, ζώης ὀπτμήκισον, πλουτῶν ἄμα, καὶ ἐμὲ τοιούτων καλαγελῶν. μὴ ἢ περτερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ περπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. ΤΕΡ. Τοῦτο μὲ ὦ Πλοῦτων, καὶ ἐμοὶ ἥδιστον ἥδη, εἰ καὶ Χαιρεδήμης περλεθνήξεται Θάκειτος. ΠΛΟΤ. Θαῤῥῶ, ὦ Τρῳῶν. καὶ Φειδῶν γὸ, καὶ Μέλανθος, καὶ ὅλως ἅπαντες περελθόσον ἀυτῦ, ὑπὸ τ αὐταῖς φερπίσιν. ΤΕΡ. Ἐπαινῶ ταῦτα· ζώης ὀπτμήκισον, ὦ Θάκειτε.

Διάλογος ιδ'.

Ζηνοφάνης καὶ Καλλισθένης.

ΖΗΝ. Τί ἢ, ὦ Καλλίσθενες, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲ γὸ, ὅτι περόσθεν ὢν Δεκάτος, περὶν τὸν ἑκατὸν ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶδα· παρῆς γὸ ὑποδεήσκοντί μοι. ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφανες· τὸ δὲ ἐμὸν, περόδοξόν π ἐγένετο· οἶδα γὸ καὶ σύ πω Πτολόμαιον τὸν γέροντα. ΖΗΝΟΦ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ὦ Ζε τὰ πολλὰ ἥδειν ζωόντα; ΚΑΛΛ. Ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐδεδόκτμον, ὑπισχνούμην ἐπ' ἐμοὶ τὸ κληρονόμῳ τεθνήξεσθαι, ἐπεὶ δὲ τὸ περᾶγμα ἐς μήκι-

μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑφ' ἓν τὸ Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ὀπίτομόν πνα ὁδὸν ὅτι τὸ χλῆρον ἤξειεν· πειράσθαι δὲ φάρμακον, ἀνέπειθε τὸ οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, (πίνει δ' ὀπισθοκῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ὀπαδῶναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσῃ, ἐλαύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ΖΗΝ. Τί ἦν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας. ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν ἐλθόντες ἤκομεν, δύο ἦσαν ὁ μεθεκτικὸς κύλικας ἑτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεὶς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δ' αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποκολιμᾶσθαι δοκῶν· ἐπὶ δὲ ἐκείνῳ νεκρὸς· τί τοῦτο γελᾷς, ὦ Ζηνόφανες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ὀπογελᾶν. ΖΗΝ. Ἀσεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας ὁ γέρων ὤν, τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα σιωπὴ οἶμαι τὸ γεγωνυμένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος θεραπεύσας. ΖΗΝ. Πάλιν ἀλλ' οὐδέ σε τὸ ὀπίτομον ἐχέτω βαπέως· ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τὸ λεωφόρον ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερον ἴσως.

Διάλο-

Διάλογος ιέ.

Κυήμων καὶ Δαμοίππου.

ΚΝΗ. Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ παροιμίας, Ὁ νεκρὸς τὸν λέοντα. ΔΑΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κυήμων; ΚΝΗ. Πῶς δάνῃ ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα, καὶ σοφιζόμενος ὁ ἄθλιος, ὃς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα χεῖν τὰ μὰ, φροντιστήν. ΔΑΜ. Πῶς τοῦτ' ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα, ἐθεράπευον ὅτι θανάτῳ· κἀκεῖνος ἐκ ἀπλοῦς τινὶ θεραπείαν προσίετο· ἔδοξε δή μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, πάντας διαθήκας εἰς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ μὰ πάντα, ὡς κἀκεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ προίξειε. ΔΑΜ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος; ΚΝΗΜ. Ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε τῇ ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ὀπισθόντος, καὶ νυνὶ Ἑρμόλαος ἔχει τὰ μὰ, ὥσπερ πὶς λάβραξ, καὶ τὸ ἄγκιστρον πρὸ δελέατι συγκαταπάσας. ΔΑΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα, ὥστε ζάφισμα καὶ ζαυτοῦ ζωτεθεικας. ΚΝΗ. Ἔοικ' οἰμώζω τοιγαροῦν.

Διάλογος ιε'.

Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΧΑΡ. Ἀκούσατε, ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πράγματα· μικρὸν ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε τὸ

τὸ ζυφίδιον, καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλά· καὶ ἦν τραπῇ ὅπῃ δύπτεσθαι, οἰήσονται σεισμὸν εἶναι· ὑμεῖς δ', τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ὀπισθερήμενοι ἕκαστος· ἦν δὲ ἐν τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μεταγνόντες, καὶ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ὀπίστασθε. ΝΕΚΡΟΙ. Πῶς ἂν ποιήσαντες, ἐκπλοήσομεν; ΧΑΡΩΝ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω. Γυμνοὺς ὀπιθαίνειν χρὴ, τὰ σκευαρὰ ταῦτα πάντα ὀπὴ τοῦ ἠιόνος καταλιπόντας· μόλις γὰρ ἂν ἐξαίφνης τὸ πορθμεῖον· σοὶ δ', ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα σκεῦος δέχεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ τὰ ἔπιπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλών· σκεῦος δ' ἐστὶν ἀποβάθρα ἕως, διαγίνωσκε αὐτοῦ, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ὀπιθαίνειν ἀναγκάζων. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· καὶ ὕπω ποιήσομεν· καὶ ὅτου τίς ὁ σκεπτός ἐστι; ΜΕΝΙΠ. Μένιππος ἔγωγε· ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπορῤῥίψω τὸν τείχωνα δὲ ἀπ' ἐκείνου, δι' οἴων. ΕΡΜ. Ἔμβαινε, ὦ Μένιππε, ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν σκευαρίαν ἔχε σκεπτὸν τὸν κυβερνήτην ἐν ὑψηλῷ, ὡς ὀπισκοπῇς ἅπαντας· ὁ καλὸς δ' ὅστις ἐστί; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέρας, ᾧ τὸ φίλημα διπάλαντον ἦν. ΕΡΜ. Ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ χάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ὀπὴ τῶν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ κέρμα ὅλον· ἔχε καλῶς, δίζων εἶ, ὀπίσαινε ἤδη· ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ὕτοσι, καὶ τὸ διάδημα ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; ΛΑΜ. Λάμπιχος, Γελῴων τύραννος.

ΕΡΜ.

ΕΡ. Τί ἦν ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρῃ; ΛΑ. Τί ἦν ἐχεῖ, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; ΕΡ. Τύραννον μὲ ἐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθες ταῦτα. ΛΑ. Ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται. ΕΡ. Καὶ τὸ τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν βαφῆς γὰρ τὸ πορθμεῖον, ζωμπεσόντα. ΛΑ. Οὐκοῦν, ἀλλὰ τὸ διάδημα ἐᾶσόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεδρείδα. ΕΡ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑ. Εἶεν τί ἔπι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. ΕΡ. Καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργήν· καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. Ἰδού σοι φιλός εἰμι. ΕΡ. Ἔμβαινε ἤδη· ζὺ δὲ ὁ σαχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. Ναὶ ἔοικες, οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν τῇ παλαίστρᾳ ἰδών. ΔΑΜ. Ναὶ ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ δέδεξαί με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. Οὐ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσούτας σάρκας περιβεβλημένον, ὥστε ἀποδύσει αὐτὰς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὴν ἕτερον πόδα ὑπολιθεὶς μόνον· ἀλλὰ καὶ τοῦ στεφάνου τούτου ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. Ἰδού σοι γυμνὸς, ὡς ὁρᾷς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. Οὕτως ἄμεινον ἐβάρει ἦν, ὥστε ἔμβαινε· καὶ σὺ δὲ τὴν πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαγαχίαν δὲ καὶ τὴν τρυφὴν, μηδὲ τὰ ἐπιτάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα κατάλιπε δὲ καὶ γῆν, καὶ δόξαν, καὶ ἐπιτετέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δημοσίᾳ, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ὑπογραφὰς, μηδὲ ὅπου μέγαν τάφον ὑπί σοι ἔχωσαν. λέγε· βαφὴν γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύομεν. ΚΡΑ. Οὐκ ἐκὼν μέν, ἀπορρίπτω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι; ΕΡ. Βαβαί. Σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βέλῃ;

βάλῃς; ἢ τί τὸ πρόπαιον τοῦτο φέρεις; ΚΡΑ. Ὅπ ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠείσθησα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. Ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον, ἐν ᾅδου γὰρ εἰρωνεία, καὶ οὐδὲν ὅπλων δεῖ· ὁ σεμνὸς ὃ οὗτος ἀπό γε τοῦ χήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ὁ ὀπὴ τὴν φρονήσεων, πῦς ὄζει, ὁ τῷ βαθεῖ πώγωνα καθειμένος; ΜΕΝ. Φιλόσοφός πις, ὦ Ἑρμῆ, μᾶλλον δὲ χρῆς, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον, ὄψει καὶ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ΕΡΜ. Κατάθες σὺ τὸ χῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα· ὦ Ζεῦ, ὅσων μὲ τῆς ἀλαζονείαν κομίζει, ὅσων δὲ ἀμαθείαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκαταπόδιστους, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους; ἀλλὰ καὶ μαλακοποσίαν μάλα πολλὴν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν· νὴ Δία, καὶ χρυσίον γε τουτὶ ἡδυπάθειαν ὄν, καὶ ἀναισχυσίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν. ὦ λήθης γὰρ μοι, εἰ καὶ μάλα πρόσχρυπτες αὐτά· καὶ τὸ ψεῦδος ὃ ἀπόδυ, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ οἰεσθαι ἀμείνων εἶναι τῶν ἄλλων· ὡς εἰγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πνευμονόπτερος δέξαιτο ἂν σε; ΦΙΛ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτά, ἐπειδὴ σὺ κελεύεις. ΜΕΝ. Ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνα τοῦτον ἀποτίθου, ὦ Ἑρμῆ, βαρὺ τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὡς ὁρᾷς· πέπλε μυῶν πρίχες εἰσὶ τελάχιστον. ΕΡ. Εὖ λέγεις· ἀπόδυ καὶ τοῦτον. ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσαι; ΕΡ. Μένιππος ἔτοιμος, λαβὼν, πέλεκυν τὴν ναυπηγικὴν, ἀποκόψει αὐτὸν, ὁπηνίκα τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. ΜΕΝ. Οὐκ ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρόσεχε μοι ἀνάδην· γελοιότερον γὰρ τοῦτο. ΕΡ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός. ΜΕΝ. Εὖγε· ἀνθρωπώτε-

πνεύτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος ἅπερ τινὰ κινδύνων βύλῃ μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τὴν ὀφρύων; ΕΡΜ. Μάλιστα· ἀλλὰ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταῦτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶσθ' ὅτῳ ἀναπείνων ἑαυτόν· τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; ἔμβηθι θ' ἕν. ΜΕΝ. Ἓν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχω. ΕΡΜ. Τί, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Κολακίαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασ' ἐμοί. ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σύ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παῤῥησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γυναῖον, καὶ τὸν γέλωτα μόνον οὐχὶ τὴν ἄλλων γελᾶς; ΕΡΜ. Μηδαμῶς ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦφα γάρ, καὶ πάνυ εὔφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλουν χρήσιμα, καὶ ὁ ῥήτωρ ἴσως σὺ, ἀπόθου τὴν ῥημάτων τινὰ τοιαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀνθιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τἄλλα βάρη τῆς λόγων. ΕΡ. Εἶεν, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι. ΕΡΜ. Εὖ ἔχει· ὡς τε λύρα τὰ ὑπόγεια· τινὰ ἀποβάθραν ἀνελώμεθα· τὸ ἀσκύφιον ἀναπτάδω· πέλασον τὸ ἱστίον· εὐθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον. εὖ πάθωμεν· τί οἰμώζεις, ὦ μάταιος, καὶ μάλιστα, ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδηωμένος; ΦΙΛΟ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ὤμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. ΜΕΝ. Ψεύδεται, ἀλλὰ γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΜΕΝ. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν καλυψάμενος, εἰσιὼν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα καὶ ἐωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ὅτι τῇ σοφίᾳ, ἀργύριον λήψεται, ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. Σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών; ΜΕΝ. Πῶς, ὃς

ὃς ἔφασκεν ὅτι τὸ θάνατον, καλέσαντος μηδενός; ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ἡ χαυνότης ἀκέσαι, ὥσπερ πνεῦμα ἀπὸ γῆς βοάσων; ΕΡ. Ναὶ, ὦ Μένιππε· οὐκ ἀφ' ἑνός γε χώρου, ἀλλ' οἱ μὲν εἰς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες, ἅσμενοι γελῶσι πάντες ὅτι τῷ Λαμπίχῃ θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆς συνέχει τοὺς γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ἀπὸ τῶν παίδων βάλλει ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι, ὅτι σαφῆς λόγους διεξιόντα ὅτι Κράτωνι τούτῳ· καὶ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασία μήτηρ κωκύει, ἐξάρχει τῶν θρήνων σὺν γυναιξὶν ὅτι τὸν Δαμασίαν σὲ δὲ εἶδεν, ὦ Μένιππε, δακρύει· καὶ ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος. MEN. Οὐδαμῶς ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κωμῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἰκτιστον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυπομένων τοῖς πτερυγίοις, ὁπότ' ἂν συνελθόντες δαπανήσωσί με. ΕΡΜ. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε· ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλάκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθείαν ἐκείνῳ πορευόμενοι· ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ πορθμεὺς, ἄλλως μεθελκυσόμεθα. MEN. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ· πρόσωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς· τί ἔν ἔτι καὶ μέλλεις; δικαστῶν δεήσει, καὶ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, πρόχους, καὶ χύτρας, καὶ λίθους δεκτήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος.

Διάλογος ιζ'.

Κράτης καὶ Διογένης.

ΚΡΑΤ. Μοίραν τὸν πλούσιον, ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς

ὀλιγάδας ἔχοντα, ἔ ἀνεψιὸς Ἀεισέας, πλέστος καὶ αὐτὸς ὤν, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ὀπλέγειν, ἢ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγώ πε. ΔΙΟΓ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Κεφάτης, ἐδερέφθην ἀλλήλως; ΚΡΑ. Τᾶς χλήρυ ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιῶται ὄντες· καὶ τὰς δαδήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐπίδεντο. Ἀεισέαν μὲ ὁ Μοιείχος εἰ θεσσαποδάνοι, δεσπότιν ἀφιεὶς ἦμ ἑαυτᾶ πάντων. Μοιείχον δ' ὁ Ἀεισέας, εἰ θεσσαπέλθοι αὐτᾶ· ταῦτα μὲ ἐγέρεσθον, οἱ δ' ἐδερέφθην ἀλλήλως, ἐκφοβεόμενοι τὴν κολακείαν καὶ οἱ μάντεις, εἴτε ἀπὸ τᾶν ἄστρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τᾶν ὀνειράτων, ὡς γε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἅρπι μὲ Ἀεισέα παρεῖχε τὸ κράτος, ἅρπι δ' Μοιείχῳ· καὶ τὰ τάλαντα, ποτὲ μὲ ὄπι τᾶτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε. ΔΙΟΓ. Τί δ' ἦν πέρας ἐγένετο, ὦ Κεφάτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. Ἄμφω τεθνᾶσιν ὄπι μιᾶς ἡμέρας, οἱ δ' χλῆροι, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θερσυκλέα πρεσβῆλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, ἁδὲ πώποτε φερμακοδομένους ὕπνῳ γένεσθαι ταῦτα· διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, χεῖ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ πρεσπεσόντες πρὸ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. ΔΙΟΓ. Εὖ ἐποίησαν· ἡμεῖς δ', ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν, ἁδὲν τοιοῦτο ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· ὥστε πώποτε ἐυξάμενω Ἀνιδέντω ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τᾶς βασιλείας αὐτοῦ (εἶχεν δ' πάνυ καρτερὸν ἐκκοπὴν ποιησάμενος) ὥστε οἶμαι ζῇ, ὦ Κέφατης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ, τὰ χλήματα, καὶ τὸν πίδον, καὶ τὴν πέραν, χοίνικας δύο σιρμῶν ἔχουσαν. ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει, ἀλλ' ἁδέ σοι, ὦ Διόγλυς· ἃ δὲ ἐκτῶ, ζῇ τε Ἀνιδέντος ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ ζῶ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνό-

σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα φὴς; ΚΡΑ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟΓ. Νὴ Δία μέμνημαι· τῦτον διαδεξάμενος τὸ πλῦτον παρ' Ἀνπαδένυς, καὶ ζοι ἐπὶ πλείω κατέλιπον. ΚΡΑ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλυν τῶν τοιύτων κτημάτων, καὶ ὑδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν, ἐς ὃν τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟΓ. Εἰκότως· ἃ γὰρ εἶχον ἔνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν διερρυηκότες ὑπὸ πλυτῶν, καθάπερ τὰ βαθέα τῶν βοδαντίων· ὥστε εἴποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπεν εὐθὺς, καὶ διέῤῥει, τῶν πυθμένων ἐγγὺς ὄντων· οἷόν τι πάσχυσιν αἱ τῶν Δαναΐδων αὖται παῤθένοι, ἐς ἃ τέλυ πιμπλάμενον πίθον ἐπαντλῆσαι· τὸ δὲ χρυσίον, ὀδῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲ ἔξομεν καλῶς ἃ πλῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἕξειν νομίζοντες, καὶ τῦτον ἄχει τὴν πρυμέως.

Διάλογος ιη'.

Ἀλεξάνδρῳ, Ἀννίβᾳ, Μίνωι, καὶ Σκιπίωνι.

ΑΛΕΞ. Ἐμὲ δεῖ προκεχεῖσθαί σε, ὦ λίβυ· ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝΝΙΒ. Οὔμενυν, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛΕΞ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ. Τίνες δ' ἐστέ; ΑΛΕΞ. Οὗτος μέν, ὁ Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος, ἐγὼ δὲ, Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππυ. ΜΙΝ. Νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι· ἀλλὰ καὶ σοὶ πίνος ὑμῖν ἢ ἔρις; ΑΛ. Περὶ πρωτείας· φησὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀμείνων γε-

χμῶν στρατηγὸς ἐμοῦ· ἐγὼ δ', ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων χειρόν τ' περὶ ἐμοῦ φημὶ δεινεστρατεῖν τὰ πολέμια. MIN. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερον εἰπάτω σὺ δ' πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε. ANNIB. Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐπῄδα καὶ τῶν Ἑλλήνων φονικὸν ἐξέμαθον, ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον ἔσχε· ἐνέστραπτο μὲν φημὶ δ' τούτοις μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ὅτι μέγα προεχώρησαν, διὰ σφῶν δύναμίν τε προσαγόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον, ὕπαρχος ὢν τοῦ ἀδελφοῦ, μείζων ἠξιώθην, ἄρχων τε κατασταθεὶς καὶ τύχης χάριν Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη διέβην, τὰ περὶ τὸν Ἠρίδανον, ἅπαντας κατέδραμον, καὶ ἀνάστατους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πολυάνδρου Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς πρώτης πόλεως ἦλθον, καὶ τοσούτους ἀπέκλεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, καὶ τοὺς πολιτὰς γεφυρῶσαι νεκροῖς· καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ὅτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, ὅτε θεὸς ἐπροσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιών, ἀλλ' ἄνθρωπος ἦν ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνεπιτάπτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· ὁ Μήδος καὶ Ἀρμένιος καταγωνιζόμενος ἐποφθόγγους πρὸς δεῖν διώκειν ποιῶ, καὶ τῷ τολμήσαντι θαυμάσιόν τι δωρεὰν τῆς νίκης. Ἀλέξανδρος δὲ, παρὼν ἀρχῆς θαλάσσης, πύξησι, καὶ θαυμαστὸν ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ἐπεὶ δ' ἦν ἐνίκησε τε, καὶ τὸν ὅλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσῷ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν,

ἀπο-

ἀποσὰς ἦλθ παρὼν, περσκωπεῖ ἠξίει· καὶ δίαιταν τ Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμεμφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους, καὶ συνελάμβανεν ὅτι θανάτῳ ἐγὼ ἦρξα δόξης τῆς παρ' ἐμοῦ, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, ἦλθ πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ὁπλιζομένων τὴν Λιβύην, ταχέως ὑπήκοος· καὶ ἰδιώτην ἑαυτὸν παρέσχον· καὶ καταδικασθεὶς, λύεσκε διγνωμόνως τὸ πρᾶγμα· καὶ ταῦτ' ἔπραξα, βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς· καὶ ὅτε Ὅμηρον, ὥσπερ νῦν, ἐρραψῴδουν, ὅτε ὑπ' Ἀριστοτέλους τοῦ σοφιστοῦ παιδευθεὶς, κώμη τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος· ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημὶ εἶναι· εἰ δ' ἔστι κρίσεων ἕτοι, δίοπερ διαδήματι τῷ κεφαλῇ διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, ὑμῖν δὲ διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γεγενῆσθαι, καὶ σεσωφρονικὼς ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἢ τῇ τύχῃ κεχρημένου. MIN. Ὁ μὲ εἴρηκεν οὐκ ἀγνοῶ τὸν λόγον, οὐδ' ὡς λίαν εἰκὸς ἦν ὑφ' αὐτοῦ· σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῄς; Α Λ. Ἔχειν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα ὕπνου δεομένου· ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεύς, οἷος δὲ σὺ λῃστὴς ἐγένετο· ὅμως δ' ὅσα εἰ καὶ ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα· ὃς νέος ὢν ἔτι, παρελθὼν ὅτι τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τὴν φορέας τῆς παρὸς μετῆλθον, καταφοβήσας τ Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθείς· καὶ οὐκ ἠξίωσα τ Μακεδόνων ἀρχὴν πεσόντων, ἀγαπᾶν ἄρχειν ἑπόσων ὁ πατὴρ καταλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν διανοήσας τ γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος εἰ μὴ πάντων κρατήσαιμι· ἀλίσας ἀγῶνα ἐσέβαλον ἐς τ Ἀσίαν, καὶ ὅτι τε Γρανικῷ

ἐκράτησα μεγάλῃ μάχῃ, καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν· καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν ἀεὶ χειρούμενος ἦλθον ἕως Ἰωνὸς, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε, μυριάδας πολλὰς στρατὸν ἄγων· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ὅπλα μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς, μὴ ἀρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ Χάρωνος, ἀλλὰ σχεδίας διαπηξαμένους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, διαπλεῦσαι· καὶ ταῦτα ὃ ἔπραξαν αὐτὸς στρατηγῶν, καὶ πεζοὺς ἀξιῶν· καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγήσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς· καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἷλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας ὄν, ὑπ' εὐκαταφρονήτους ἄνδρας, καὶ τὰς Ταναΐν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ· καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην· εἰ ὄν καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστὸν ἐκεῖνοι ἦσαν τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων, καὶ πιστόν τι πεπόνθεσαν περὶ ἐμοῦ· τὸ δ' ὂν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλέων ἀπέθανον· ἐκεῖνος δὲ ἐν φυγῇ ὢν ἦν τῷ Πρωσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν, πανουργότατον καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκρέμασε τὴν Ἰταλῶν, ἐῶ λέγειν, ὅτε ὑπ' ἰατρῷ, ἀλλὰ πομπείᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις· νόμιμον δὲ, ἦ περφανές, ἀδικεῖν· ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἑταίραις συνὼν, καὶ τοὺς τῶν πολέμων καιροὺς ὁ θαυμάσιος καθηδυπαθῶν· ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐπαίνεια δόξας, ὅπη τὴν ἔω μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα; Ἰταλίαν ἀναμεσὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος· ἀλλ' ὧν ἀξιόμαχα ἔδοξε μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα εἴρηκα· σὺ δ' ὦ Μί-

ὦ Μίνως, δίκαζε· ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. ΣΚΙ. Μὴ θορύβει, ἢν μὴ καὶ ἐμὲ ἀκούσῃς. MIN. Τίς γὰρ εἶ ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς; ΣΚΙ. Ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. MIN. Τί δὲ καὶ Ζὺ ἐρεῖς; ΣΚΙ. Ἀλεξάνδρου μὲν ἥττων εἰμὶ, τοῦδε δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως· πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος εἶ, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενικηκὼς αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ; MIN. Νὴ Δί' εὐσεβώμονα φὴς, ὦ Σκιπίων· ὥστε πρόσει μὲ κεκρίδαι Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν ἢ σύ· εἶτα εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὤν.

Διάλογος ιβ'.

Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.

ΔΙΟΓ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε, καὶ Ζὺ τέθνηκας ὥσπερ ἡμεῖς ἅπαντες; ΑΛΕΞ. Ὁρᾷς, ὦ Διόγνες, ὁ φαίνεται δοξον δὲ, εἰ ἄνθρωπος ὤν, ἀπέθανον. ΔΙΟΓ. Οὐκοῦν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτὸν σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα; ΑΛΕΞ. Φιλίππου δηλαδή· ὃς γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὤν. ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς μητέρος σου ὅμοια πολλὰ ἐλέγοντο. Δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἶτα ὕστερον τεχθῆναι, τὸν δὲ Φίλιππον ἀπατᾶσθαι οἰόμενον πατέρα σὸν εἶναι. ΑΛ. Κἀγὼ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς ἦν οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ περὶ Ἀμμωνίων περιῆσαν ἔλεγον. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἀχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ παράλογα

ἐγώ εἶμι· πολλοὶ γὰρ ὑπέπτηνον, θεὸν εἶναί σε νομίζοντες· ἀτὰρ εἰπό μοι, τίνι δὲ τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας; ΑΛ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· ἐγὼ γὰρ ἔρχομαι ὀπίσκηψαί τι περὶ αὐτῆς, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων, Πρόκνα δὲ δακτύλιον ἐπέδωκα· ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες; ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἅρπ σε παρελπφότα δὲ ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ περιστάντων αἱρεμένοι, καὶ στεφανοῦν ἐπὶ τοῦ βαρβάρου· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς περιστέντες, καὶ νεὼς οἰκοδομέμενοι, καὶ θύοντες ὡς Δερκύλῳ υἱῷ· ἀμὴ εἰπέ μοι, πῶς σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ΑΛ. Ἐπ᾽ ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τεύτλῳ ταύτλῳ ἡμέρας· ἐπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ σωματοφύλαξ, ἵν᾽ πολὺ ἀγάγῃ χρόνῳ ἀπὸ τῆς δορύβων τῆς ἐν ποσὶν, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγών με, θάψειν ἐκεῖ, ὡς χρησίμῳ εἰς τὴν Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟΓ. Μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν σε ἃ δὲ ἔπ σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄμμωνι, ἢ Ὄσιρι γενέσθαι; τῷ δὲ ταῦτα μὴ, ὦ δειλόταλε, μὴ ἐλπίσῃς· ἐγὼ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν πρὸς τὴν ἄπαξ διαπλεύσαντα τὴν λίμνην, καὶ εἰς τὸ εἴσω τῆς σωτῆρος παρελθόντα· ἐγὼ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακός, ἀλλ᾽ ὁ Κέρβερος ἐυκαταφρόνητος· ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρῃς ὁπότ᾽ ἂν ἐννοήσῃς ὅσων εὐδαιμονίαν ἀπὸ γῆς ἀπολιπὼν, ἀρίξας σωματοφύλακας καὶ στρατιάς, καὶ στρατόπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη περισχόντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ πρῶτ, καὶ δόξαν, καὶ τὸ ὄνομον εἶναι, ἐλαυνόντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ δὲ κεφαλῇ πορφυρέᾳ ἐμπεπορπωμένον· ἐγὼ λυπεῖ ταῦτά σε νῦν δὲ μνήμων ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; ἐγὼ δὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε, μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς

τῆς τύχης; ΑΛΕΞ. Σοφὸς, ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ὀπισθοπόδαλος ὤν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλυς εἰδέναι, ὅς μὲ ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα ἢ ἐπίστελλεν· ὡς ἢ καλεχεῖτό μυ τὴν περὶ παιδείαν φιλοτιμίαν, θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν, ἅρπ μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν τἀγαθοῦ, ἅρπ δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον· καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων χάρις, ὦ Διόφαντες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης πολλοῦ λόγου· ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπόκεινται αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ὅτι μεγίστοις ἀγαθοῖς, ἃ καταπεθυμήσω μικροῦ γε ἔμπροσθεν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' οἶδα ἃ δεήσεις; οὐκοῦν γάρ σοι τὴν λύπης ἀποθήσομαι, ἐπεὶ συναῦθά γε ἐλλέβορος ἡ φύσις, οὐ γὰρ τὸ Λήθης ὕδωρ χαυδὸν ἐπαπασάμενος πίε, καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις· ἕτω γὰρ ἂν παύσῃ ὅτι τοῖς Ἀριστοτέλυς ἀγαθοῖς ἀνιώμενος· καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλυς πολλοὺς ὅτι σὲ ὁρμήσαντας, ὡς διαπασαίνοιο, καὶ ἀμύναντό σε ὧν ἔδρασας αὐτούς· ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε· καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

Διάλογος κ'.

Ἀλεξάνδρυ καὶ Φιλίππυ.

ΦΙΛ. Νῦν μέν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο· μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶ; ὃ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμμωνός γε ὤν. ΑΛ. Οὐδ' αὐτὸς ἐγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππυ τοῦ Ἀμύντυ υἱός εἰμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙΛΙΠ. Πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι, τὸ πιρέχειν

σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν σοφιστῶν;
ΑΛΕΞ. Οὐ τοῦτο ἀλλ' οἱ βάρβαροι καλε-
πλάτησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔπ' ἀνδίσταλο, οἰόμενοι
θεῷ μάχεσθαι· ὥστε ῥᾴδιον ἐκράτησαν αὐτῶν. ΦΙΛ.
Τίνων ἐκράτησας σὺ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς
ἀεὶ λῃστῶν ἀεὶ συνελαύνων, τοξεία καὶ πελτάρια,
καὶ γέρρα οἰσύινα σεσκεδασμένοις; Ἑλλήνων
κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν, καὶ Φωκέων καὶ
Ἀθηναίων, καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικὸν, καὶ τὴν
Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντι-
στὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πελτασικόν· ἢ Θρᾷ-
κας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι,
ταῦτα μεγάλα. Μήδων δ', καὶ Περσῶν, καὶ
Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων, καὶ ἀ-
βρῶν, οὐκ οἶδα ὡς σοὶ μύριοι μὲν Κλεάρ-
χου ἀνελθόντες, ἐκράτησαν, ὅλην εἰς χεῖρας
ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ σὺν ἢ
τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων; ΑΛΕΞ. Ἀλλ'
οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαν-
τες, οὐκ εὐκαταφρόνητόν πρᾶγμα· καὶ ὅμως ὑ διε-
σήσας αὐτοὺς, ὑδὲ σεσοφισμένοις ὠνέμμοις τὰς
νίκας, ἐκράτησαν αὐτῶν· ὑδ' ὑπώρκησα πώποτε,
ἢ ὑποχώμενος ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἔσεσθαί
τι τῶν νικῶν ἕνεκα, καὶ τοὺς Ἕλληνας δ', τοὺς μὲ
ἀναιμωτὶ παρέλαβον, Θηβαίους δ' ἴσως ἀκούεις
ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντα.
Κλεῖτόν γὸ ἀπήγχειλέ μοι, ὃν σὺ τῇ δορα-
τῷ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα ἐφόνευσας,
ὅτι με σφὸς τὰς σὰς σεράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλ-
μησε, σὺ δ' καὶ τοὺς Μακεδονικοὺς χλαμύδα
καταβαλὼν, κάνδυν, ὡς φασι, μετενέδυς· καὶ
πάρθον ὀρθοῦν ἐπέδυ, καὶ σεσκυωτίδα
ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν
ἠξίους· καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμίμεο τὰ
τῶν νενικημένων· ἐγὼ γὸ λέγειν ὅσα δηλα ἔ-
σεσαξας, λέγων συγκαταχλείων σεπαιδευμένους
ἀνδρας,

ἄνδρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῶ, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑφαγαπῶν· ἓν ἐπήνεγκα μόνον ἀκύσας, ὅτι ἀπέχει τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς ὄψεως, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. ΑΛΕΞ. Τὸ φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καταβάλλειν εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ὅτι μὴ καλὸν ᾖ) οἶμαι καὶ πρεπωδέστατα πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ σώματος, ἀλλ' ὅτι σοι τοιοῦτο ἄκυρα ζυμφέρει. Θεὸς γὰρ ᾖ) δοκῶν, εἶπόν σε προθυμούμενον, αἵματι ῥεόμενον, οἰμώζοντα ὅτι πρὸς τραύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι· καὶ ὁ Ἄμμων, γόης, καὶ ψαθόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ προφῆται, κόλακες· ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν, ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νυνὶ μὲν γὰρ ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἶει πολλοὺς ᾖ) τοῦ τιμᾶν προσποίησιν ἐκείνῳ ὑπεκρεμαμένους, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκπαγλῳ κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα, καὶ νόμον σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τῆς δόξης ἀφῃρεῖτο τῆς καλοῦ θαυμάτου· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐν δεεῖς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν. ΑΛΕΞ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐπάμυλλον πᾶσί με· καὶ τοι τῷ Ἄορνον ἐκείνῳ ὑπ' ἐτέρου ἐκείνων λαβόντα, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην. ΦΙΛ. Ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς ὑὸς Ἄμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε,

ξανδρε, ἀλλὰ τ᾽ πύθον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὢν;

Διάλογος κα΄.

Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.

ΑΝΤ. ΟΙΑ περὶ σοῦ, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσέα σοι εἰρῆσθαι ὑπὲρ τοῦ θανάτου, ὡς ἀλγυνῇ καὶ ἀνάξια τῶν διδασκάλων ἁμαρτήσῃ, Χείρωνός τ᾽ καὶ Φοίνικος· ἠκροώμην γὰρ ὁπότε ἔρης βάλεσθαι ἐπάρους ὤν, ἐπιθύειν τοῦτό τινι τῶν ἀχλήρων, ᾧ μὴ βίστος πολὺς εἴη μᾶλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν· ταῦτα μὲν ἴσως ἀλγυνῇ τινα φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωον ἴσως ἐκείνῳ λέγειν· τὸ Πηλέως δὲ υἱὸν τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, ταπεινὰ ὧδε περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι, πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὃς ἔξὸν ἀχιλεῖ ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἑκὼν προεῖλε τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

ΑΧΙΛ. Ὦ πρὸ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τοῦ ἐνταῦθα ὢν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύσκλεον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου· νυνὶ δὲ ζωπυρῶ ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελὴς, εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσι, καὶ νεκρῶν ὁμοιμία. καὶ ὅτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, ὅτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ἐπὶ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ καθ᾽ ἕδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· καὶ ὅτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, ὅτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν δειλαπόδυσιν, ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, καὶ

καὶ μεχρὶς ὅμοιος, ἡμῖν κακὸς, ἡδὲ καὶ ἐναλίος ταῦτά με ἀνιᾷ, καὶ ἄχθομαι ὅτι μὴ δηλαδὴ ζῶν. ΑΝΤΙΛ. Ὅμως τί ἂν εἴη πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας· ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμένοις· ἄλλως τε, ὁρᾷς δῆτα ἑταίρων ὅσοι σοὶ εἰσὶ, ἐνταῦθα οἶδε; μὴ μικρὸν ἢ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει γὰρ ἡ δεισιδαιμονία καὶ τὸ τοιόνδε, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι Ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἱ οὐκ ἂν οἶμαι δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴπερ αὐτοῖς ἀναπέμψει δηλαδὴ συντάξεις ἀχλήρους καὶ ἀβίους ἀνδρός. ΑΧΙΛ. Ἐταπείνωκε μέν γε ἡ δειλαίνουσα· ἐπεὶ ἢ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῆς δεδαπανημένης βίον ἀνιᾷ, οἶμαι ἢ καὶ ὑμᾶς ἔκαμεν· εἰ ἢ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ΑΝΤΙΛ. Οὐκ· ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὁρῶμεν· σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλισκάνειν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα διαλεγόμενοι.

Διάλογος κϛ'.

Μενίππου καὶ Ταντάλου.

ΜΕΝ. Τί' κλαίεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί ζέων αὐτὸν ὀδύρῃ, ὅτι τῇ λίμνῃ ἐγγύς; ΤΑΝ. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ὑπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους. ΜΕΝ. Οὕτως ἀργὸς εἶ ὡς μὴ ὀπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρὶ; ΤΑΝ. Οὐδὲν ὄφελος εἰ ὀπικύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ ἐπειδὰν προσίοντα αὐτὸ δηλαδὴ

αἴδηται μέ· ἢν δέ ποτε καὶ ἀρύσωμαι, καὶ φθάσασά μου τῷ στόματι, ἀφανὲς βρέξασα ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρυεῖσα, οὐκ οἶδ' ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηρὸν τὸν χεῖρα. ΜΕΝ. Τερατῶδες τὸ πάθος, ὦ Τάνταλε, ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ δεῖ σε πεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις, ἀλλ' ἐκεῖνο μὸν ὃν Λυδία πᾶσα κατέδαπται, ὄνος καὶ πετρῶν καὶ δένδρων ἐδύνατο· σὺ δὲ ἡ ψυχή, πῶς ἂν ἔτι ἢ διψώης, ἢ πίνοις; ΤΑΝ. Τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῆν μου τὸν ψυχρὸν ὡς σῶμα ὄντα. ΜΕΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πεδόσομεν, ἐπεὶ φὴς τῷ διψῆν κολάζεσθαι· τί δ' ἂν σοι τὸ δεινὸν ἔσαι; ἢ δίδυμος μὴ ἐνδεία τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον μοι τοῦτον ἄδηλον, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ. Ὀρθῶς μοι λέγεις· καὶ τοῦτο δ' ἂν μέρος τῆς καλαδίκης. τὸ ὀπτυμεῖν πεῖν, μηδὲν δεόμενον. ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκρᾶτα γὰρ Ἑλλεβόρου νῦν Δία. ὅς σε τἀναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυπούντων κακῶν δεδηγμένοις πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὸν διψαν περοσημαίνει. ΤΑΝ. Οὐδὲ τὸ Ἑλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πεῖν, γένοιτό μοι μόνον. ΜΕΝ. Θαῤῥεῖ, ὦ Τάνταλε, ἔνδον ὡς ἔστε σὺ, ἔστε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν, ἀδύνατον γάρ· καί τοι οὐ πάντες ὥσπερ σὺ ἐν καλαδίκης διψῶσι, τὸ ὕδατος αὐτοῦ οὐχ ὑπομένοντες.

Διάλογος

Διάλογος κγ'.

Μενίππου, καὶ Αἰακοῦ.

ΜΕΝ. Πρὸς τοῦ πλούτου, ὦ Αἰακέ, πεισθῆναί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. ΑΙ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα· ὅσα μέν τοι κεφαλαιώδη μάνθανε· ἔστι μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶδα· καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην· καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐπιών. ΜΕΝ. Οἶδα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς ὀνομαστοὺς αὐτῶν. ΑΙ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, ἐκεῖνος δ' Ἀχιλλεύς, ἐκεῖνος δὲ Ὀδυσσεύς· εἶτα Ἰδομενεὺς πλησίον· ἔπειτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων. ΜΕΝ. Βαβαὶ Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται, ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα. κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολύς, ἀμβλωπὰ ὡς ἀληθῶς χάρωπα· ἐκεῖνος δὲ, ὦ Αἰακέ, τίς ἐστι; ΑΙ. Κῦρός ἐστιν· ἐκεῖνος δὲ Κροῖσος· ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρδανάπαλος· ὁ δὲ ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ, Ξέρξης. ΜΕΝ. Εἶτά σε ὦ κάθαρμα ἡ Ἑλλὰς ἔφερπε, ζυγνωύτα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὁρῶν πλεῖν ὑπεδυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι χεὶρ κόρρης ὑπέρτερον. ΑΙΑΚ. Μηδαμῶς· δειλὸν γὰρ αὐτοῦ τὸ κεφάλιον, γυναικεῖον ὄν. ΜΕΝ. Οὐκοῦν, ἀλλὰ κεφαλύξομαί γε πάντως ἀνδρογυνώου ὄντος. ΑΙΑΚ. Βούλει δέ σοι ὑπόδειξω καὶ τοὺς σοφούς; ΜΕΝ. Νὴ Δία γε.

ΑΙΑΚ.

ΑΙΑΚ. Πρῶτος ἔτός σοι ὁ Πυθαγόρας ὅδι. ΜΕΝ. Χαῖρε, ὦ Εὔφορβε, ἢ Ἀπόλλων, ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς. ΠΥΘ. Νὴ, καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐκ ἔτι χρυσῆς ὁ μηρός σοι; ΠΥΘ. Οὐ γάρ· ἀλλὰ φέρε ἴδω, εἴ τι σοι ἐδώδιμον ἢ πίεσα ἔχει. ΜΕΝ. Κυάμους, ὦ γαθέ· ὥστε καὶ τοῦτό σοι ἐδώδιμον· ΠΥΘ. Δὸς μόνον, ἄλλα ὑδρηνεκρῆς δόσμαλα. ἔμαθον γὰρ ὡς ἥδιόν ἐστιν κύαμοι καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. ΑΙΑΚ. Οὗτος ὁ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος· καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακὸς, καὶ οἱ ἄλλοι· ἔπα δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. Ἄλυποι ἔτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι, καὶ φαιδροὶ σὺν ἄλλων· ὁ δὲ ἀποδὺς πλέως, ὥσπερ ἐγχρυσίας ἄρτος, ὁ ταῖς φλυκτάναις ὅλος ἐξιωθηκώς, τίς ὅδιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. Ὦ χαλκόπους βέλπτε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺ κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. Μελαγχολία τις, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπολωλεκώσιν αὐταῖς χρηπίσιν οὐκ ἄξιον ὄντα, πάλιν ἀλλ' ἥδέν σε τὸ σόφισμα ὠνήσεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεὼς ὁ Σωκράτης ὤν, ὦ Αἰακὲ, πῶ ποτε ἄρα ὅδι. ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά. ΜΕΝ. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπερ ἐνθάδε ὅδιν. ΑΙΑΚ. Ὁρᾷς τὸν φαλακρόν; ΜΕΝ. Ἅπαντες φαλακροί εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω. ΜΕΝ. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Καὶ μάλα ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις; ΜΕΝ. Πολλοὶ μὲν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι· καὶ

καὶ τάγε χείματα αὐτὰ καὶ τὰ βασίσματα εἰ θεάσαιό τις, ἄκρει φιλόσοφοι μάλα πολλοί, τὰ δ' ἄλλα ἐώρακας οἶμαι, οἷός ἦκε φοιτᾷ σοι Ἀείσιππος, καὶ Πλάτων αὐτὸς ὁ μὲ ἀποπνέων μύρα, ὁ δὲ τοῦ ἐν Σικελίᾳ τυράννυς θεραπεύειν ἐκμαθών. ΣΩΚ. Περὶ ἐμὲ δὲ τί φρονοῦσιν. ΜΕΝ. Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ, τάγε τοιαῦτα πάντες ἔν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγωνέναι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθὲς λέγειν, οὐδὲν εἰδότα. ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ, εἰρωνείαν φέρουσα τὸ πρᾶγμα εἴη. ΜΕΝΙΠ. Τίνες δέ τοί εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τῆς Κλεινίας. ΜΕΝ. Εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μέτοχα τοῦ σαυτοῦ τέχνου, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον περίποιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. ΜΕΝ. Μὰ Δί' ὅπου γε Κερβέριον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλουσίον οἰκήσων αὐτῷ· ἔοικα γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκόντων. ΑΙΑΚ. Καὶγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών· τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Ἀπιθι· καὶ γὰρ ἱκανὰ εἶ Αἰακέ.

Διάλογος κδ'.

Μενίππυ καὶ Κερβέρυ.

ΜΕΝ. Ὦ Κέρβερε, συσχολὴς γάρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι περὶ τῆς Σπυγόος, οἷός ἦν ὁ Σωκράτης ὁπότε καθῆκει

καλῆσι πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπότ' ἐθέλοις. ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μέ, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀηδέπω πεφοιτηκέναι καὶ ὑπὸ πάνυ δεδιέναι τὸν θάναλον δοκῶν· καὶ τοῦτ' ἐμοὶ ὦναι τοῖς ἔξω τοῦ στόματος ἐσῶσιν ἐθέλων· ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ ἐγὼ ἔπι διαμέλλοντα αὐτὸν ἀκκὼν τῷ κωνείῳ, κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτῆς παιδία ὠδύρετο, καὶ παλοῖος ἐγένετο. ΜΕΝ. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος; ΚΕΡΒ. Οὔκ· ἀλλ' ἐπίσης ἀναισχυντότατος αὐτὸ ἑώρα, κατεθεατιώτευτο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωσιν οἱ θεαταί· καὶ ὅλως, ὦ Ἑρμῆ πάντων γε δὴ τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στόματος τολμηρὸν, καὶ ἀνδρεῖον, τὰ δ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. ΜΕΝ. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι καταληλυθέναι ἔδοξα; ΚΕΡΒ. Μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τῆς γλώττης, καὶ Διογένης περὶ σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήεσθε, μηδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι γελῶντες, οἱμώζειν παρεγγείλαντες ἅπασιν.

Διάλογος κε'.

Χάρωνος καὶ Μενίππου.

ΧΑΡ. Ἀπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ πορθμεῖα. ΜΕΝ. Βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων. ΧΑΡ. Ἀπόδος φημὶ ἀνθ' ὧν σε διεπορθμεύσαμεν. ΜΕΝ. Οὐκ ἂν λάβοις

λάβοις τοῦ τ' μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. Εἰ μή καὶ πάνυ πως, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ, οὐκ ἔχω. ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄγξω σε, ἢ τ' Πλάτωνα, ὦ μακαρὲ, ἢν μὴ ἀποδῷς. ΜΕΝ. Κἀγὼ τῷ ξύλῳ σε πατάξας, διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ. Μάτην ἂν ἔσῃ πεπλασκὼς πόσιον πλοῦν; ΜΕΝ. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὃς με παρέδωκέ σοι. ΕΡΜ. Νὴ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑποδεκτίνειν τῶν νεκρῶν. ΧΑΡ. Οὐκ ἀποσήσομαί σου. ΜΕΝ. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον, ἀφόρμισε· πλοῦν δὴ ὃ γε μὴ ἔχων, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑΡ. Σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζειν δέον; ΜΕΝ. Ἤδειν μέν, οὐκ εἶχον δέ· τί ἦν, ἐχέλευε διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. Μόνος ἦν αὐχήσεις πεποιηκὼς πεπλακέναι; ΜΕΝ. Οὐ πεποίηκα· βέλτιστε· καὶ γὰρ ἥντλησα, καὶ τ' κώπης ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων ὁπλιτῶν. ΧΑΡ. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμεῖα· τ' ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· ἐγὼ γὰρ θέμις ἄλλως γρύζω. ΜΕΝ. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τ' βίον. ΧΑΡ. Χαίρειν λέγῃς, ἵνα καὶ πληγὰς ὅπι τούτῳ τοῦ τ' Αἰακοῦ πεφορτίσω. ΜΕΝ. Μὴ ἐνόχλει νῦν. ΧΑΡ. Δεῖξον τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις. ΜΕΝ. Θέρμας εἰ θέλῃς, καὶ τ' Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τ' κυνᾶ ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάθει τοῦ τ' πλοῦν, τῶν ὁπλιτῶν ἁπάντων καταγελῶν, καὶ ὀπισκώπτων, καὶ μόνος ἅδων οἰμωζόντων ἐκείνων. ΕΡΜ. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, οἷόν ἄνδρα διεπορθμεύσας; ἐλεύθερον ἀκεραίως, κἀδένος ἀπῶ μέλει· σοφὸς ὄντως ὁ Μένιππος. ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄν σε λάβω πολύ; ΜΕΝ. Ἂν λάβῃς ὦ βέλτιστε, δὶς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

Διάλο-

Διάλογος κε'.

Διογένης καὶ Μαυσώλος.

ΔΙΟΓ. Ὦ κάρ' ὅτι τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν σεσπμᾶσαι ἀξιοῖς; ΜΑΥ. Καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μοι, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἦρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων καὶ νήσων δέ τινας ἐπηγαγόμην, καὶ ἄχει Μιλήτου ἐπέβαλον, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος· καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ μνῆμα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, πλίνον οὐκ ἄλλου νεκρός, ἀλλ' ὅδε ὅστις ἐς κάλλος ἐξησκημένων, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καμίσου, οὗ δὲ τὴν αὐρὴν τις ἂν ῥᾳδίως· ὡς δοκῶ σοι δικαίως ὅτι τούτοις μέγα φρονεῖν; ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῂς, καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; ΜΑΥΣ. Νὴ Δί' ὅτι τούτοις. ΔΙΟΓ. Ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, ὅτε μὲν ἰσχὺς ἔπ σοι ἐκείνη, ὅτε μορφὴ πάρεστιν· εἰ γῦν τινα ἐλθόιμεθα δικαστὴν συμμορφίας τοῦ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν τινος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον σεβασμηθείη ἂν τοῦ ἐμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά, καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως σεφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῳρήμεθα, καὶ τὰς ῥῖνας ἀποστομώμεθα· ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι. Ἁλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ὀπωλείχνυσι, καὶ φιλοτιμεῖται σεὸς τοὺς ξένους, ὡς δὴ μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄζῃ· σὺ δέ, ὦ βέλτιστε, καὶ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχ-

ληδοφορεῖς

δοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πεζόμαχος.
ΜΑΤΣ. Ἀνόητα ἔν μοι ἐκεῖνα πάντα· καὶ ἰσόπαλος ἔσαι Μαύσωλος, καὶ Διοχάρης.
ΔΙΟ. Οὐκ ἰσόπαλος, ὦ γύναιόταται· ὁ γὰρ Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξει, μεμνημένος ἧς ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ὤετο. Διοχάρης δὲ καταγελάσει αὐτοῦ· καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἁλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτῷ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς, καὶ ἀδελφῆς κατεσκευάσθαι· ὁ Διοχάρης δέ, τῷ μὲ σώματος εἰ καί που τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀείσοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκὼς ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδίσατε τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ καθεσκευασμένον.

Διάλογος κζ'.

Νιρέως, Θερσίτου, καὶ Μενίππου.

ΝΙΡ. Ἦ δὴ Μένιππος οὗτος δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστιν· εἰπὲ, ὦ Μένιππε, οὐ κλαίων σοι δοκῶ; ΜΕΝ. Τίνες δὲ καὶ ἐστε, πρότερον οἶμαι χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. ΝΙΡ. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης. ΜΕΝ. Πότερος ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. ΘΕΡ. Ἐγὼ μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι, καὶ οὐδὲν τηλικοῦτον διαφέρεις, ἤλικον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον πρότερον· ἐγὼ ὁ φοξὸς ἔχω, καὶ λεπτὸς, οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῇ δίκῃ· ὥστε δέ σοι, ὦ Μένιππε,

Μένιππε, ὄνπνα καὶ συμορφότερον ἡγῇ. NIP. Ἐμὲ τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ἦλθον ἐπὶ Ἴλιον. MEN. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐπὶ γλῶ, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες· δηλαδὴ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον, ταύτῃ μόνον ἄρα διακείνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅπι θρυπτὸν τὸ ζόν· ἀλλαπαδνὸν γὰρ αὐτό, καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχει. NIP. Καὶ μὴν ἔρα Ὅμηρον ὁπόιος ἦν ὁπότε ζωὸς ἐφάνη τοῖς Ἀχαιοῖς. MEN. Ὀνείρατά μοι λέγεις ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις, ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν. NIP. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; MEN. Οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὔμορφος· ἰσοπμία γὰρ ἐν ᾅδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲ καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Διάλογος κη'.

Μενίππε καὶ Χείρωνος.

MEN. Ἥκω, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ὑπεθυμήσας ἀποθανεῖν. ΧΕΙ. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. MEN. Τίς δέ σε ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν ἀνεφάτου τοῖς πολλοῖς ζήτημα; ΧΕΙΡ. Ἔρως μείζων οὐκ ἀσωτέρου ὄντα· οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. MEN. Οὐκ ἦδυ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; ΧΕΙΡ. Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ μὲν γὰρ ἡδύ, ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐκ ἁπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, προσώπων, αἷς ὥραις δὲ αὐταῖς, καὶ τὰ γινόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἔκαστον,

ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θατέρῳ, ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν· ὁ γὰρ ἐν τῷ ὑπνῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μελαγχολᾶν ὅλως, τὸ τερπνὸν ἦν. MEN. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν ᾅδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' ἧς ἀπελήλυθας καὶ σὺ ἤκεις; XEIP. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσονομία, πάνυ δημοτικὸν καὶ τὸ πρᾶγμα ἅδην ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ ἄλλως τε, καὶ δικαίως ὥσπερ ἄνω, ὅτε πενιχροῦ δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. MEN. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ πεπίπτῃς σαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος πρόσεισι. XEIP. Πῶς τοῦτο φῄς; MEN. Ὅτι εἰ τὴν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκορές, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα, προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσῃ μεταβολῆς γέ τινος καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅστις οἶμαι ἀδιάφορον. XEIP. Τί δ' ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; MEN. Ὅστις, οἶμαι, καὶ φασι, ζωητὸν ὄντα, ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφορητον οἴεσθαι.

Διάλογος κθ'.

Διογένης, Ἀνιαδένης, καὶ Κεφάλων.

ΔΙΟΓ. ΑΝιάδενες καὶ Κεφάλων, σχολὴ ἄγομεν· ὥστε τί οὐκ ἀπιμεν ἐνθυ τὸ καθόδου προπατήσοντες, ὑψόμενοι τοὺ καλιόνας οἵοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; ANT. Ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες· καὶ γὰρ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺ μὲν δακρύοντας

ονταϛ αὐτὴν ὁρᾶν, τοὺϛ δ' ἱκετεύονταϛ ἀφεθῆναι ἐνίκησ δ' ὁ μόλιϛ καλιόνταϛ, καὶ ὅτι τεράχιλον ὠθοῦντοϛ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅμωϛ ἀνιβαίνοντα, καὶ ὑπτίουϛ ἀνιερεισόντα, ὑδὲν δέον.

ΚΡΑ. Ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε καταβαίνειν μέλλοι τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. Διήγησαι ὦ Κράτιϛ, ἔοικαϛ γάρ τινα παγγελοῖα ἐρεῖν. ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συνκατέβαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖϛ δ' ὁπλῖται, Ἰσμηνόδωροϛ τε ὁ Θηβαῖοϛ, ὁ Ἡμέτεροϛ, καὶ Ἀρσάκηϛ ὁ Μηδίαϛ ὕπαρχοϛ, καὶ Ὀξίτηϛ ὁ Ἀρμένιοϛ· ὁ μὲν ἓν Ἰσμηνόδωροϛ, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν φεύγων τὸν Κιθαιρῶνα, ἐϛ Ἐλευσῖνα οἶμαι βαδίζων, ἔξενέ τι, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε, καὶ τὰ παιδία τὰ νεοσσιὰ, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆϛ τόλμηϛ, ὃϛ Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰϛ ἐλευθερὰϛ χοιρία παιδάρια ὄντα ὑπὸ τὴν πολέμων, διοδεύων, δύο μόνουϛ οἰκέταϛ ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, φιάλαϛ πέντε χρυσᾶϛ, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων· ὁ δ' Ἀρσάκηϛ, γηραιὸϛ γὰρ ἤδη, καὶ νὴ Δί' οὐκ ἄσημοϛ τοῖϛ ὄμμιν ἐϛ τὸ βαρβαρικὸν, ἦλθετο, καὶ ἠναγκάζετο πεζὸϛ βαδίζων, καὶ ἡδέωϛ τὸ ἵππον αὐτῷ παρασχεθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἱππεὺϛ αὐτῷ συνεξεθήκῃ, μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέρουϛ διαπαρέντεϛ ὑπὸ Θρᾳκὸϛ τιν ὁπλίταϛ ὄντε, ἐν τῇ ὁδῷ τῇ Ἀφίξῃ παρὰ τὸν Καππαδόκιον συμπλοκῇ· ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκηϛ ἐπήλαυνεν, ὡϛ διηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὔπεξορμήσαϛ· ὑποφὰϛ δ' ὁ Θρᾷξ, τῇ πάλτῃ μὲν ὑποδὺϛ, ἀποσείεται τὸν Ἀρσάκην κοντόν· ὡϛ δ' ὑποδεὶϛ τὰ σάρισαν, αὐτὸν τε διαπείρει, καὶ τὸ ἵππον.

ΑΝΤ. Πῶϛ οἷόν τε, ὦ Κράτιϛ, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; ΚΡΑΤ. Ῥᾴδιον, ὦ Ἀντιφάνηϛ· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, εἰκοσάπηχυ

πνα

πνα χόλον προσβεβλημένον· ὁ Θρᾷξ δ', ἐπεὶ δὴ τῇ πέλτῃ ἀπεχράτατο τ προσβολῶν, κὴ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς χόνυ ὀκλάσας, δέχε) τῇ φαρέτρῃ τλῶ ἐπέλαζιν, κὴ πρόσχει τ ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμὸ κὴ σφοδρότητ) ἑαυτὸν διαπεφυτα, διελαυνόμ) δ' κὴ ὁ Ἀχαϊκὸς ἐς τ βυβῶνα διαμπὰξ ἀχρις ὑπὸ τ πυγμῶ· ὀφᾷς οἷον π ἐγχύελο, ὐ τ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τ ἵππα μᾶλλον τὸ ἔργον, ἠγανάκ)ε δ' ὅμως, ὁμόπτμος ὢν τοῖς ἄλλοις, κὴ ἠξίω ἱππεὺς καπέναι· ὁ δέ γε Ὀρσίτης ὁ ἰδιώτης, κὴ πάνυ ἀπαλὸς τὼ πόδε, κὴ ὐδ' ἑξάναι χαμαὶ, ὐκ ὅπως βαδίζειν ἐδυνάλο· πάχεσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὶ τῶ ὑποζῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ὀπὶ τῶν ἀκανθῶν ὑποβαίνοντες ἀκροποδιτὶ, μόλις βαδίζουσιν· ὥστε ἐπεὶ καταδαμὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, κὴ ὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστατο ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀφαιρεῖται αὐτὸν, ἐνόμισεν ἄχει πρὸς τὸ πορθμεῖον, ἐγὼ δ' ἐγέλων. ΑΝΤ. Κἀγὼ δ' ὅτε καθῆκεν, ὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτὸν, προσδραμὼν ὀπὶ τὸ πορθμεῖον, προσκαθέδομον χώραν, ὡς ἂν ὀπισθείως πλεύσαιμι· ἔδοξε τ πλεῖν δ', οἱ μὲ ἐδέκρυόν τ, κὴ ἐναντίον· ἐγὼ δ' μάλα ἑτεροπόμπων ἐν αὐτοῖς. ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν ὦ Κρατης κὴ Ἀντίδοτες πιστὸν ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων ἐμοὶ δ' Βλεψίας τ ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ Πειραιῶ, κὴ Λάμπις ὁ Ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὤν, κὴ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθυ, συσκατηνέχ)· ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τῶ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανών· ὁ δ' Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίνη τ ἑταίρας, ἀποζώσας ἑαυτὸν· ὁ δ' Βλεψίας λιμῷ ἆθλιος ἐλέγ)το ἀπεσκληκέναι, κὴ ἐδόκει ὠχρὸς ἐς ὑποβολὴν, κὴ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δ', καίτοι εἰδὼς,

ἀνέκριτον ὂν τὸ ἔργον ἀποθάνοι· εἶτα τῷ μὲν Δάμωνι αἰτιᾶμαι τὸ ἡδύ, ἐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ πεντῶν αὐτὸς ἐννενηκονταέτης ὤν, ὀκτωκαιδεκαέτες νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες· ζῇ δ', ὦ Ἀκαφνάν (ἔστιε γὰρ καὶ κἀκεῖνος), καὶ καθηρᾶτο τὴν Μυρτίῳ, τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα, ζαυτὸν δὲ ὅς; ὃς τοῦ μὲν πολεμίους ὐδὲ πώποτε ἔπεισας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἡσωνίζου περὶ τῆς ἄλλων· ὑπὸ δὴ τυχόντος παιδίσκαρα, καὶ δακρύων ὁπλάτων καὶ στεναγμῶν, ἑάλως ὁ γυναῖος· ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτῷ καθηγόρει φθάσας πολλοῦ τοῦ ἄνοιαν, ὅτι κεκμαλα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι καλοκαγαθίμοις εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων πολλοῦ ἐμοί γε ὑ τοῦ τυχεῖαν τερπωλοῦ παρέχον τότε στενοῦσες· ἀλλ' ἤδη μὲ ὅτι τῷ σωμίῳ ἐσμὲν ὑποβλέπῃ χρὴ, καὶ ἀποσκοπεῖν πέρρωθεν τοὺ ἀφικνουμένους. Βαβαὶ πολλοί γε καὶ πικίλοι, καὶ πάνυ δακρύοντες, πλοῦ τῆς νεοσσῶν τούτων καὶ νηπίων· ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοῦ ἔχῃ τὸ βίου; τοῦτον ἐν τ' ὑπέργηρων ἔρεσθαι βούλομαι· τί δακρύεις πλικιώτ' ὑπὸ δακών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα, γέρων ἀφιγμένος; ἦπου βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. Οὐδαμῶς. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. Οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟ. Ἆρα ἐν ἐπλεῖες, εἶτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλοῦ πεντῶν ὑπολιπέσθαι τεθνάναι; ΠΤΩ. Οὐδὲν πιεῖτον· ἀλλ' ἔπ μὲ ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννενήκοντα βίον ἦ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὁρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑποβολοῦ πλωχὸς ὤν, ἄτεχνός τ', καὶ πρεσβύτης χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙΟΓ. Εἶτα τοιοῦτος ὢν, ζῆν ἤθελες; ΠΤΩ. Ναί· Ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς, καὶ

καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν καὶ φοβερόν. ΔΙΟΓ. Παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μεγαλαυχεῖ πρὸς τὸ λεχθέν, καὶ ταῦτα, ἡλικιώτης ὢν τῆς πορθμέως· τί ἂν οὖν τις λέγει πρὸς τοὺς νέους, ὁπόταν οἱ τηλικοῦτοι φιλόζωοί εἰσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἐχέλω διωκέν τὸν θάνατον, ὡς τοῦ ἐν τῇ γήρᾳ κακῶν φάρμακον· ἐπεὶ δ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδῃ, ὡς ἀποδεξόμενοι βελτίονας, ὁρῶν πρὸς τὸ ζῆν εἰλυμένους.

Διάλογος λ'.

Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.

ΑΓΑΜ. Εἰ' σὺ μανείς, ὦ Αἶαν, στασιάσας ἐπόνεσας, ἐμελίσας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτᾷ τὸν Ὀδυσσέα; καὶ πρώην ὅτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἦκε μαινόμενον, ὅτε προσῆλθεν ἀξίωσας ἄνδρα συνεχιώτην, καὶ ἑταῖρον· δῆλον ὡς ὑποπτικῶς μεγάλα βαίνων, παρῄδεις. ΑΙΑ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον· αὐτὸς γάρ μοι τὴν μανίας αἰτίαν κατέστη, μόνος ἀνταξιωθεὶς ὅπλων τῶν ὅπλοις. ΑΓΑΜ. Ἠξίους δὲ ἀναμαχητὶ κρατεῖν ἁπάντων; ΑΙΑ. Ναὶ, τά γε τοιαῦτα· οἰκεῖα γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τὰ ἀνεμιᾶ γε ὄντα καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπεπαύσατε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῆς ἄθλων· ὁ δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα καταπεφεύγοι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἀξίως ἦν, καὶ ὁπλισάμενος ἔχειν τὰ ὅπλα. ΑΓΑ. Αἰτῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἢ δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων ἀφαι-

διδόναι συγχωρεῖ γε ὅπη, φέρε, ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. ΑΙΑ. Οὐκ· ἀλλὰ ἡ Ὀδυσσεία, ὡς ἀνεκποίητη μόνος. ΑΓΑΜ. Συγχωρῶμεν, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης ἡδίστης θεράσμαλος, ὑφ' ἣ καὶ ἡμῖν ἔκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει, ἐπεὶ καὶ ἐπεράτησέ σε, καὶ ταῦτα θεοῖς δικασταῖς. ΑΙΑ. Οἶδα ἐγὼ, ὅπως με καλλίνικησεν, ἵνα μὴ λέγειν τι περὶ τῆς θεᾶς· ἡ γοῦν Ὀδυσσέα μὴ καὶ μισεῖν ἔχ' ἂν δικαίως, ὦ Ἀγάμεμνον, εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ὑπετάπου.

Διάλογος λα'.

Μίνως καὶ Σωκράτης.

MIN. Ὁ μὲν λῃστὴς οὗτος Σώκρατος, ἐς τὸ Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δ' ἱεροσύλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπαράττω· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, φέρε τὸν Τιτυὸν ἀπόλαβε, ὑπὸ τῆς γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἧπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἄπιτε κατὰ τάχος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐπιεῖτε φέρε τὸν βίον. ΣΩΣΤ. Ἄκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν. MIN. Νῶν ἀκούσω αὖθις· ἤδη γὰρ ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώκρατες, πονηρὸς ὤν, καὶ τοσούτους ἀπεκτονώς; ΣΩΣ. Ἐλήλεγμαι μέν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. MIN. Καὶ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. Ὅμως ἀπόκειναί μοι ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. MIN. Λέγε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους διακείνωμεν ἤδη. ΣΩΣ. Ὁπόσα ἔφαγον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκὼν ἔφαγον,

πεφαῦλον, ἢ ἐπεκέκλωσό μοι ὑπὸ τῆς μοίρας; MIN. Ὑπὸ τῆς μοίρας δηλαδή. ΣΩΣΤΡΑ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χρησοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετήσαντες, ταῦτα δρῶμεν. MIN. Ναὶ, τῇ Κλωθοῖ, ἢ ἑκάστῳ ἐπέταξε γονηθέντι τὸ πρακτέα. ΣΩΣ. Εἰ δέ τις ἀναπεπεισθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύσειέν τινα, ἢ δωσάμενος ἀνηλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷον δίκαιος ἢ δορυφόρος, ὁ μὴ δικασῇ πειθεὶς, ὁ ἢ τυραννῶν, τίνα αἰτιάσει τῶν φόνων; MIN. Δῆλον ὡς τὴν δικάσαντα, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ καὶ τὸ ξίφος αὐτὸ ὑπηρετεῖ καὶ τοῦτο ὄργανον ὂν πρὸς τὴν ὀργὴν, τῷ πρώτως πεπραχότι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣΤ. Εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ὀφθαλμιᾷς τῷ πεφασμένῳ· ἢν δέ τις ἀποστείλας τὸν ἀπατότην, ἵνα αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τινὶ τὴν χάριν ἴσον, ἢ τινα εὐεργέτησε ἀναγκαῖον; MIN. Τὸν πέμψαντα, ὦ Σώσερατε· διάκονον καὶ ὁ κομίσας ἦν. ΣΩΣ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας καὶ ὀργάνους, ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταξε, καὶ τούτους πικρῶς τοὺς διακονησαμένους δημοσίοις ἀγαθοῖς; ἢ καὶ σὺ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοις τις ἂν, ὡς ἀνηλέγειν δίκαιον ἦν, πᾶσι μὴ πάσης ἀνάγκης προσταγμένοις. MIN. Ὦ Σώσερατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα ἢ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις· πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ὑπολαύσῃς τῆς ἐπερωτήσεως· διότι ἢ λῃστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ ζοφιστής τις εἶ) δοκεῖς· ὑπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω· ὅρα δὲ, μὴ καὶ τοῦ Ἅιδου νεκρὸς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

Διάλογος λϛ'.

Μένιππος ἢ Νεκυομαντεία.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

ΜΕΝ. Ὦ χαῖρε μέλαθρον, πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς.
Ὡς ἄτιμός σ' ἐτεῖσον, ὡς φάος μολών.

ΦΙΛΩΝ. Οὐ Μένιππος ἕτος ὅδιν ὁ Κύων; ἐμενῶν ἀηδῶς, εἰ μὴ ἐγὼ ὑπαβλέπω Μενίππε ὅλε· τί δ' αὖπω βάλεις τὸ ἀηδόχολον τῆς χίμαιρος, πῶλος ἢ λύρα ἢ λεοντῆ; προσιτέον δὲ ὅμως αὖτῷ· Χαῖρε, ὦ Μένιππε· ἢ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον ἀπέφηνας ἐν τῇ πόλει. ΜΕΝ.

Ἥκω νεκρῶν καθημένα, καὶ Ἅιδου πύλας λιπών,
Ἵν' ἄδης χρεὼς ὤχεσαι θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡρακλεῖς· ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών, κἀτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν; ΜΕΝΙΠ.

Οὔκ· ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν αἰδῆ μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας; ΜΕΝ.

Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θεράπων νεὸς πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι μανάεις τραγῳδῶν, καὶ λέγε ἑτοιμότερον ἁπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῆς ἰαμβείου, τίς ἡ σχολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐκ ἦν δεῖά τις, ἐξὸν ἀσπάσιος ἡ ὁδός. ΜΕΝ.

Ὦ φιλότης, χρεὼ μὲ κατήγαγον εἰς Ἅιδαο,
Ψυχῆ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὕτως; ἀληθῆ παραπαίεις· ἢ γὰρ ἂν ἔτως ἐμμέτρως ἐρραψῴδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. ΜΕΝΙΠ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ

νεως τὸ Εὐριπίδη καὶ Ὁμήρῳ συγχωρούμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῆς ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ὅτι τὸ σῶμα ἔρχεται· ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ κατὰ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καινὸν οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἁρπάζουσιν, ἐμπορεύονται, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. ΜΕΝ. Ἄθλιοι καὶ κακοδαίμονες· ἃ γὰρ ἴσασιν, οἷα ἔναιχον νεκύρων ἐν τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχηνότων τὰ ψηφίσματα καὶ τὴν πολιτείαν, ἃ μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμίᾳ μηχανῇ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς. ΦΙΛ. Τί οὖν; δέδοκταί τε νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῆς ἐνθάδε; ΜΕΝ. Νὴ Δία καὶ πολλά· ἀλλ' ἡ δίκη ἐπιφέρουσα αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόῤῥητα ἐξαναδύεται, μὴ καί πῃ ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ὅτι τοῦ Ῥαδαμάνθου. ΦΙΛ. Μὴ δαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διός, μὴ φθονήσῃς τῆς λόγων φίλῳ ἀνδρί· πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς τάτ' ἄττα, καὶ πρὸς μεμυημένον. ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲν ὑπατάπεις τὸ πίταγμα, καὶ ἡ πάλη ἀσφαλής· πλὴν ἀλλά σοῦ γε ἕνεκα τολμητέον· ἔδοξε δὴ τοῖς πλουσίοις τέτας καὶ πολυχρημάτοις, καὶ τὸ χρυσίον καταλείψαν, ὥσπερ τοῖς Δαναΐσι φυλάττοντας

---

2 ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ ἀγαθέ, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἥδέως ἀκούσαιμί σου ὅπως αἴτια σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς τε ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἶτ' ἐξῆς ἅττα εἶδες, ἅττα ἤκουσας παρ' αὐτοῖς· εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκυνον ὄντα σε, μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν. ΜΕΝ. Ὑπεργνητέον καὶ ταῦτά σοι τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι λέξω τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν

μίων, καὶ ὅθεν ὁρμήσω πρὸς τὴν κατάβασιν· ἐγὼ γὰρ ἄλλοι μὲν ἐν παισὶν ἦν ἀκόων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους καὶ στάσεις δικαιοτάτων, ἢ μόνον τὴν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἤδη τὴν θεῶν, ἔπι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν καὶ βίας καὶ ἁρπαγὰς καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλά, καὶ ἃ παρέργως ἐκεινούμην πρὸς αὐτά· ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἦκουν τὴν νόμων ταναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε κλέπτειν, μήτε ἁρπάζειν, ἐν μεγάλῃ δὲ καθεστήκῃ ἀμφιβολίᾳ, οὐκ εἰδὼς ὅπῃ χρησαίμην ἐμαυτῷ· ὅτε γὰρ τοὺς θεοὺς ἄν ποτε ἡγούμην μοιχεύσαι, καὶ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς τῶν κρειττόνων τούτων ἐγίνωσκον, ὅτ' ἂν τοὺς νομοθέτας ταναντία τούτοις παραινεῖν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.

3. Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα πρὸς τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους, ἐρέσθαι τ' ἐμαυτὸν καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσαί μοι, ὅπῃ βελτίων, καὶ τίνα ὁδὸν ἁπλῶς καὶ βεβαίαν ὑποδείξαι τοῦ βίου· ταῦτα μὲν δὴ φέρων παρεσήειν αὐτοῖς ἐληλύθειν δ' ἐμαυτὸν ἐς αὐτό, φασι, τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. πρὸς γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα δεινὸν ὁπόσκοπῶν τ' ἄγνοιαν καὶ τ' ἀπορίαν πλείονα, ὥστε μοι τάχιστα χρυσοῦν ἀπέδειξαν ὅτοι τ' τὴν ἰδιωτῶν βίον ἀμέλει, ὁ μὲν αὐτὴν παρήνει τὸ πᾶν ἡδέως, καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μεπέναι τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμον· ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ῥυπῶντα καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, ὑπερχὲς ὀπτρατοφώδων τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τ' ἀρετῆς ἔπη, καὶ τ' ἱδρῶτα, καὶ

καὶ τὴν ὅτι τὸ ἄκρον ἀνάβασιν· ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον εἶναι τὴν κτῆσιν αὐτῶν· ὁ δέ τις αὖ πάλιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸ πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο· τοῖς μὲν γὰρ τὰ κόσμια τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἄτομος, καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ' αὐτῶν ἤκουον ἐναντίων, καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον, ὅτι τοῖς ἐναντιωτάτων ἔχας αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανὰς λόγους ἐποιεῖτο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν ποτε θερμὸν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταὐτῷ χρόνῳ· ἀτεχνῶς δὲ ἔπασχον τοῖς νυσταζουσι τούτοις ὁμοιον, ἆρα μὲ, ὅπου δύο ἄρα ἦ, ἀναπαίων ἔμπαλιν ἔπ, ἢ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων ἀτοπώτερον, τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους δύεισκον ὀπτησῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ὀπτησδίοντας· τοὺς γοῦν καταφρονεῖν πρᾶγμάτων φάσκοντας, ἑώρων ἀφειξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ πρὸς τόκων διαφερομένους, καὶ ὅτι μαθῶν παισδίοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας· τοὺς τὴν δόξαν ὑποβαστάζοντας, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ὀπτησδίοντας· ἡδονῆς τε αὖ χάριν ἅπαντας καταφρονοῦντας· ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσκαρτεροῦντας· ζηλοῖς ἂν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, ἔπ μᾶλλον εὐθυμοῦμαι, ἐρέσθαι προθυμούμενος ἐμαυτὸν, ὅτι μὴ πολλῶν καὶ ζόρων, καὶ σόφρα ὅτι σωφρόσι διαβεβοημένων ἀνόητός τε εἰμι, καὶ ταλαιπὴς ἔπ ἀγνοῶν προσέρχομαι.

4. Καὶ μοί ποτε διαζευπνεύσαντι τούτων ἕνεκα, ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα, δεηθῆναι τοῦ μάγου, τοῦ Ζωροάστρου μαθητοῦ καὶ

διαδόχων· ἦκον δ' αὐτοῦ ἐπῳδαί τε καὶ τελεταὶ ποιν ἀνοίγειν τε τὰ ἅδε τὰς πύλας, καὶ καταγειν ὃν ἂν βούλωνται ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν ἄρειον ἦν ἡγούμενον εἶδον δὲ καὶ τούτων διαπεραξάμενον τινὰ κατάβασιν, ἐλθόντα δὲ πρὸς Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ὅτε μάντεως καὶ ζοφῶς, τίς ὁδὸς ὁ ἄριστος βίου, καὶ ὃν ἄνπις ἕλοιτο εὐπορώτατον· καὶ δὴ ἀναπαυσάμενος ὡς εἶχον τάχους, ἔτεινον ἐυθὺ Βαβυλῶνος· ἐλθὼν δέ, συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ δεσποτείῳ τινὶ τέχνην, πολιῷ μὲν τὸν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ, τέρετρα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης· δεηθεὶς δὲ καὶ καταπτήξας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μαθεῖν καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ· παρελαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ, πρῶτα μὲν ἡμέρας ἑπτὰ καὶ εἴκοσιν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμενος ἔλυε, καταγων ὅτι πρὸς Εὐφράτην, ἔωθεν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, ῥῆσίν τινα μακρὰν ὑπολέγων, ἧς ὁ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ὑπέτρεχόν τε καὶ οὐκ ἀσφαλὲς ἐφθέγγετο, πολλοὺς ἐμοὶ ἐοικὼς γε πρὸς ὑπαλεῖσθαι δαίμονας· μὴ γὰρ ἐπῳδοῦ τεὸς ἂν μοι πρὸς τὸ πρόσωπον ἐπιπτύσας, ἐπανήει πάλιν, ὡδέ πως τῶν ἀπάντων προσβλέπων· καὶ σπᾶ μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ· ἐυνὴ δὲ ὑπαίθριος· ὅπου πᾶς· ἐπεὶ δὲ ἅλις εἶχε τῆς προσλαλιᾶς ἐκείνης μέτας νύκτας ὅτι τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν, ἐκάθηρέ τε μου καὶ ἀπέμαξε, καὶ προσηγνισε δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πολλοῖσιν, ἅμα καὶ τῷ ἐπῳδῷ ἐκείνῳ ὑποτονθορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγδάσας, καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων,

λασμάτων, ἐπανάγῃ ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα· καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἶχομεν· αὐτὸς μὲν ἦν Μαλικλεῖ τὴν ἕλξι σολεῖ, τὰ πολλὰ ἐοικὼς τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τετοισὶ φέρων ἐνετκλίασε πρὸ πλοῦ καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ ὑποστὰς τῇ λύρᾳ, καὶ παρεκελεύσατο, ἤν τις ἔρηται με τὸνομα, Μένιππον μὲ μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσσέα ἢ Ὀρφέα. ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; ἐγὼ συνίημι τὴν αἰτίαν ὅτε τοῦ σώματος, ὅτε δὲ ὀνομάτων.

MEN. Καὶ μὴν ὑποψίαν γε τοῦτο, καὶ ἐπαντελῶς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ ὅτι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ᾅδου καταληλύθεμεν, ἠγεῖτο, εἴ με ἀπειπάσθαι αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν. ὅτε συνηδέστερον πρὸς μάλα ὑπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σώματος.

5. Ἤδη δὲ ἦν ὑποφαίνουσα ἡμέρα, καὶ καταλαβόντες ὅτι τὸν ποταμὸν, πρὸς ἀναγωγὴν ἐγυγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα· ἐμβαλόμενοι δὲ ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα, ὅπου δὴ καὶ αὐτοὶ

Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.

Καὶ μέχρι μὲν τοῦ ὑποφεύγομεν ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσπλέομεν ἐς τὸν ἕλος καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται· περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην, ἀφικνούμεθα ἐς πεδίον ἔρημον καὶ ὑλώδες, καὶ ἀνήλιον, ἐς ὃ ἐμβάντες, (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐπείσαμεν· ὁ δὲ ῥαψῳδὸς ἐν ποδὶ δᾳδα καιομένην ἔχων, ἅμα ἔτι ἠρεμίᾳ τῇ φωνῇ, παμμέτρους δὲ ὡς οἷός τε

ἦν

ἣν ἀναχαλῶν, δαίμονάς τ' ὁμοῦ πάντας ὀπυιόατο καὶ ποινὰς καὶ ἐριννύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην καὶ αἰπύολον Περσεφόνειαν, φόβημισυὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα· ἐυθὺς ἦν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλπίζετο, καὶ ὑφ' ἑπτὰ σάλπιγξι τὸ Ἅδαφος ἀιέρρηγυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πεδίον ὑπεκάπτετο ἦν καὶ ζωφερώπον.

Ἐσῆλθον δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων αἰδωνεύς. Καλεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τὸ Πλούτωνος τὰ βασίλεια· καταδύντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος, τὸ μὲν Ῥαδάμανθυν ἐυεργέτην τεθνεῶτα μικροῦ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους ὁ Κέρβερος ὑλάκησε μέν τοι, καὶ παρεκίνησε ταχὺ δέ με χρόσας τὸ τε λύσαν, πεφοβημένον ἐνοικήσῃ ὑπὸ τοῦ μέλους· ἐπεὶ ὁ μὲν τὸ λίμνην ἤλθομεν, μικρὸν μὲν ἀπ' ἐπεραιώθημεν, ἦν γὰρ ἤδη πλῆρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων. θαυμάσαι δ' πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ Κύρου· ὁ δὲ τὸ Κροίσου· ὁ δὲ τὸ Μιλησίου τινὸς ἐμοὶ δοκεῖν ἦν πολέμῳ παρόντες· ὅμως δ' ἦν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὸ λεοντῆν, οἰνδείς με τὸ Ἡρακλέα εἶναι ἐσελέξατό με καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβάσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπόν.

6. Ἐπεὶ δὲ ἤμελλον ἐν τῷ κάτω πορεύεσθαι μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, ἐπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως περὶ λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα τῷ ἀσφοδέλῳ καλαφύτον, ἔνθα δὴ πρεσβύτατοι ἡμᾶς ὑπεδέξαντο τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί· καὶ ὀλίγον ὑπὲρ περιόντες, παρεγγυόμεθα περὶ τοῦ Μίνω δικαστοῦ· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν θεόν τινος ὑψηλοῦ καθήμενος· παρεστήκεισαν δὲ αὐτῷ ποιναὶ καὶ ἀλάστορες, καὶ ἐριννύες· ἐπέρωθεν δὲ προσήεσαν πολλοὶ πάνυ ἐφεξῆς ἀλύσει

ἀλύσεσι μακραῖς δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοι καὶ πορνοβοσκοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ πάντες ὅσοι τῶν πάντα κυκώντων ἐν τῷ βίῳ· χωλοὶ δὲ οἵτε πλέσται καὶ τοκογλύφοι πρεσβῆες, ὠχροὶ, καὶ πρεγάσορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἔχοντες αὐτῶν καὶ κέρκινα δικάλαντον ὅπη κείμενον· ἐρεσχῶντες ἦν ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων· κατηγόρουν δὲ αὐτῶν κανοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. Τίνες ἔτοι πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. Οἶσθά που ταυλασὶ τὰς πρὸς τὸ ἥλιον ἀποσελινούσας σκιὰς ὑπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ΜΕΝ. Αὗται τοίνυν ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσι τῶν, καὶ καταμαρτυροῦσι καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν πρὸς τὸν βίον, καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῆς ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ σκιοῦσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῆς σωμάτων· ὁ δ' ἐν Μίνως ὑπομελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὴν ἀσεβῶν χώρην, δίκλιν ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῆς τετολμημένων· καὶ μάλιστα ἐκείνων ἤπτετο τῶν ὅτι πλούτου τῆς καὶ ἀρχαῖς τεθυφωμένων, καὶ μονονοὺ καὶ προσκυνεῖσθαι ἀξιούντων· τοὺς ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσαττόμενος, καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο, θνητοὶ τὸ ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες· οἱ δὲ ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλοῦτον λέγω καὶ δόξαν, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ κἀκεῖ νενεκρωμένοι, παρεσήκεισαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν, ὥστε ἔγωγε ταῦθ' ὁρῶν, ἐφαιδρυνόμην· καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιὼν ἂν ἡσυχῇ πως ὑπεμίμνησκον, οἷος ἦν ἐπὶ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον ἐφυσᾶτο τὸ, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ὅτι τὰς προθύρους παρεισήκεισαν τὴν πρόοδον αὐτῶν δειμαίνοντες, ὠθούμενοί τε καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τὰς εἰκόνων·

οἰκετῶν· ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀναπείλας αὐτοῖς πορφυρᾶς τις, ἢ φοίνιξος ἢ διαπόικιλος, εὐδαίμονας ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποκαίνειν τοὺς προσκυνοῦντας, ἢν τὸ σῖτος ἢ τὴν δεξιὰν προσθεῖναι δοίη καταφιλεῖν· ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἠνιῶντο ἀκούοντες.

7. Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάζετο δίκη· τὸ γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλοὶ καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς τροφοῦ καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀείσιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ χιμαίρᾳ προσδεδέντα, παφέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν ἤδη πεπαιδωμένον πρὸς ἀρχαῖον γηρᾶσθαι δεξιόν· ἀποστάντες δ' ὅμως τὸ δικαστήριον πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα· ἔνθα δὴ ὦ φίλε πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκοῦσαί τε καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἅμα ὅτι τοὺς πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ στρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί, καὶ ἡ χίμαιρα ἐσπάραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε· ἐκολάζοντο δὲ ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, στρατηγοί, πένητες, πλούσιοι, πωχοί, καὶ μετεμέλετο πᾶσι μὲν τελουμένοις· ἐνίοις δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁπόσοι ἦσαν μὲν ἔναγχος πλουτοῦντες· οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δέ τις καὶ προσβλέποιεν, μάλα δυσπρεπές τι καὶ κολαστικόν· καὶ ταῦτα, πῶς οἴει, βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπὸ τοῦ βίου τοῖς μὲν τοι πίνουσιν ἡμιτέλεια τὰ κακῶν ἐδέδοτο, καὶ διαναπαύονται πάλιν ἐκολάζοντο.

8. Καὶ μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φοῦκα Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γυπὸν Τιτυόν. Ἠφύκεις ὅσος; ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων

χων ἀγρῶν διελθόντες ἢ καὶ τούτους, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν, τὸ Ἀχερούσιον δὴ εἰσκομιδή τε αὐτόθι τοῦ ἡμιθέους τε καὶ τὰς ἡρωΐνας, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν καθ' ἔθνη καὶ φῦλα διαιλωμένους, τοὺς μὲν παλαιοὺς πάνυ καὶ εὐρωπαίους, καὶ ὡς φησιν Ὅμηρος, ἀμφιλινεῖς· τοὺς δὲ νεαλεῖς καὶ ζωηρικοτάτους, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοῦ, διὰ τὸ πολυαρχεῖσθαι τῆς τραπέζης· τὸ μέν τοι διαγινώσκειν ἕκαστον, ὅ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῆς ὀστέων γεγυμνωμένων, πλὴν μόνης καὶ διὰ πολλῶν ἀναθεωρήσεως αὐτοῦ ἐγινώσκομεν· ἔκεινο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροὶ καὶ ἄσημοι, καὶ ὑδὲν ἔτι τῆς παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάττοντες· ὥστε πολλῶν ὁμοίως τὰ τοιαῦτα σκελετῶν κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, καὶ φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότων, καὶ γυμνὰς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων, ὁπόταν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ πῦ διακρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μέλαιτιν Ἴρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· ὑδὲν γὰρ ἔτι τῆς παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑφ' ὑδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα.

9. Τοιαῦτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι, ἐδόκει μοι ὁ τῆς ἀνθρώπων βίου πομπὴ πάνυ μακρᾷ προεοικέναι, χορηγεῖν ἢ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἡ τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύουσι σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα ἡ τύχη, βασιλικὰς διεσκεύασε πάντα τε ὁπλίσεις, καὶ δορυφόρους προσαγαγοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν σεμνύνασα τῷ διαδήματι τῷ ἢ, οἰκέτου σχῆμα προσεβίβασε· τὸν δέ τινα, καλὸν ἔτι ἐπίσημον τὸν ἢ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε·

αστ· παντοδαπὼν γὰρ οἶμαι δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν· πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σώματα, οὐκ ἐῶσα ἐς τὸ τέλος διαπομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθη, ἀλλὰ μεταμφιέσασα, τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τοῖς τοῦ οἰκέτου χρῆσθαι σώμασιν, ἀναλαβεῖν δὲ τὸν Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα. τὸν Πολυκράτους τυραννίδα μετενέγκασα, καὶ μέχρι μιᾶς πυγῆς εἶασε χρῆσθαι τῷ σώματι· ἐπειδὰν δὲ ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τὰ ἴδια ἕκαστος ἀποδύς τε σκεύη, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γίγνεται, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων· ἔνιοι δὲ ὑπὸ ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ὀπίσω ἡ τύχη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων πνῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐκ ἂν πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες· οἶμαι δὲ καὶ τοῦτ' ὅτι τοῦ Ξέρξου πολλάκις ἐπεφάνησαν τοῦ τραγικοῦ ὑποκρινόμενοι τότε πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων, ἄρτι μὲν Κροῖσος, ἐνίοτε δὲ, Πειράνης γιγνωμένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς, τὸ τοῦ Κερκέρπου ἢ Ἐρεχθέως σῶμα μιμησάμενος· μετ' ὀλίγον οἰκέτης προσῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος· ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὸν χρυσόπαστον ἐκείνου ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καλύβας ὑπὸ τῆς ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς ἀπεχώρει, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδ' ὃ Κροῖσον ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαικλέους σανιδᾶς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος Μαραθώνιος· τοιαῦτα καὶ τὰ τῆς ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

10. ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ τοῦ πλου-

πολυτελεῖς τύπους καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑπὸ γῆν; καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ὑπογράμματα, ἃ δὴν πρωΐτερον παρ' αὐτοῖς εἶσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; MEN. Λῆρος ὦ ἑταῖρε· εἰ γὰρ ἐθέασω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν, λέγω δὲ τὸν Κᾶρα τὸν ἐν τῷ τάφῳ πεποιημένον, οἶσθα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν, ὅτω ταπεινῶς ἐρρίπτο ἐν σοβαρύγῳ τινι, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν· ἐμοὶ δοκεῖ, τοσοῦτον ἀπολαύων τῆς μνήμης, ὅσον ἐβαρύνετο πλίνθον ἄχθος ὀπηνίκα· ἐπειδὴν γὰρ ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον, δίδωσι δὲ τὸ μέγεθος πλέον ἢ ποδὸς, ἀνάγκη ἀγαπῶντα καλαμίδας, πρὸς τὸ μέγιστον ζωγραφηθὲν πολλῷ δ' ἂν οἶμαι, μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθέασω καὶ παρ' ἡμῖν βασιλέας καὶ σατράπας, πῶς χαίροντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοι παραχωροῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ πυκνοῦ ὑβριζομένους, καὶ κόρρης παιομένους, ὥσπερ τοὺς ἀνδραποδῶν τὰ ἀπημοτάλα· Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος, ὁ δὲ κεφαλῆν ἑαυτὸν ἀγνοῶν ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ, μιᾷ τῶν ἀκέμμων τὰ σαθρὰ τῶν ὀστεοδημάτων· πολλοὺς γὰρ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν τοῖς τειβδοις μεταλλοῦντας Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

11. ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μαχρᾶ δεῖν ἄπιστα· τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔφερεν, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ περιέρχεται διελέγχων ἅπαντας, ζωπυρῶν δ' αὐτῶν Πάλαμήδης καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ καὶ εἴ τις ἄλλος νεκρός· ἔπι μὲν τοι ἐπεφύκησάν αὐτῷ καὶ ὀφθαλμοὶ ἐκ τῆς φαρμακοποσίας τοῦ κηλῆ· ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παρεικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυ-

πολυτελῶν ἀκόων ἢ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τοῦ παλαιὸν πύχλου ἀναμεμιγμένων, γελᾷ τ', καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ καταχείμενος, ἅδεται μάλα τραχείᾳ καὶ ἀπιθανοῦ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ὑπακούσαν, ὡς ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας καὶ διασκέπτεσθαι μεθοικεῖν, ἢ φέρονται τ' Διομήδη.

12. ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς· τί ἢ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων; ΜΕΝ. Εὖ γε ὑπέμνησας· ἢ γὰρ οἶδ' ὅπως ἀεὶ τότε λέγειν ἀφεδέμενος, παμπόλυ ἀπεπλανήθην τ' λόγου διαρρέοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, ἤρξαντο οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν ἀεὶ τῆς κοινῆς ξυμφερόντων· ἰδὼν ἓν πολλοὺς ξυνιόντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς εὐθὺς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῆς ἐκκλησιαζῶν· διωκήθη μὲν ἓν καὶ ἄλλα, τελευταῖον ἢ τὸ περὶ τῆς πλουσίων· ἐπεὶ γὰρ αὐτῆς καταγόρησε πολλὰ καὶ δεινὰ, βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερηφανία καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῆς δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτο.

Ψήφισμα.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ ἀθέμιτα οἱ πλούσιοι δρῶσι ἀδικοῦντες τὸν βίον, ἁρπάζοντες καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῆς πενήτων καταφρονοῦντες, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῆς ἄλλων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τὸν βίον, καταλύεσθαι ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὅσοι ἐξ ὄνων γεγόνασι, καὶ ἀχθοφορήσαντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων

πενήτων ἐλαυνόμενοι· ἐντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποδανεῖν εἴτε τῷ γνώμῃ Κρανίων Σκελετῶνος, Νεκυσιδὴς, φυλῆς Ἀλιβαντιδῶν· τότε ἀναγνωσθέντος τὸ ψηφίσματος, ἐπεψήφιζον μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβεμήσατο ἡ Βεμὼ, καὶ ὑλάκησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω γὰρ ἐντελῆ γίγνεται, καὶ κύρια, τὰ ἀνεγνωσμένα.

13. Ταῦτα μὲν δὴ ἦσαν τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· ἐγὼ δὲ ὅπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν, ἱκέτευον αὐτὸν τὰ πάντα διηγησάμενος εἰπεῖν μοι, ποῖόν τινα ἡγεῖτο τὸν ἄριστον βίον· ὁ δὲ γελάσας, ἔστι δὲ πυθόν τι γερόντιον καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον, ὦ τέκνον, φησὶ, τῶν μὲν αὐτίαν οἶδα ἐγὼ τῆς ἀπειρίας, ὅτι πρὸς τὴν ζοφῶν ἐγένετο, ἃ τὰ αὐτὰ μεγνωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ ἃ δέομαι λέγειν σοί ἐστιν, ἀπειρηκὼς ἤδη τοῦ Ῥαδαμάνθυος· μηδαμῶς, ἔφην, ὦ παλαιόν, ἀλλ' εἰπὲ, καὶ μὴ φθονήσῃς με ἔτι πυθόμενον ἀφελόντα ἐν τῷ βίῳ· ὁ δὲ, δή με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ὑποστάσας, ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησιν, ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος καὶ σωφρονέστερος, ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς διασκοπεῖν, καὶ καταπύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος τοῦτο μόνον ἐξάπαντος θεράσῃ, ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέμενος, ἀβασάνιστος γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ μηδὲν ἐπιτηδεύων.

14. Ὡς εἰπὼν, πάλιν ἄρτο καθ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα· ἐγὼ δὲ, καὶ ἤδη ὑφὲ ἦν, ἄγε δή, ὦ Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ

πρὸς

πρὸς ταῦτα, θάρρει φησὶν, ὦ Μένιππε, παρεῖναι γάρ σοι καὶ ἀπραξίαν ὑποδείξω ἀπραγμονεστάτην· καὶ δὴ ἀπαγαγών με πρός τι χωρίον τῆς ὁδοῦ ζοφερώτερον δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ χλευθείας ἑσπέριον φῶς, ἐκεῖνο, ἔφη, ὅτι τὸ ἱερὸν τῆς Τεσφονίης, κἀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· τούτῳ δὲ ἄνιθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ὅτι τῆς Ἑλλάδος· ἡδεῖς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν Μάγον ἀπασάμενος, χαλεπῶς μόλα διὰ τὴν σμύρναν ἀνθρύσας, οὐκ οἶδ', ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίνομαι.

Διάλογος λγ'.

Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.

ΕΡΜΗΣ. Τί γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τὸ τοῦ πορθμείου ἀπολιπὼν, δεῦρο ἀνελήλυθας ἐς τοῦτο παρῆσαν ἡμέραν, ἃ πάνυ εἰωθὼς ὀπιχωρίζειν τοῖς ἄνω πράγμασι; ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ὄζει τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ· ἢ πίνων τυγχάνουσι, πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς· ὑδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν· αἰτησάμενος δὲ ἦν παρ' ἐμοῦ καὶ αὐτὸς ὥσπερ καὶ ὁ Θετταλὸς ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γλυκεῖαν, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς· καί μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοι ξεναγήσεις γὰρ ἔν οἶδ' ὅτι με ξυμπεινοσῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι διακονησάμενος

σώματος τῷ ἄνω διὰ τὴν ἀνθρωπίνων· ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ὅτι, καὶ δέδια μὴ βεβαρύναντά με, ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, ὥσπερ τὸν ζόφον· ἢ ὅτι τὸν Ἥφαιστον πρώην ἐποίησε, ῥίψας κἀμὲ τεταγὼς τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ θεατρικοῦ βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων, γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Πεισόμεθ' ἂν μὲν ἕως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα, ἑταῖρος καὶ ξύμπλους καὶ συνδιάκτορος ὤν; καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκεῖνον ἡμῖν σε μεμνῆσθαι, ὅπ μηδὲ πώποτέ σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ὅπ τοῦ καλαύροπος ἐπιλαθείς, ὥμυς ὅτω καρτερὸς ἔχων, ἢ εἴ τινα ἄλλον νεκρὸν εὕροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ· ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν τὴν δικωπίαν ἕλκων, ἐρέπω μόνος· ἀλλὰ πρὸς τοῦ παντὸς, ὦ φίλτατον Ἑρμῆδιον, μὴ καταλίπῃς με, πρὶν πυθέσθαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· ὡς ἦν μὲ σὺ ἀφῇς, οὐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, οὕτω δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς· ἀλλὰ δός, ὦ Κυλλήνιέ μοι ἐς ἀεὶ μεμνησομένῳ τινὶ χάριν. ΕΡΜΗΣ. Τοῦτ' τὸ πρᾶγμα πλημμελῶν αἴτιον κατασήσεταί μοι· ἀρῶ γὰρ ἤδη τὸν μισθὸν τῆς πρεσβείας οὐκ ἀχόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπομνηστέον δὲ ὅμως· τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις, ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ὅσην ὦ πορθμὸν πολλῶν γὰ ἂν ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο· εἶτα ἐμὲ μὲν ἀποκρύπτεσθαι δεῖ, καθάπερ ἀποδεδυκότα

ὑπὸ

ὑπὸ τοῦ Διὸς· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσῃ ἐφεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τῆ τοῦ Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ νεκραγωγοῦντα πολλοῦ τοῦ χρόνου· καὶ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσῃ, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν· ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδῃς, τότ' ἤδη σκεπτέον.

2. ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ὑπνοῖ τὸ βέλτιστον· ἐγὼ γὰρ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὸ γῆς, ξένος ὤν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ πνος ἡμῖν ἔδῃ χωρίου, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἴδοις· σοὶ γὰρ εἰ μὴ ἐς τὸν ἀέρα ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, ὃν ἂν ἔκαμνον· οὐ γὰρ εἴωπας γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα κατιδεῖν· ἐπεὶ γὰρ ἡμᾶς εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ὑπολαμβάνειν τῶν βασιλέων τοῦ Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος πεισκοπεῖν. ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἴωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς; ἐπιδὴν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταιγίζῃ, πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπίπτῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνην στεῖλαι, ἢ ἐνδῆναι ὀλίγον τοῦ πηδοῦ, ἢ ζωνεκδραμεῖν τῷ πηδαλίῳ· ἐγὼ δὲ, τοὐναντίον ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βέλτιστα χρὴ ταῦτα δὴ καὶ σὲ πρᾶξαι, ὁπόσα καλῶς ἔχειν νομίζεις Κυβερνήτης γοῦν γε ὤν· ἐγὼ δὲ ὥσπερ ὑπηρέτης νόμου. σωπᾶν καθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. ΕΡΜ. Ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ ἔσομαι τί ποιητέον, καὶ ξυρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπήν· ἆρ' ἔνι ὁ Καύκασος ἐπιτήδειος ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος ἐκείνοσί, καί τι ἐφαύλον τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὄλυμπον ἀποδύς· συγχωρεῖν δέ τι καὶ ὑπεργῆσαι καὶ σέ. ΧΑΡ. Πείσεσθε· ὑπεργήσω γὰρ ὅλα δυνατά.

3. ΕΡΜ.

3. ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο ὄντας καὶ αὐτοὺς, ἔτι παῖδας ἐθελῆσαι πολεμεῖν τῷ Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀναστήσαντας, ὀπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἰσχνιᾷ ταύτῃ κλίμακα ἔξειν οἰομένους καὶ ποιήσασθαι τρὸς τὸ οὐρανόν· ἐκεῖνο μὲν οὖν τὸ μειρακίῳ, ἀπατᾶλον καὶ ἤσιον, δίκας ἐποιοῦντο· νῶϊ δέ, ἃ καὶ ὅτι κακῶς τῶν θεῶν ταῦτα βουλόμεθα, τί ἐγὼ οἰκοδομεῖσθαι καὶ αὐτοὶ ἐπὶ τὰ αὐτὰ ὀπτυλινδούμενοι ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχωμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβέστερον τὴν σκοπήν; ΧΑΡ. Καὶ σωπήσομεθα, ὦ Ἑρμῆ, δὴ ὄντες ἀναθέται, ἀφέμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Ὄσσαν; ΕΡΜ. Διὰ τί δ' οὐκ ἄν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγωνιστέρους εἶναι τοῖς βρεφυλλίοις ἐκείνοις; καὶ ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὔκ. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα μεγαλυρίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἄπειρος ποιητικός· ὁ γὰρ Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν τειχῶν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβαλὼν ἐποίησε τὴν ἐφοδον, ὅπως ῥᾳδίως συνιεῖς τὰ ὄρη καὶ θαυμάζῃς εἰ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὴν Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδὼς, ὃς τὸν οὐρανὸν ἐστὶν ὃν φέρει, ἀεὶ ἔχων ἡμᾶς ἅπαντας ἀκούειν ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ πρὸς τὸν Ἡρακλέα, ὡς διαλέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα καὶ ἀναπαύσοιτο πρὸς ὀλίγον τὰς ἄχθας, ὑποθεὶς ἑαυτὸν φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθῆ ὄζει, οὐκ οἶδ', ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων· ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὸν Ὄσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἐπ' Οἴτῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον.

Ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξειργασόμεθα; φέρε δὴ ἀναβὰς ἴδω, ἢ καὶ ταῦτα ἰγνανὰ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσῃ παπαὶ κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ἀσφαλείᾳ τοῦ ἀέρος· ἀπὸ μὲν γοῦν τῆς ἑῴας, μόγις Ἰωνία καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας, ἡ μᾶλλον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῆς ἀρκτῴας, τὰ ὄπιθεν πάντα τοῦ Ἴστρου μόνα· κἀκεῖθεν ἡ Κρήτη ἡ πάνυ σαφῶς μεταμνητέα ἡμῖν ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἴτη ὡς ἔοικεν εἶτα ὁ Παρνασσὸς ὅπου φᾶσιν. ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν, ὅσα μόνον μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον· ἀπαμπισχύνουσι πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἶτα συγκαταῤῥιφθέντες αὐτῷ πτερῷ τῆς Ὁμήρου οἰκοδομητικῆς πειραθῶμεν, ξωστευθέντες τῶν κεραυνίων. ΕΡΜ. Θαῤῥεῖ, ἀσφαλῶς γὰρ ἕξει ἅπαντα, μεταπίπτει τινὶ Οἴτινι, ὁπηνυκλινδείσθω καὶ ὁ Παρνασσός· ἰδοὺ ἐπάνειμι αὖθις, ἔνθ' ἔχει, πάντα ὁρῶ· ἀναβαίνετε ἤδη καὶ σύ. ΧΑΡ. Ὄρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα, καὶ γὰρ ὀπίσω μου ταύτῃ τῇ μηχανῇ ἀναβιβάζεις. ΕΡΜ. Εἶτα καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα, καὶ ἕνεκα ἅμα, καὶ ἀσφαλῶς, καὶ φιλοθεάμονα ἔτι; ἀλλ' ἔχε μου τὴν δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλυσπιοῦ πάλιν· ἔτυχε ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπειδὴ ἠχρήμεθα ὁ Παρνασσός ὅτι, μίαν ἑκάτερος ἄκραν ὁπλασάμενοι, καθεζόμεθα· σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ὅτι σκοπῆς ἅπαντα

4. ΧΑΡ. Ὁρῶ γοῦν πολλὴν καὶ λίμνην πρὸ μεγάλου πεδίου ῥέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ πόλεις, τὴν Κωκυτὸν, καὶ Πυριφλεγέθοντα μείζονας καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικρούς, καί τινας φωλεοὺς αὐτῶν. ΕΡΜ. Πόλεις σκηναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἰ νομίζεις. ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς

ὡς ὑδὲν ἡμῖν πέφευκται, ἀλλὰ μάτην τὸν Παρναισὸν αὐτῇ καταλίᾳ, καὶ τὴν Οἴτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. ΕΡΜ. Οὐ πί; ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ὁρῶ· ἐθελόμην ἂν ἡ πόλις, καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γεωγραφίαις ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσιν, ὥστε ὅτε με τὸ πρῶτον ἐνέτυχον εἰδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῴην· ἀκούσας γάρ τινος ἤκουον ἐς ὑποβολήν. ΕΡΜ. Τί δ' ἦν τοῦτ' ἦν; ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον οἶμαι, κληθεὶς ὑπό τινος τῶν φίλων, ἐς τὴν ὑστεραίαν μάλιστα ἔξω ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ὑπεκύλισε, καὶ οἶδ' ὅτι κινήσαντος, ἀπέκλεινεν αὐτόν· ἐγέλασα οὖν ἂν ἐκ ὑπερέβαλλον τὴν ὑποκρισιν ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέπουσι καὶ ἀκούουσι. ΕΡΜ. Ἔχ' ἀγαθᾶς· καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, καὶ ὀξυδερκέστερον ἐν βραχεῖ ἀποφανῶ, παρ' Ὁμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών· καὶ εἰ δὲν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμφισβητεῖν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν. ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ.

Ἀχλὺν δ' αὐτοῖ ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον ἠέρα πολὺν,
Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ὄζει; ΕΡΜ. Ἦδη ὁρᾷς; ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε τυφλὸς ὁ Λυσκίνος ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ· ὥστε σὺ τὸ δὴ τοῦτο πρόσδασκέ με, καὶ ὑπακρίνου ἐρωτῶν τι· ἀλλὰ βέλτιον ἢ Ὅμηρον καλῶ ἔρωμαί σε, ὡς μάθῃς ὅστις αὐτὸν ἀμείνων ὅλα με τὴν Ὁμήρου; ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι τὴν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ καὶ περίσκωπος ὤν; ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ἀνεπιστῆμον τοῦτο ἐς τὴν τέχνην· ἐγὼ

ὃ ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψῳδῶν ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καί τοι χρόνων ἡμᾶς ὁ μικρὸς τότε κατέλαβεν· ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ᾄδειν ὁ πάνυ αὐτόν πνα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν ζωήναγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορυΐων πνὰ ἐμβαθὺν τὴν θάλασσαν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρέθισε, καὶ ἄλλα πολλὰ κυκῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶνα ἄφνω καὶ γνόφον ἐμποιῶν, ὀλίγου δεῖν ὥστε ἐκπεσεῖν ἡμῖν τὴν ναῦν· ὅτε δὴ καὶ ναυπάσας ἐκεῖνον ἀπήμεσε τῶν ῥαψῳδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γῆν διαφυλάττειν. ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι·

Τίς γὰρ ὅδ' ὅστις πάχιστον ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Ἔξοχον ἀνθρώπων κεφαλῇ καὶ εὐρέας ὤμους.

ΕΡΜ. Μίλων ἐστὶν ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής· ὀπισθοῦσι δ' ἱππῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταδεσν ἀρόμενον φέρει διὰ τῶν σταδίων μέσων. ΧΑΡ. Καὶ πόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμέ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ φερὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῶν ἀμαχωτάτων τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς τῷ θανάτῳ, μηδὲ ξυνιεὶς ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει· καίτοι οἰμώξεται ἡμῶν δηλαδὴ μεμνημένος τῶν στεφάνων τούτων, καὶ τῷ κέρατι· νυνὶ δὲ μέγα φρονεῖ θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τῶν ταύρων φορᾷ. τί ἂν οἰηθῶμεν, ἔφα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαί ποτε; ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνον θανάτου νυνὶ μνημονεύσειν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ; ΧΑΡ. Ἔα τοῦτον ἐκ εἰς

μακρὰν

μαχεῖν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπότ' ἂν πλέῃ, μηδὲ ἐμπίδα, ὐχ ὅπως ταῦρον ἢ ἄνδρα δυνάμενον.

5. Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς ἦ ἄρ' ὅδ' ἄλλος ὁ ζεμνὸς ἀνήρ; ὐχ Ἕλλην ὡς ἔοικεν, ὑπὸ γῦν τ' σολῆς. ΕΡΜ. Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νυνὶ Περσῶν ἤδη ἐποίησεν ἔθνη· καὶ Ἀσσυρίων ἔναγχος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεσκεύασο· καὶ τῶν ἐλασσόνων τι δεῖ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον, ἄρχει ἁπάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος ἦ που πότε καὶ κεῖνός ἐστιν; ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ὑπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν τὴν τὸ τειχῶν τεῖχος. Σάρδεις ἐκεῖναι καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη δεῖ κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν ὅ, τι καὶ λέγουσι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν. ΚΡΟΙ. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι; ΧΑΡ. Τί ἆρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡΜ. Θαῤῥεῖ ἤδη ἀγχοῦ ὦ Χάρων. ΣΟΛ. Ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲ εὐδαίμονες· ἐγὼ δ' ὧν οἶδα, Κλέοβίν, καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας. ΧΑΡ. Τῆς ἀργείας φησὶν οὗτος, τοὺς ἅμα περὶ τὴν ἀποθανόντας, ἐπὶ τὴν κοίτην ὑποδυόντες εἴλκυσαν ὅτι τῆς ἀπωλείας ἄχει φροὺς τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἔσω ἐκέτευσαν τὰ παῖδα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας ὁ δεύτερος ἦ τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς ἔν τῇ ἐδίᾳ, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ ἦ κἀθάρμα, ὦ

σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶ; ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα Κερῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκῃ τῦ βίυ· ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τ τοιύτων, κὴ τὸ ἄκρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδυμόνως διαβιῶναι. ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅπ ἡμῖν ὐκ ὀπλέληθαι, ἀλλὰ τὸ πρωθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς ψυχὰς τ πρὸς τὴν τοιύτων κείσιν.

6. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνυς ὁ Κερῖσος ἐκπέμπῃ; ἢ τί καὶ ὅπλα τῶν ὠμων φέρυσι; ΕΡΜ. Πλίνθυς τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῆς χρησμῆς, ὑφ' ὧν κὴ ἀπολεῖται μικρὸν ὕστερον· φιλόμαθις ἡ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ὅτιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀπεσίλβει τὸ ὕπωχρον μετ' ἐρυθήματος· νυῦ γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκήρων ἀεί. ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, κὴ πρεσβύτιμον. ΧΑΡ. Καὶ μὴν ὐχ ὁρῶ ὅ, πάγαθὸν αὐτῷ πρόσεσιν, εἰ μὴ ἆρα τῦτο μόνον, ὅπ βαρύτον οἱ φέροντες αὐτό. ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶδα ὅσοι πόλεμοι διὰ τῦτο, κὴ ὅπλων κὴ, κὴ λῃσμένα, κὴ ὀπορκίαι, κὴ φόνοι, κὴ δεσμὰ, κὴ πολῦς μακρὸς, κὴ ἐμπορεία, κὴ δυλεῖαι; ΧΑΡ. Διὰ τῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τῦ χαλκῦ διαφέρειν; οἶδα γὰρ τ χαλκὸν, ὀβολὸν ὡς οἶδα πρᾶ τῆς καταπλεόνων ἐκάστυ ἐκλέγων. ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲ πολύς· ὥστε ὐ πάνυ ἀποδάζει ἀπ' αὐτῶν· τῦτον γὰ ὀλίγον ἐκ πολλῦ τῦ βάθυς οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύτθυσι πολὺν, ἀλλ' ἐκ τ γῆς, κὴ ὅσα, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τἄλλα. ΧΑΡ. Δεινὴν πνα λέγεις τῆς ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἳ τοσῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠφελῦ, κὴ βαρέως κομίζεται. ΕΡΜ. Ἀλλ' ὁ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾷν αὐτῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελᾷ γὰρ τῦ Κερίσου,

σε, καὶ τὴν μεγαλαυχίαν τὴν βαρβάρου καὶ μοι δοκεῖν ἔρεσθαί τι βούλεσθαι αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

7 ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε· οἴει γάρ τι κἀμὲ θαυμάζειν τῶν σῶν πλούτων τὸ Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νὴ Δί', ὅ γάρ ὄφιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα ὑπὲρ τοιοῦτον. ΣΟΛ. Οὐκ οὖν μανθάνειον οἴει τὸ θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κλήσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις, καὶ πλούτους χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΟΛ. Πολλοῦ μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεήσει αὐτοῦ, ἢν ὁπόθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Πῦ γὰρ τοσοῦτον ἂν γένοιτο χρυσὸς ὅσον παρ' ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρον δὲ φύεσθαι ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ π. ΣΟΛ. Τὸ βελτίον ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσοῦ; ΣΟΛ. Ἢν ἀποκρίνῃ μηδὲν ἀναγκαίων, μάθοις ἄν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟΛ Πότερον, ἀμείνους οἱ σώζοντές τινας, ἢ οἱ σωζόμενοι ὑπὸ αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἆρ' οὖν ἦν Κῦρος, ὡς λόγοποιοῦσί τινες, ὅτε τὴν Λυδῶν, χρυσᾶς μαχαίρας ζυποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟΛ. Καὶ εἴγε μὴ τοῦτον ἐθαυμάσαμεν, οἴχοιτο ἂν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν ὅτῳ ταῦτα φαίνῃ δὲ οὖν ἀμείνω τὸν ζίδηρον ὁμολογῶν. ΧΡΟΙ. Οὐκοῦν καὶ τῷ θεῷ κελεύεις ζιδηρᾶς πλούτους ἀναπέμπειν με, τὸ δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὖθις ἀναλαβεῖν; ΣΟΛ. Οὐδὲ ζιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἢν τε χαλκὸν, ἢν τε χρυσὸν ἀναθῇς, ἄλλοις ὑπό τε κτῆμα καὶ ἕρμαιον ἔσῃ ἀνατεθεικώς, φασκεῦσιν.

ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἤ που τυραννεύω λησῆ τῷ ὄντι ὀλίγον μέλει τῆ σῶν χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ. Αἰεὶ σύ μοι τῷ πλέτῳ φρασπολεμεῖς, καὶ φθονεῖς. ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λυδὸς, ὦ Χάρων, τὴν παῤῥησίαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῆ λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος καὶ ἀπαπήσων, τὸ δὲ φρασάμενον ἐλευθέρως λέγων· μεμνήσεσθαι δ' ἂν μικρὸν ὕστερον τῶ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἀλγύνα ὅτι τὴν πυρὰν ὑπὸ τῶ Κύρου ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τῶ Κλωθῶς πρόσθεν ἀναμνησκόσης τὰ ἐπάνω ὀπτικιλασμόα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐλέγετο, Κρῖσον μὲ ἁλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κύρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνης ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα τὴν ὅτι τῶ ἵππου τῶ λευκῶ ἐξελαύνους; ΧΑΡ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Τῶμυεις ἐκείνη ὅτι, καὶ τὴν κεφαλήν γε ἀπολεμῶσα τῶ Κύρου αὐτῆ ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ὅτιν· ἕξει βασιλεύσας μὲν τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεὶς ἔντε Λιβύῃ καὶ Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελευταῖον μανεὶς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἆπιν. ΧΑΡ. Ὦ πολλῆ γέλως· ἀλλὰ νῶν τίς ἂν αὐτῶν προσβλέψειεν ὅπως ἀποφεύξονται τὴν ἁλώσιν; ἢ τίς ἂν πεδύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον οὐκ αἰχμάλωτος ἔσται, οὐκ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἔξει ἐν ἀσκῷ αἷμα;

8. Ἐκεῖνος δέ τίς ὅτιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεσείδα ἐμπορπωμένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι τὸν ἰχθῦν ἀνατεμών

——νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ;

——βασιλὺς δέ τις εὔχεται εἶναι.

ΕΡΜ. Εὖγε παῤῥησιεῖ, ὦ Χάρων, ἀλλὰ Πολυ-

Πολυκράτλω ὁρᾷς τὸ Σαμίων τύραννον εὐδαίμονα οἰόμενον εἶ); ἀτὰρ κὴ ἴσως αὐτὸς ὑπὸ τῦ παρεόντ☉ οἰκέτυ Μιανδρίυ προδοθεὶς Ὀρσίτῃ τῷ Ἀτρόπῃ, ἀνασκολοπισθήσε☽, ἄθλι☉ ἐπιτεσὼν τ ἐυδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τῦ χρόνυ· κὴ ταῦτα γὸ τ Κλωθῦς ἐπίκλω☾α. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, ἡνιόχως κὴ αὐτοὺ ὦ βελτίςη, κὴ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε, κὴ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὅνλες· ἐν τοσύτῳ ὃ ἐπαιρέθων, ὡς ἂν ἐφ' ὑψηλοτέρυ ἀγχνότερον καλαπεσύμενος· ἐγὼ ὃ γελάσομαι τότε γνωείσας αὐτῶν ἕκασον γυμνὸν ἐν τῷ σκαριδίῳ, μήτε περιειδα, μήτε πάεραν, ἢ χλίνλω χρυσῷ κομίζοντας.

9. ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲ τύτων ὧδε ἔξει· τ ὃ πληθυὼ, ὦ Χάρων, ὁρᾷς, τυὺ πλέονλας αὐτῶν, τυὺ πολεμῶνλας, τυὺ δικαζομένυς, τυὺ γεωργῶνλας, τυὺ δανείζονλας, τυὺ τρυγαιτῶντας; ΧΑΡ. Ὁρῶ ποικίλλω πνὰ τύρβλω, κὴ μεσὸν ταραχῆς τὸν βίον, κὴ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμιύεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲ ἰδιόν τι κέντρον ἔχῃ, κὴ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ πνες ὥσπερ ζῶικες ἄγυσι, κὴ φέρυσι τὸν ὑποδεέσερον. ὁ δὲ πειπόμπ☉ αὐτυὺ ἐκ τἀφανῦς ὅδε ὄχλ☉, τίνες εἰσίν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, κὴ δείμαλα, κὴ ἄνοιαι, κὴ ἡδοναὶ, κὴ φυλαργυρίαι, κὴ ὀργαὶ, κὴ μίσι, κὴ τὰ παιῶτα τύτων ὃ ἡ ἄδηλα μὲ κάτω ξυναναμίμνη☽ αὐτοῖς, κὴ ξυμπολιτεύεταί γε νὴ Δία, κὴ τὸ μῖσ☉, κὴ ἡ ὀργὴ, κὴ ζηλοτυπία, κὴ ἀμαθία, κὴ ἀπορία, κὴ φυλαργυρία· ὁ φόβ☉ δὲ κὴ ἐλπίδες ὑφαίνω πετόμβροι, ὁ μὲ ἐμπίπλων, ἐκπλήττει, ἐνίοτε κὴ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἱδὲ ἐλπίδες ὑφ' ἡμῶν κεφαλῆς αἰωρύμβραι, ὁπότ' ἂν κάλιτα οἴηταί πς ὁπλήψεδζ αὐτῶν, ἀναπτάμβαι οἴχον☽.

κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιπεῖσθαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τῷ ὕδατι. ἢν δ' ἀτενίσῃς, κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἑκάστῳ τὸ ἄρρακτον, ἀφ' ἧς ἠρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων· ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ' ἕκαστον ὑπὸ τῆς ἀτρακτου. ΧΑΡ. Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἑκάστῳ νῆμα ὑπερπλεσμῆρον γε τὰ σωλλά· τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Πορθμεῦ, εἵμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν ὑπὸ τούτῳ φονεῦθῆναι, τούτῳ δὲ ὑπ' ἄλλου· καὶ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκεῖνον, ὅτου ἂν ᾖ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δ' αὖ, τούτου· τιόνδε γὰρ τὴν ὁπλοκὴν δηλοῖ· ὁρᾷς δ' ἔνιον ὑπὸ λεπτοῦ κρεμαμῆρας ἅπαντας; καὶ ἔστι μὲν ἀναπαυθεὶς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μὴ μικρὸν καλαπτοῶν ὑπορραγῇ τοῦ λίνου, ἐπῆλθεν μηκέτ' ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. ἔστι δ' ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἣν καὶ πᾶσι ἀφικνεῖται κείσεται, μόνοις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πάταγος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα ὦ Ἑρμῆ.

10. ΕΡΜ. Καὶ μὴν δὴ εἰπεῖν ἔχοις ἂν χρὴ τὴν ἀξίαν ὅπως ὄζει καλαγέλασα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν ἁπαλαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῆς ἐλπίδων οἴχεται, ἀναρπάσας γιγνομένας ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου ἄγγελοι δ' αὐτοῦ, καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοὶ ὡς ὁρᾷς, ὑπαλοι καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ πλευροδυνίαι, καὶ ξίφη, καὶ λησταὶ, καὶ κώνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι, καὶ τούτων ἁπλῶς ὅλως αὐτοῦ εἰσέρχεται, ἐς' ἂν εὖ περάπωσιν· ὅταν δὲ ζωπυρῶσι, πολὺ τὸ ὀπλοῖον, καὶ αἰ, αἰ, καὶ ὤμοι μοι· εἰ δ' ἐνθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν ὅτι θνητοί τε εἰσαν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦτον

τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ, ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέστερον, καὶ ἥδιον ἠνιῶντο ἀποθανόντες, νυνὶ δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὰν ὁπόσας ὁ ὑπηρήτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεθόμενος τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθορᾷ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὸν ἀγωγέα, ἢ ποτε προσδοκήσαντες ὑποπαθήσειν αὐτῶν· ἢ τί γὰρ ἂν ποιήσειεν ἐκεῖνος, ὁ τὴν οἰκίαν πεσοῦσαν οἰκοδομήσας, καὶ τοὺς ἐργάτας ὁπόσους ἔχων, εἰ μαθοι ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλος αὐτῷ, ὁ δὲ, ἅρπ ὀφθεὶς τὸ ὄρυγμα, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μηδὲ δειπνήσας ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄῤῥενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ φίλους διὰ τοῦτο ἑστιῶν, καὶ τὸνομα τὸ πατρὸς πθέμενος, εἰ ἠπίστατο ὡς ἐπέτης γιγόμενος ὁ παῖς τεθνήξει, ἆρα ἂν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γιγνώσκων; δηλαδὴ τοῦτο αἴτιον, ὅτι τὴν εὐτυχεῖαν ὀπίσω τοῦ παιδὸς ἐκεῖνον ὁρᾷ, τὸν τοῦ ἀθλητοῦ πατέρα, τὸν Ὀλύμπια νενικηκότος τὸν γείτονα δὲ τὸν ἐπικομίζοντα τὸ παιδίον οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν ἀφ' οἵας αὐτῷ χρόκης ἐπρέμαλο τοῦ μὲν γὰρ σὲ τὸν ὁραματοφορήσαντα ὁρᾷς ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν καλυμμένους, ὑφ' ὧν εἶπον, ὁπόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν; ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς ἦν τὸ βίου, ἢ τί ἐκεῖνό ὄζιν, ὃ στερόμενοι ἀγανακτοῦσιν.

11. ΕΡΜ. Ἦν γὰρ τοῦ βασιλέως ἴδῃ τις αὐτῶν, οἷος εὐδαιμονέστατος εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβεβαίου, καὶ ὡς φὴς, ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιαρὰ εὑρήσει πεσόντα αὐτοῖς, φόβους καὶ ταραχάς.

καὶ μίσει, καὶ ὀπθυμίαις, καὶ ὀργαῖς, καὶ κολακείαις· τούτοις γὰρ ἅπαντες ξυνίεισιν· ἐὰν πένθη, καὶ νόσος, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας ἀναδὴ ἄρχοντα αὐτῶν, ὅπου ἢ τὰ τούτων πονηρά, λογίζεται χαιρὸς οἷα τὰ ἧττον ἰδιωτῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῆ εἰπεῖν, ὧπνι ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν· ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ χρυσῷ τινι καλαμάρῃ ἀνιχαμένας, τὰς φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός; ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν τινες μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι, ἀπέσβησαν· αἱ δὲ ὀλίγον πλέον διαρκέσι, καὶ περιχωρησάσαι αὐταῖς τὴν ἄλλων, αὗται ὑποφυσῶνται ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἶτα μέντοι καὶ ἐκεῖναι πάντως ἐξερράγησάν ποτε· ἃ γὰρ οἴοντε ἄλλως γλυκέα τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος· ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δὲ ἐλάττους, καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα, οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυλλῦσαι ἐπαύσαντο· πᾶσι δ' ἦν ἀπορράγνυσθαι ἀναγκαῖον. ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον γοῦν Ὁμήρου εἰκάζας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

12. ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, καὶ ὡς φιλονικοῦντες πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν περί, καὶ πλούτων ἀμιλλώμενοι, ἃ ὧν ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς δεήσει ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς· βάλει δὲν ἐπείπερ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμεν, ἀναβοήσας παμμέγεθες, παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ, ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων· Ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· ἃ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεται· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα ζημιῶν αἰδιόν ἐστιν· οὐδ' ἂν

ἂν ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ξυὶ αὐτῷ ἀποθανόν· ἀλλ' ἀνάγκη τὸ μὴ γυμνὸν οἴχεσθαι, τὴν οἰκίαν ἢ καὶ τὸ ἀγεῖν, καὶ τὸ χρυσίον ἀεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας· εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐξ ἐπικότου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶει μέγα ὠφεληθῆναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεστέρους ἂν ἡμέρας φέρασθαι; ΕΡΜ. Ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα ὅπως αὐτοῦ ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διαλελθεῖκασιν, ὡς μηδὲ ἂν τηλικάνῳ ἐπιδιανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα, τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσε αὐτά, οἷονπερ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἑταίρους ἔδρασε, δέει τὴν Σειρήνων ἀκροάσεως· πόθεν γὰρ ἂν ἐκεῖνοι συνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἢν καὶ σὺ κεκραγὼς διαῤῥαγῇς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δοκεῖ, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται· πολλοὶ γὰρ εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι ὑπαναδεδεσμῶσθαι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ διαδρακόντες ἐς τὰ πρόσω, καὶ καταγνάκτες οἷά ὄζει. ΧΑΡ. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσομαι; ΕΡΜ. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτοὺς ἃ ἴσασιν· ὁρᾷς ὅπως ἀποσπάντες τῶν πολλῶν, καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ ἀδαμῆ ἀδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δεσμὸν ἤδη βαλόντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γὰρ καὶ μισοῦσι ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἁμαρτίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, πολλοὶ πάνυ ὀλίγοι εἰσίν, ὦ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἱκανοὶ καὶ ὅτοι· ἀλλὰ καταπώμεθα ἤδη.

13. ΧΑΡ. Ἐν ἔτι ἐπόθεν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καί μοι δείξας αὐτό, ἐντελῆ ἔσῃ τὴν προεπήγησιν πεποιηκώς, τὰς ὑποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα καταρύπωσι, θεάσασθαι. ΕΡΜ. Ἥκιστα, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πολλὰ τὰ περὶ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας;

ἐλπίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκρολοχεῖα, καὶ ζωμαλοφυλάκια ὄντι. ΧΑΡ. Τί ὦν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ χείσι μύρῳ; οἱ δὲ, καὶ πυρὰν νήσαντες περὶ τὰ χώματων, καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον, καὶ μελίκρατον, ὡς γῆν εἰκάζαι, ἐγχέουσιν. ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα, ὦ Πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ἅδου, πεπεισμένοις δ' ὧν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένους κάτωθεν, δειπνεῖν μὲ ὡς οἰόνται πεπεπομφότας τινὰ κνίσαν, καὶ τὸν κατηνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον. ΧΑΡ. Ἐκείνους ἔτι πίνειν ἢ ἐδίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρότατα; καί τοι γελοῖός εἰμι ταῦτα λέγων σοι, ὁσημέραι κατάγοντι αὐτούς· οἶδ' ὧν εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ, ὑποχθόνιοι νεκρομφύοι; ἐπεῖτοι κἀ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπαθον, οὐκ ὀλίγα πρόγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ καταγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀνάγειν πομφούς. Ὦ μάταιοι, τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδότες ἠλίκοις ὄρεσι διακέκριται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πράγματα, καὶ οἷα παρ' ἡμῖν ὄντι· καὶ ὅπ

Κάτθαν' ὅμως ὅ, τ' ἄπνοιθ' ἁνὴρ ὅς' ἔλαχε τύμβου.

Ἐνθ' ἰῇ πρὴ Ἰρῶ χρείων' Ἀχαμέμνων.

Θεράπτη δ' ἶσος Θέπδις παῖς ἠϋκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ὅμως νεκύων ἀμφίλλωτ' ἀρίλλωτα.

Γυμνοί τε ξηροί τε καθ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὡς πολλοῦ τὸν Ὅμηρον ἐπαινεῖς· ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με, δέλω σοι δεῖξαι τὸν Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς τὸν ὄπ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲ ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκὸν, ἀν-

πκυ-

πικρὸν δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ Ῥοιτείῳ.
ΧΑΡ. Οὐ μέγαλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι.

14. Τὰς πόλεις, τὰς ὀπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκέομεν· τὴν Νῖνον, τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλεωνὰς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν· πολλὴν γὰρ μίμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖσε, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μὴ δὲ νεωλκῆσαι, μὴ δὲ διαλύσαι τὸ χαρίδιον. ΕΡΜ. Ἡ Νῖνος μέν, ὦ Πορθμεῦ ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς, οὐδ' ἂν εἴπῃς ὅπου ποτ' ἦν· ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ὄψιν, ἡ μὲν πύργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον· ὁ μεγαπολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθησομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας δὲ καὶ Κλεωνὰς αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι, καὶ μάλιστα τὴν Ἴλιον· ἀποπνίξεις γὰρ ἴσως οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον καταγελασὼν ὅτι τῇ μεγαληγορίᾳ σφῶν ἐπῶν· πολλοὶ γὰρ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νυνὶ δὲ τεθνήκασι καὶ αὐτοὶ· ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὦ Πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ πολυδοξότερον, καὶ πολλοὶ ὅλοι. Ἰνάχου δὲν οὐδὲ τάφος ἐν Ἄργει ἔτι καταλείπεται. ΧΑΡ. Παπαὶ τοῦ ἐπαίνου Ὁμήρε, καὶ τοῦ ὀνόματος,

——Ἴλιον ἱερὴν,
καὶ, ——εὐρυάγυιαν,
καὶ, —— εὐκτίμενον Κλεωνάς.

15. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ἐπὶ τίνος ὁπλίτης φοβοῦνται; ΕΡΜ. Ἀργείους ὁρᾷς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ τὴν ἡμιθνῆτα ἐκείνην στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν ὀπισθοφυλακοῦντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτῷ αἵματι. ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος; ΕΡΜ. Ὑπὲρ τῆς πεδίας αὐτῆς, ἐν ᾗ μάχονται. ΧΑΡ. Ὦ τῆς ἀνοίας, οἵγε οὐκ ἴσασιν ὅτι καὶ ὅλην

τὴν

τῶν Πελοπόννησον ἔχας ὁ αὐτὴν κλήσωνται, μόγις ἂν πολιτῶν λάβοιεν τόπον ἐφ' τῆς Αἰακοῦ· τὸ δὲ πλοῖον τοῦτο ἄλλοι ἄλλοι ἀμοιρήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τέρπιον ἀναπάσαντες τῇ ἀρθρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔχει· ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ χαίρων ἐνδεπήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαγώμεθα, ἐγὼ μὲν καθὰ ἐτάλην, σὺ δ' ὅπῃ τὸ πορθμεῖον. ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον, καὶ αὐτὸς νεκροτολῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ, εὐεργέτης ἀεὶ ἀναγεγράψῃ· ἀνάμνησον δέπι διὰ σὲ τῆς ἀποδημίας· οἷα ὅτι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πρόσταλα, βασιλεῖς, πλούσιοι, χρυσαῖ, ἐκπλήσομαι, μάχαι. Χάρων ὁ ὑδεὶς λόγος.

Τέλος τῆς βιβλίου πρώτου.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΔΙΑΛΟΓΩΝ
Βιβλίον δεύτερον.

Διάλογος α'.

Περὶ τῆς Ἐνυπνίου ἢ περὶ βίου Λυκιανοῦ.

Ἄρτι μὲν ἐπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη δὲ ἡλικίαν προσιὼν· ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μοι τῶν φίλων ὅ, τι καὶ διδάξαιτό με· τοῖς πλείστοις δὲν ἔδοξε παιδεία μὲν, καὶ πόνου πολλοῦ, καὶ χρόνου μακροῦ, καὶ δαπάνης οὐσμικρᾶς, καὶ τύχης δεομένης λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα, μικρά τε εἶη, καὶ ταχεῖάν τινα τὴν ἐπικειρίαν ἀπαιτεῖν· εἰ δέ τινα τέχνην τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐδοὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα πρὸς τὸν τέχνης, καὶ μηκέτι οἰκέτης εἶη, πλουσιώτατος δὲ ἂν εἰς μακρὸν ἢ καὶ τὸν παῖδα εὐφραινεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ χρησόμενον. Δευτέρως δὲν σκέψεως ἀρχὴν προὐτίθη, πῖς ἀείσῃ τὴν τεχνῶν, καὶ ῥᾴσῃ ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρεῖ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τινὰ χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. ἄλλα τοίνυν ἄλλων ἐπαινούντων,

νῆντος, ὡς ἔχω γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πάππος εἰς τὸν θεῖον ἀποδών, (παρὼν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄνεως ἑρμογλύφος εἰς δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις) ὁ θέμις, εἶπεν, ἄνδρα τέχνην ὑπερβαλεῖν, καὶ παρόντος. ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ διδάσκε θαλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι καὶ ζωγραφικὴν, καὶ ἑρμογλυφέα· δυνάσθαι γὰρ καὶ τοῦτο, φύσεώς γε, ὡς οἶδα ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τῆς χειρὸς παιδιαῖς· ὁπότε γὰρ ἀφειθείην ὑπὸ τῆς διδασκάλων, ἀποξέων ἄν τι κηροῦ, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπους, ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ παιδί· ἐφ' οἷς θαῤῥῶν μὲ τῶν διδασκάλων πληγαῖς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς· ἅμα τε ἦν ὀπωπόει ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, καὶ ὡ παρεδεδόμην τῷ θείῳ, μὰ τὸν Δί' ὃ ζόδρα τῷ πραγματι ἀχθόμενος· ἀλλά μοι καὶ παιδιάν πινα οὐκ ἀπερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοῦ ἡλικιώτας ὀπόδειξεν, εἰ φαινοίμην θεὸς τε γλύφων, καὶ ἀγαλματά πινα μικρὰ καθασκευάζων ἐμαυτῷ τε, καὶ ἐκείνοις, οἷς προῄρεμην· καὶ τό τε πρῶτον ἐκεῖνο, καὶ ζωὴν τοῖς ἀρχαιόοις ἐπίνευσε· εὐχοπία γάρ πνά μοι δοὺς ὁ θεῖος ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα καθιζεῖν πλακὸς, ἐν μέσῳ κεμένης, ἐπῴπων τὸ κοινὸν,

——— Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός.

Σκληρότερον ἦν καὶ ἐνεγκόντος ἀπειρίας· καὶ ἐάγη μοι ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀναπλήσας, σκυτάλην πνὰ κειμένην λαβὼν, ὃ πλησίον πρῶτον, ἔδει προθυμικῶς μοι καθήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι τὰ προσίμια τῆς τέχνης ἀποδρᾶς ἦν ἐκεῖθεν.

ὅτι

δὴ τὴν οἰκίαν ἀφικνοῦμαι, συνεχὲς ἀνολολύζων, καὶ δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑποπλέως, καὶ διηγοῦμαι τῷ σκυτάλῃ, καὶ τοὺς μώλωπας ἐδείκνυον, καὶ κατηγόρουν πολλὴν πνα ὠμότητα, σφοδρὰς ὅπ ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι κτ' τῇ τέχνῃ. ἀγανακτησαμένης ἡ τ μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον, ἔπ ἔνδακρυς, καὶ τῇ νυχθ' ὅλῃ ἐνοῶν. Μέχρι μὲ ἡ τούτων, γελάσιμα, καὶ μειρακιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μὲ ταῦτα ἦ, ἐκεῖ συκοφαφήνια, ὦ Ἄνδρες, ἀκούσεσθε, θηλὰ καὶ πάνυ φιλοκόων ἀκροατῶν δέομενα· ἵνα γὸ καθ' Ὅμηρον εἴπω,

—— θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος,
Ἀμβροσίῃ διὰ νύκτα, ——

ἐναργὴς ὅτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τ ἀληθείας· ἔπ γὰρ καὶ μὲ τοσοῦτον χρόνον τάτε ῥήματά μοι τῆς φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἀκουσάντων ἔναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν.

2. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι τῶν χειρῶν εἷλκόν με πρὸς ἑαυτὰς ἑκατέρα μάλα βιαίως, καὶ κιρσερῶς· μικρᾷ γὰρ με διεσπάσαντο πρὸς ἀμφότερα φιλοτιμούμεναι· καὶ γὸ ἄρπ μὲ ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ σφᾶς μικρὸν ὅλον εἶχέ με· ἄρπ ἢ ἂν αὖθις ὑπὸ τ ἑτέρας εἱλκόμην. ἐδόων ἢ πρὸς ἀμφότερα· ἡ μὲ ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιτο· ἡ ἢ ὡς μάτην τῆς ἀμοιβείων ἀντιποιοῖτο· ἦν ἢ ἡ μὲ ἐργαλικὴ, καὶ ἀνδρικὴ, καὶ αὐχμηρὰ τ κόμην, τῷ χεῖρε πύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα, πτάνε καλαγέμενα, οἷος ἦν ὁ θεὸς, ὁπότε ξένοι τοὺς λίθους· ἡ ἑτέρα ἢ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς καὶ κόσμος τὴν

τὴν ἀναβολήν· τέλ⊙ δ' ἂν ἐφιᾶσί μοι δι-
κάζειν ὁποτέρᾳ βελτίω ζωεῖναι αὐτῶν.

3. Πρεσβυτέρα δ' ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώ-
δης ἔλεξεν· ἐγώ, φίλε παῖ, ἑρμογλυφικὴ τέ-
χνη εἰμί, ἣν χθὲς ἦρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ
σοι, καὶ συγγενὴς οἴκοθεν· ὅ τε, δὴ πάππ⊙
ζᾷ, εἰ πᾶσα τέκνοια τ' μητρ⊙πάτορ⊙, λιθο-
ξό⊙ ἦν, καὶ τῷ θείῳ ἀμφοτέρῳ, καὶ μάλα εὐ-
δοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς· εἰ δ' θέλοις λήρων μὲ καὶ
φλυαρίων ἧσ' ἀδὲ ταύτης ἀπέχεσθ⊙, δείξα-
σα τ' ἑτέραν, ἔπειθ⊙ δ', καὶ ζωοικεῖν ἐμοὶ,
ᾧ σῶτα μὲ θρέψῃ γυναικῶν, καὶ τοὺ ὤμους ἕξεις
καρτερούς, φθόνῳ δ' παντὸς ἀμότερ⊙ ἔσῃ, καὶ
ἅ πολε ἀπ' ὀπὶ τ' ἀηδοσαπλῶ, τ' παρίδα, καὶ
τοὺ εἰκείους καλδιμπών· ἀδὲ ὅπι λόγοις ἐπαινέ-
σονται σε πάντες· μὴ μυσαχθῇς δ' τ' σώμα-
τ⊙ τὸ εὐτελές, μηδὲ τ' ἐαυτ⊙ τὸ πιναρόν.
ἀπὸ γὰρ τ' τοιούτων ὁρμώμεν⊙, καὶ Φειδίας
ἐκεῖν⊙, ἔδειξε τ' Διΐα, καὶ Πολύκλειτ⊙ τὴν
Ἥραν εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ Πρα-
ξιτέλης ἐθαυμάσθη· προσκυνῶν δ' γῆν ὅτοι μὴ
τὴν θεῶν· εἰ δὴ τούτων εἷς γένοιο, πῶς μὲ ἁ
κλεινὸς αὐτὸς ἀδὲ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο ζη-
λωτὸν δ' καὶ τ' παλέρα ἀποδείξεις. φείδε-
σθον δ' ἀποφανεῖς καὶ τ' πατρίδα. ταῦτα καὶ ἔτ'
τούτων πλείονα διαπαίσασα, καὶ βαρβαρίζουσα
πάμπολλα εἶπεν ἡ τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ
ζωείρουσα, καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' ἀκ-
έτι μέμνημαι· τὰ πλεῖστα γὰρ ἤδη μου τὴν
μνήμην διέφυγεν.

4. Ἐπεὶ δ' ἂν ἐπαύσατο, ἄρχε δ' ἡ ἑτέρα
ὧδέ πως. Ἐγὼ δ', ὦ τέκνον, παιδεία εἰμὶ
ἤδη ζωήσης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω
εἰς τέλ⊙ μου πεπείρασαι. ἠλίκα μὲν ἂν τὰ
ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοξό⊙ γλυφόμε⊙, αὐτὴ προ-
εἰρήκειν· οὐδὲν γὰρ ὅπ μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τοῦ

σώματ⊙

σώματι πονῶν, καὶ τούτῳ τῇ ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος· ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὤν, ὀλίγα καὶ ἀγυμνῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς ἥ τε πρόσοδον, ὅτε φίλοις ὑπηλλάσσετο, ὅτε ἐχθροῖς φοβερός, ὅτε τοῖς πολίταις ζηλωτός, ἀφ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ σφᾶς ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς, ἀεὶ τὰ πρωτεῖα τῶν ὁμοτέχνων, καὶ τὸ λέγειν δυνάμενος δεξαπλάσιον, λέγω βίον ζῶν, καὶ τοῦ χρείττονος ἔρμαιον ὤν. εἰ δὲ καὶ Φειδίου ἢ Πολυκλείτου γένοιο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τῇ μὲν τέχνῃ ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις σοὶ ἰδέσθαι, εἰ νῦν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέσθαι· οἷος γὰρ ἂν ἦς, βάναυσος, καὶ χειρώναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ· ἢν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστὰς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλω, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπροσθεν ὑποφαίνουσα, καὶ τῇ ψυχῇ, ὅπερ σοι χρειώτατόν ἐστι, καλλωπισμῶ πολλοῖς, καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, φρονήσει, ὁσιότητι, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ πρὸς τὰ σεμνότατα ὁρμῇ· ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος· λήσει δέ σε ὅτε παλαιὸν ἔδεν, ὅτε νῦν γέρων δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προθύμως μετ' ἐμοῦ· καὶ ὅλως, ἅπαντα ὁπόσα ἐστὶ τά τε θεῖα, τά τε ἀνθρώπινα, ἐκ εἰς μακρὸν σε διδάξομαι, καὶ ὁ νῦν πόνος. ὁ τοῦ δεῖνος, ὁ βυλλοσάμμου πρὸ ὀλίγου ἀγνοῦς ὅτου τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς, καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, πρώην, καὶ ἐπαινούμενος. καὶ ὅτι τοῖς ἀείσοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τῆς γένεως καὶ πλούτου πρωτόνων ἀποβλεπόμενος· ἐνθένδε μὲν τοιαύτῃ ἀμπεχόμενος, (δείξασα τῇ ἑαυτῆς, πάνυ ἥ λαμπρὰν

πρὸς

περὶν ἐρόρει) ἀρχῆς ὦ κὴ περεδρίας ἀξιώσεν Θ· κἂν τε ἀποδημῇς, ὑ δ' ὅπι τ' ἀποδαπῆς ἀγνὼς, ὑδ' ἀφανὴς ἔσῃ. τοιαῦτά ζοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε πᾶν ὁρώντων ἕκας Θ, τὸν πλησίον κινήσας, δείξει ζε τῷ δακτύλῳ, ὅστις ἐκεῖν Θ, λέγων· ἂν δέ πα τὸν δῆς ἄξιον ἢ, κὴ τὸν φίλυς, ἢ κὶ τ' πόλιν ὅλιν καλαλαμβάνῃ, εἰς ζε πάντες ἀποβλέπονται· κἂν τε τι λέγων τύχῃς, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκέσονται, θαυμάζοντες, κὴ ἐυδαιμονίζοντές ζε τῆς λόγων τ' δυνάμεως, κὴ τ' πατρίδα τ' εὐπολμίας· ὃ δὲ λέγυσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοί γίγνονταί πνες ἐξ ἀνθρώπων, τῦτό ζοι περιποιήσω, κὴ γὸ ἦν αὐτὸς ἐκ τῦ βίυ ἀπέλθῃς, ὅπε παύσῃ ζωὸν τοῖς παιδαριώδεσι, καὶ περσομιλῶν τοῖς ἀείσοις· ὁρᾷς τὸν Δημοσθένη ἐκεῖνον, τὸν Θ ὑὸν ὄντα, ἐγὼ ἠλίκον ἐποίησα; ὁρᾷς τ' Αἰσχίνην, ὃς τυμπανησείας ὑὸς ἦν, ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππ Θ ἐθεράπευσεν; ὁ δὲ Σωκράτης, κὴ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ πραφεὶς, ἐπειδὴ τάχιςα ζωῆκε τ' κρείττον Θ, καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς ἠυτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκύεις ὡς φρᾷ πάντων ἀδελα; ἀφεὶς δὲ αὐτὸν πλικύτυς, κὴ τοιύτυς ἄνδρας, κὴ περάξεις λαμπρὰς, κὶ λόγυς σεμνὺς, κὴ ῥῆμα ἐυπρεπὲς, κὴ πυκνὸν, κὴ δόξαν, κὴ ἔπαινον, κὶ περεδρίας, κὴ δυνάμεις, κὴ ἀρχὰς, κὴ τὸ ὅπι λόγοις ἐυδοκιμεῖν, κὴ τὸ ὅπι ζωέσῃ ἐυδαιμονίζεδζ, κτῶνιόν τ' πνευρὸν ἐνδύσῃ, κὴ ῥῆμα δηλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν τοῖν χερσῖν ἕξεις, κἄπα νευδικὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, καὶ χαμαίζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· ἀνακύψων δὲ ὐδέποτε ὐδὲ ἀνδρῶδες. ὐδὲ ἐλευθέριον, ὐδὲν ὀπινοῶν, ἀλλὰ τὰ

μὲ

μὴ ἔργα, ὅπως εὔρυθμα, καὶ εὐρμόνα ἔσαι σοι, περινοῶν, ὅπως ὃ αὐτὸς εὔρυθμός τ, καὶ κόσμος ἔσῃ, ἥκιστα πεφευγπκὼς, ἀλλ' ἀπμότερον ποιῶν ἑαυτὸν λίθων.

5. Ταῦτα ἔπ λεγόσης αὐτῆς, ὁ πειμείνας ἐγὼ τὸ τέλω τῶν λόγων, ἀνασὰς ἀπεφηνάμην, καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην, καὶ ἐργαπκὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν παιδείαν μάλα γεσηδὼς, καὶ μάλιστα, ἐπεί μοι, καὶ εἰς νῦν ἦλθεν ἡ Σκυτάλη, καὶ ὅπ πλησὰς εὐθὺς ἐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνεχείρησατο· ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα, τὸ μὲ πρῶτον ἠγανάκτει, καὶ τῷ χεῖρε Σωκράτῃ, καὶ πρὸ ὀδόντας ἐνέπειε· τέλω δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπετάγη, καὶ εἰς λίθον μετεβέβληο· εἰ δὲ πρόσδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσητε, θαυμαστοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι· ἡ ἑτέρα δὲ πρός με ἀπιδοῦσα, τοιγαροῦν ἀμείνομαί σε, ἔφη, τ δὲ τ δικαιοσύνης, ὅπ καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας, καὶ ἐλαθὲ ἤδη, ὁπόθεν τάτε τῶ ὀχήματος (δείξασά π ὄχημα ὑπερφέρων ἵππων πτερῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολαθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσειν ἔμελλες· ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲ ἔλαυνε, καὶ ὑφιμιόχει· ἀρθεὶς δὲ εἰς ὕψω, ἐγὼ ἐπισκόπων ἀπὸ τ ἕω ἀρξάμενω ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τειπόλεμω ὑποπτείρων π ἐς τ γῆν· ἐκάπ μό τοι μέμνημαι ὅ, π τὸ πειρώμενον ἐκεῖνο ἦν, πλὴν τῆτο μόνον, ὅπ κάτωθεν ἀροζῶνες οἱ ἄνθρωποι ἐκήνων, καὶ μεθ' ὑσηρίας. καθ' ὃς ἡμοίμην τῇ πόσει, παρέπεμπον· δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ μὲ τοῖς ἐπαινῶσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγε αὖθις, ἐκέλι αὐτὴν τὴν ἐδῶτα ἐκείνῃ ἐσθεμένην ἣν εἶχον ἀφιππάμενω, ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκει ὑπάρχος πς ἐπανήκειν καὶ α-

καταλαβοῦσα ἔν κ' τ' πατέρα ἑστῶτα, κ' ὠρεμυθοῦντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνῳ τιὼ ἐαυτῆς, καμὲ, οἵ ἤκουμι· καί π κ' ὑπέμνησεν, οἷα μικρᾶ δεῖν ὠρεὶ ἐμοῦ ἐβιβλάβησαντο.

6. Ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔπ ὤν, ἐμοὶ δοκεῖ ἐκπεφαχθεὶς, πρὸς τ' τ πληγῶν φόβον· μεταξὺ δ λέγονς, Ἡράκλεις, ἔφη πις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον κ' δικανικόν· εἶτ' ἄλλ ὑπέκρυσε, Χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μίκισαί εἰσιν αἱ νύκτες, ἢ τάχα πρ βέπερ, ὥπρ ὁ Ἡρακλῆς κ' αὐτός ἐςι. Τί δ' ἂν ἐπῆλθεν αὐτᾷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, κ' μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, κ' ὀνείρων παλαιῶν κ' ἤδη γεγηρακότων; ἕως ἂν δ' ἡ ψυχρολογία· μή ὀνείρων πνῶν ἡμᾶς ὑποχριτάς πνας ὑπείληφεν; ὄκ, ὦ γαθέ· ὄδὲ δ ὁ Ξενοφῶν ποτε δηγέμων τὸ ἐνύπνιον ὡς ἐδόκ αὐτῷ, κ' ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, κ' τὰ ἄλλα, ἴσε δ' ὄχ ὑπόκρισιν τ' ὄψιν, ὄδὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ διεξήκ, κ' ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, κ' ἀπογνώσ πρᾶγμάτων πρεσβυτέρων πολεμίων, ἀλλά τι κ' χρήσιμον εἶχεν ἡ δήγησις· κ' τοίνυν κἀγὼ τὸν ὄνειρον ἡμῖν δηγησάμην ἐκεῖνο ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπων, κ' παιδείας ἔχων, κ' μάλιςα, εἴ τις αὐτῷ ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίν, φύσιν ὄκ ἀγροῖ διαφθείρων· ἐπῤῥωδήσεται, εὖ οἶδ', ὅτι κἀκεῖνο ἀκούσας τ' μύθ, ἱκανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ πρεσβυτάμην, ἐννοῶν οἷ μ' ὤν, πρὸς τὰ κάλλιςα ὥρμησα, κ' παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τ πενίαν τ τότε, οἷ ἡ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ κ' μηδὲν ἄλλο, ἀδρὸς γοῦν τ λιθογλύφων ἀδοξότερ.

Διάλο

Διάλογος β'.

Θεῶν Ἐκκλησία.

ΖΕΥΣ. Μηκέτι τοιαῦτα ποιεῖτε ὦ θεοί, μὴ ὑφ' ἡμῶν ἀγνοίας συγχωρούμενοι, φοβοῦ ὄντες ἀμήχανοι κοινολογεῖσθε, ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῖν τοῦ συμποσίου· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀποδέδοται τοῖς τύπων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ φανερὸν, τὰ δοκοῦντά οἱ, καὶ παρησκείτω· σὺ δὲ καὶ κήρυττε ὦ Ἑρμῆ τὸ κήρυγμα, τὸ ἐκ νόμου.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα· τίς ἀγοράζειν βούλεται ἤδη τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἢ ὑφ' ἕνα κέντρῳ τοῖς ἡμιθέοις καὶ ξένοις. ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι ἐπιτρέψειας εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν· ὥστε ἔξεστιν ἐμοῦ δεήσῃ. ΜΩΜ. Φημὶ τοίνυν δεινὰ ποιεῖν ἐνίους ἡμῶν, οἷς ἐκ ἀπόχρη θεὸς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγονέναι, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ τοὺς ἀκολούθους, καὶ θεραπόντων αὐτῶν ἰσοτίμους ἡμῖν ἐπιφανοῦσιν, ἔξεστι μέγα, ἔξεστι νεανικὸν οἴονται εἰργάζεσθαι· ἀξιῶ δή, ὦ Ζεῦ, μετὰ παῤῥησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν· ἔξεστι γὰρ ἂν ἄλλως δυσαίμων· ἅπαντες με ἴσασιν ὡς ἐλευθερόστομον ὄντα τὴν γλῶτταν, καὶ ἔξεστιν ἂν καταισχυνθησόμενα τοῦ ἀληθῶς γιγνομένου· διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκοῦντά μοι ἐς τὸ φανερὸν, ἔξεστι δὲ διώς τινα, ἔξεστι ὑπ' αἰδοῦς ὑπικαλύπτων τὴν γνώμην, ὥστε καὶ ἐπαχθεὶς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημόσιός τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος· πάλιν δ' ἐπειδὴ ἔξεστι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, ἔοικας μοι ἐξουσίαν εἰπεῖν, ἔξεστιν ἀποστομώσαντος

λάμψιν ἐρῶ· πολλοὶ γάρ φημι ὐκ ἀγαπῶντες, ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ ἐυωχοῦνται ὁπόσης, καὶ ταῦτα, ἀνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ θεραπόντας τοὺς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν οὐρανὸν, καὶ παρενέγραψαν· καὶ νυνὶ ὁπόσης διανομὰς τ' νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, οὐδὲ καταδεηόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον. ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνιγματωδῶς ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς, καὶ διαῤῥήδην λέγε, προσιδεὶς καὶ τἄνομα· νυνὶ γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέῤῥιπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολλοὺς εἰκάζειν, καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις χρὴ ὃ παῤῥησιαστὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν.

2. ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροξύνεις με πρὸς τὴν παῤῥησίαν· ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικὸν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον· ὥστε ἐρῶ καὶ τἄνομα· ὁ γάρ τοι γνναιότατος Διόνυσος ἡμιάνθρωπος ὢν, οὐδὲ Ἕλλην μηδόθεν, ἀλλὰ Συροφοινικός πως ἐμπύρα τῆ Κάδμου θυγατρὶ δῦς, ἐπειδὴ ἠξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος μὲ αὐτός ἐστιν ἃ λέγω, ὅτε τὴν μίτραν, ὅτε τὴν μέθην, ὅτε τὸ βάδισμα· πάντες γὰρ οἶμαι ὁρᾶτε ὡς θῆλυς, καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμιμανὴς, ἀκρᾶτα ἔωθεν ἀποπνέων· ὁ δὲ, καὶ ὅλην φαντασίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, καὶ τ' χορὸν ἐπαγόμενος πάρεστι, καὶ θεὸς ἀπέρρηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σιληνὸν, καὶ Σατύρους, ἀγελαίους πινὰς, καὶ αἰπόλους τοὺς πολλοὺς, χειρωνακτικοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους· ὧν ὁ μὲ, κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγὶ ἐοικὼς, καὶ γλῦναν βαθὺ καθειμένος, ὀλίγου τεάγυς διαφέρειν δοκεῖ· ὁ δὲ, φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τὴν ῥῖνα, ὀπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυδὸς δοκεῖ· οἱ δὲ Σάτυροι, ὀξεῖς τὰ ὦτα καὶ αὐτοὶ φθαλαχροὶ,

φλιαχροὶ, κεράσαι, οἷα τοῖς ἅρπη χυνηθεῖσιν ἐείφους τὰ κέρατα ἀποτύεται, Φρύγες πινὲς ὄντες· ἔχει δὴ καὶ ὑρὰς ἅπαντες· ὁρᾶτε οἵους ἡμῖν θεοὺς ποιεῖ ὁ χρυσάδης; εἶτα θαυμάζομαι, εἰ καταφρονῶσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες ὕτω γελοίους θεοὺς, καὶ τερατίας; ἐῶ γὰ λέγειν, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲ ἐρωμένην ἔχων αὐτῆ, τὴν τε Ἀειάδνην, ἧς καὶ τὸν στέφανον ἐγκατέλεξε τῷ τῶν ἀστέρων χορῷ, τὴν δὲ Ἰκαρίᾳ τῷ γεωργῷ δοκατέρα (καὶ ὁ πάντων γελιώτατον, ὦ θεοὶ) καὶ τὴν κυνα τὴν Ἠριγόνης, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν. ὡς μὴ ἀνιῷτο ἡ παῖς εἰ μὴ ἔξει ἐν τῷ ὐρανῷ τὸ ξυμπότες ἐκεῖνο, καὶ ὅπερ ἠγάπα κυνίδιον αὐτῆς· ταῦτα ἆρ' οὐ βλεπεις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παρανοία, καὶ γέλως; ἀκούσατε δ' ἂν ἐγὼ λέγω.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν, ὦ Μῶμε, εἴπῃς, μήτε περὶ Ἀσκληπιοῦ, μήτε περὶ Ἡρακλέους. ὁρῶ γὰ οἵ φέρῃ τὸν λόγον· ὅτι γὰ, ὁ μὲ αὐτῶν ἰᾶται καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῆς νόσου, καὶ ἔστι

—— πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

ὁδ' Ἡρακλῆς ὑὸς ὢν ἐμοὺ, οὐκ ὀλίγων πόνων ἐπρίατο τὴν ἀθανασίαν. ὥστε μὴ κατηγόρει αὐτῶν. ΜΩΜ. Σιωπήσομαι διὰ σὲ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων· καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο ἔπι τὰ σημεῖα ἔχουσι τῶ πυρός εἰ δὲ ἐξῆν καὶ πρὸς αὐτὸν σε τῇ παῤῥησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεσι μάλιστα, μῶν δ' οὐκ ἐμὲ ξενίας διώκεις; ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν ὁ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαί ὄζιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ τάφον ὀπωδήκνυσιν· ἐγὼ δ' ὅταν ἐκείνοις πείθομαι, ὅτε Ἀχαιῶν Αἰγιεῦσιν, ὑποβολιμαῖόν σε ἔτι φάσκουσιν· ἃ καὶ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγοῦμαι. ταῦτα ἐρῶ τὴν

γάρ τοι ἀρχὴ τῶν τοιούτων ἀδικημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ νοθεύθαι ἡμῖν τὸ ξιφίδριον σύ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες, δυσπαῖς ὀπιμυθούμενος καὶ καλιὼν παρ' αὐτὰς ἐν ἄλλοτε ἄλλῳ χήματι· ὥστε ἡμᾶς λεθλέναι, μή σε καταδύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὁπότε ἂν παῖς ᾖς, ἢ τὴν χρυσοχόων τις καταργάζεται χρυσὸν ὄνλα· καὶ αὖτε Διὸς, ἢ ὄρμος, ἢ φέλλιον, ἢ ἐλεόβιον ἡμῖν χύῃ· πολλὰ δηλαὶ ἐμπέπληκας γε τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμιθέων τούτων· ἃ γὰρ ἂν δηλώσειν εἴποιμι· καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιότατόν ὄζιν, ὁπόταν τις ἀφνω ἀκούσῃ· ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν θεὸς ἀπελείχθη, ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς ὃς ἐπέταξεν αὐτῷ τέθνηκε· καὶ πλησίον Ἡρακλέους νεώς, οἰκέτης ὄνλος, καὶ Εὐρυσθέως τάφος, τῶν λεπότατα αὐτῷ· καὶ πάλιν ἐν Θήβαις, Διόνυσος μὲν, θεός· οἱ δ' ἀνέψιοι αὐτοῦ, ὁ Πενθεὺς, ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λεάρχος, ἀνθρώπων ἅπαντων κακοδαιμονέσταοι· ἀφ' ὧν ἅπας σὺ, ὦ Ζεῦ, ἀνέῳξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, καὶ ὅπου τὰς θνητὰς ἐτρέφετε ἅπαντες μεμίμησαί σε, καὶ οὐκ ἄρρενες μόνον, ἀλλ' ὅσῳ θῆλυ, καὶ αἱ θήλειαι θεαί· τίς γὰρ οἶδε τὸν Ἀγκίσην, καὶ τὸν Τιθωνὸν, καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰάσονα, καὶ τοὺς ἄλλους; ὥστε ταῦτα μὴ ἐάσῃν μοι δοκῶ· μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν γένοιτο.

4. ΖΕΥΣ. Μηδὲν πρὸς τοῦ Γανυμήδους, ὦ Μῶμε, εἴπῃς. Χαλεπαίνω γὰρ εἰ λυπήσεις τὸ μειράκιον, ὀνειδίσας ἐς τὸ γένος. ΜΩΜ. Οὐκοῦν μὴ ὃ πρὸς τοῦτ' αὐτοῦ εἴπω, ὅτι καὶ οὗτος ἐν τῷ οὐρανῷ ὄζιν, ὅτι τοῦ βασιλείου σκήπτρου καθεζόμενος, καὶ μονονυχὶ ὅτι τοῖς κεφαλαίοις σου νεοπαδίων, θεὸς εἶ δοκῶν; ἢ καὶ τοῦτον τοῦ Γανυμήδους ἕνεκα ἐάσομεν; ἀλλ' ὁ Ἄπις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σα-

σάζι-

βάζις πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκεκλήθησαν ὕτοι; ἢ ὁ Μίδρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὴν κάνδυν, καὶ τιάραν πάρδαν, καὶ ἑλληνίζων τῇ φωνῇ· ὥστε ἂν ἦν ὀργή τις, ξιωίησι τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι, καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὀρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρει εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεὸς χειροτονοῦσιν, ὃς ἂν ἐθελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ καὶ Ζάμολξις δοῦλος ὢν, παρενεγράφη, οὐκ οἶδ' ὅπως διαλαθών· καί τοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοὶ, μέγιστα· σὺ δὲ, ὦ κυνοπρόσωπε, καὶ σιωδόσιν ἐσαλμυρὲ Αἰγύπτιε, τίς εἶ ὦ βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δὲ βυλόμενος, καὶ ὁ Μεμφίτης οὗτος ταῦρος, ὁ ποικίλος, προσκυνεῖται, καὶ χρᾷ, καὶ προφήτας ἔχει; αἰσχύνομαι δὲ ἰβίδας, καὶ πτήκας εἰπεῖν, καὶ τράγους, καὶ ἅμα πολλῷ γελοιότερα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου παραβυδέντα ἐς τὸ θεῶνον· ἃ ὑμεῖς, ὦ θεοὶ, πῶς ἀνέχεσθε ὀρῶντες ὁπόσης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν προσκυνήματα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὰν κεῖσε κέρατα φύσωσί σοι; ΖΕΥ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φῂς τὰ περὶ τὴν Αἰγυπτίων· ὅμως δ' ἔν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν, αἰνίγματά ἐστι, καὶ ὑπὸ παντὸς χρὴ καταγελᾶν ἀμύητον ὄντα. ΜΩΜ. Πάντων γῶν μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν, ὡς εἰδέναι, θεὸς μὲν, τοῦ θεοῦ κυνοκεφάλους δὲ, τοῦ κυνοκεφάλους.

5. ΖΕΥΣ. Ἔα φημὶ τὰ περὶ τὴν Αἰγυπτίων, ἄμοιρε γὰρ περὶ τούτων ὑπισχνέομαι ὑπὸ χολῆς· σὺ δὲ τοῦ ἄλλους λέγε. ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὃ μάλιστά με ἀποπνίγει, τὸν Ἀμφίλοχον· ὃς ἐναγὴς ἀνθρώπου, καὶ μητραλοίου υἱὸς ὢν, θεσπιῳδεῖ ὁ γλυκὺς ἐν Κιλικίᾳ, φλυδρώδη τὰ πολλὰ, καὶ γοητείων τῶν δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα· τοιγαροῦν

ἐκ ἔπ συ, ὦ Ἄπολλον, εὐδοκιμεῖς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθ☉, καὶ πᾶς βωμὸς χρησμῳδεῖ, ὃς ἂν ἐκαίῳ θειχυθῇ, καὶ στεφάνους ἔχῃ, καὶ χόηλ☉ ἀνδρὸς εὐπρήσῃ, οἷοι πολλοί εἰσιν· ἤδη καὶ ὁ Πολυδάμαντος τῷ ἀθλητῇ ἀνδριὰς ἵσταται τοὺ πυρέποντας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένους ἐν Θάσῳ, καὶ Ἕκτορι θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρωτεσιλάῳ καταντικρὺ ἐν Χερρονήσῳ ἀφ' ἧδ' ἧν τοσθῦτοι γεγόναμεν, ὅτι δέδωκε μᾶλλον ἡ ὅτι ρκία, καὶ ἱερουσυλία· καὶ ὅλως, καταπεφρονήκασιν ἡμῶν ἓυ ποιῆντες· καὶ ταῦτα μὲ περὶ τῆ νόθων, καὶ παρεγγεράπτων· ἐγὼ ἢ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκήκοα, ἅτε ὄντων πνῶν παρ' ἡμῖν, ἅτε συνιῶσι ὅλως δυναμθόνων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ὅτι τύτοις γελῶ· ἢ πῶς γάρ ὄξιν ἡ πολυθρύλλητ☉ ἀρετὴ, καὶ φύσις, καὶ εἱμαρμθόν, καὶ τύχη, ἀνυπόστατα, καὶ κεναὶ φαντασμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῆ φιλοσόφων ὀπονοηθέντα, καὶ ὅμως αὐτοκράδια ὄντα, ἅτω τοὺ ἀνοήτους πέπεικεν, ὥστε ἁδεὶς ἡμῖν, ἁδὲ θύειν βόυλεται, εἰδὼς ὅτι κἂν μυείας ἑκατόμβας πράσῃ, ὅμως τιμὴ τύχῃ παξόμενα τὰ μεμοιραμθόα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἐκάστῳ ἐπικλώσθη· ἡδέως ἂν ἓν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ πω εἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ φύσιν, ἢ εἱμαρμθόνην· ὅτι μὲ γὸ καὶ σὺ ἀκήκοας ἐν τῆ φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ μὴ καφός πς εἶ ὡς βοῶντων αὐτῆ μὴ ἐπαΐειν. πολλὰ ἔτ ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τ λόγον· ὁρῶ γᾶν τοὺ πολλοὺς ἀχθομθόυς μοι λέγοντι, καὶ συείποντας, ἐκείνες μάλιστα, ὧν καθήψαλο ἡ παῤῥησία τ λόγων· πέρας γᾶν εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, Ψήφισμά π περὶ τύτων ἀναγνώσομαι ἤδη ξυγγεγραμμθόον. ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι. ὁ πάντα γὸ ἀλόγως ἠπάσω· καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῆ ὀπιχεῖν, ὡς μὴ ὀπιπλεῖον ἂν γίγνηθ.

Ψήφισμα.

Ψήφισμα.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

6. Ἐκκλησίας ἐνόμιμε ἀγομένης, ἐδόκει τῇ ἰσαμένῃ, ὁ Ζεὺς ἐφρυτάνευε, καὶ προήρευε Ποσειδῶν, ἐπεστάτει Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τὸ νυκτὸς, καὶ ὁ ὕπνος τιθῇ γνώμῃ εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων ἀνθρώπων μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ Βάρβαροι, δαιμόνως ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγένοντο, ἀκ οἶδ' ὅπως καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπεπλήκασι μὲν τὸ ἱερὸν, ὡς μεσὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλου παρεχώντες πολυγλώσσων πνοῶν, καὶ ξυσκυλόντων, ὅπλέλειπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστε μηδὲν ἧττον τιθῇ κολύλλῃ εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων, οἱ δὲ ἀπὸ αὐθαδείας παρωσάμενοι τοὺς παλαιοὺς τε, καὶ ἀληθεῖς θεοὺς, προεδρίας ἠξιώκασιν ἑαυτοὺς ἀφ' ἁπάντων τῶν πάντων, καὶ ἐν τῇ γῇ προσιμάσθαι θέλουσι, διόχθων τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ ξυλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπὰς χειμερινὰς, ἐλέσθαι δὲ ὅπως νόμους τελείους θεοὺς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν, ἐκ τῶν παλαιᾶς βουλῆς τῶν ὅπη Κρόνου, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν δώδεκα· καὶ ἐν αὐτοῖς, τὸν Δία· τούτους δὲ τοὺς ὅπως νόμους, αὐτοὺς μὲν καθέζεσθαι ὀμόσαντας τὸν νόμιμον ὅρκον, τὸν Στύγα τὸν Ἑρμῆν δὲ, κηρύξαντα ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοῦσι ξυμβαλεῖν εἰς τὸ συνέδριον· τοὺς δὲ ἥκειν μάρτυρας ἐπισκήψαντας ἐνωμότοις, καὶ ἀποδείξεις τῶν γιγνομένων τούτου ἕνεκα, οἱ μὲν, παντὶ καθ' ἕνα, οἱ δὲ, ὅπως νόμους ἐξετάζοντες, ἢ θεοὺς εἶναι ἀποφαίνῃ, ἢ καταπέμψουσιν ὅπη τὰ σφέτερα ἤθεα, καὶ τὰς

θήκας τὰς θεογονικάς· ἢν δέ τις ἀλῷ τ̃ ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ἀπὸ τ̃ ὀπτηνωμόνων ἐκκριθέντων ἐπιβαίνων τῆ ἠϊόνι, ἐς τ̃ πάρλαιαν ἐμπεσεῖν τ̃τον· ἐργάζεσθω δ' τὰ αὐτ̃ ἔκαστον· καὶ μήτε τ̃ Ἀθηναῖν ἰᾶσθαι, μήτε τ̃ Ἀσκληπιὸν χρησμῳδεῖν, μήτε τ̃ Ἀπόλλω τοσαῦτα μόνον πιεῖν, ὅσ' ἐν π ὀπλεξάμενον, μάντιν, ἢ κιθαρῳδὸν, ἢ ἰατρὸν εἶ· τοῖς δ' φιλοσόφοις προσφπεῖν, μὴ ἀναπλάττειν καινὰ ὀνόματα, μὴ δ' λήρειν ὡς ὧν ὐκ ἴσασιν· ὁπόσοι δ' ἤδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἠξιώθησαν, ἐκείνων μὲ καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐγλεθῆναι δὲ ἢ Διὸς, ἢ Ἥρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τ̃ ἄλλων πάντων, ἐκείνοις δὲ, τάφρον χῶσαι τ̃ πόλιν, καὶ σήλην ἐπιθῆναι ἀντὶ βωμοῦ· ἢν δέ τις φθάσῃ κήρυγμα θῆται, καὶ μὴ ἐθελήσῃ ὅτι τοῦ ὀπτηνώμονας ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτῆ καταδικασθήσεσθαι. ΖΕΥΣ. Τ̃το μὲ ἡμῶν τὸ Ψήφισμα δικαιότατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτῳ δοκεῖ, ἀναβοάτω τὴν χεῖρα· μᾶλλον δὲ ἕτω γίνεσθω· πλείους γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονται, οἱ μὴ χειροτονήσοντες· ἀλλὰ νῦν μὲ, ἅπτε· ὁπόταν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἥκετε, κομίζοντες ἕκαστος ἀπαρχὴν τὰ γνωρίσματα, καὶ φανεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατρὸς ὄνομα, καὶ μητρὸς, καὶ ὅθεν, καὶ ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ φυλὴν, καὶ φράτορας· ὡς ὅστις ἂν μὴ φθάσῃ, ἀδεὴς μελήσει τοῖς ὀπτηνώμοσιν, εἰ νεών τις μέγαν ὀπτὴν γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶ νομίζουσιν.

Διάλο-

Διάλογος γ'.

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

ΤΙΜΩΝ. Ὦ Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἑφέστιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρχιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐείγδεπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβεβύτητοι ποιηταὶ καλοῦσι· καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμην ἐπιτείδεις τὸ πίπτον τοῖς μέτροις, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῖς ῥυθμοῖς· πῶς σοι νῦν ἢ ἐεισμάραγος ἀστραπὴ, καὶ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθηρόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ Ἐνυαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τοῖς παταγοῦσι τῶν ὀνομάτων· τὸ δὲ ἀοίδιμόν σε, καὶ ἐκηβόλον ὅπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ὅτι, μηδὲ ὀλίζον σπινθῆρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον· δεινὸν γὰρ τῷ ὀμορχεῖν τις ὀμοχειρούντων ἕωλον θρυαλίδα φοβηθείη ἄν, ἢ τῷ παντὸς κεραυνῷ φλόγα· ἔτω δαλόν τινα ἐπαναλείναντες δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲ, ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτῶ μὴ δεδιέναι, μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τῶ τραύματος, ὅτι ἀναπληθήσονται τὴν ἀσβόλην· ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σθμονδὸς ἀντιβεβυτᾶν ἐτόλμα, ὃ πάντοι ἀπίθανον ἂν πρὸς ἔτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλοψυχόμην· πῶς γὰρ ὅτε γε καθάπαξ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις; ὅς ἔτε τῶν ὀμορκούντων ἀκούεις, ἔτε τοὺς ἀδικοῦντας ὀμνύεις, λημᾷς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα, καὶ τὰ

ὥστα ἐκκεκώφωσαι καθάπερ οἱ παρηβηκότες· ἐπεὶ νέος γε ἔτι καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ καὶ τῆδε ἀδίκων, καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ ἁδέποτε ἦγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐχεχειρίαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο, καὶ ἡ βεβηκὼ ἐπαλαγεῖτο, καὶ ἡ ἀστεροπὴ συνεχὲς ὥσπερ εἰς ἀκροζολισμὸν προσηκοντίζετο, οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινηδὸν, καὶ ἡ χιὼν σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα πετρηδόν· καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέξωμαι, ὑετοί τε ῥαδδαῖοι, καὶ βίαιοι, πολεμὸς ἐκείνη γε χρόνῳ· ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυαγία ὅπη τῶν Δικαλίων ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἕν τι κιβώτιον διασωθῆναι, περισκεῖλαι τοῦ Λυκωρέως, ζώπυρόν τι τῶν ἀνθρωπίνων σπέρματος διαφυλάττον εἰς ὀπτογονίαν κακίας μείζονος. Τοιγάρ τοι ἀκόλουθα τῆς ῥᾳδυμίας τἀπίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῆς, ὅτε δύσνους ἔτι σοί τε, ὅτε στεφανοῦσι, εἰ μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων· καὶ ἴσως ἁπάντων ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἓν τὸ παλαιὸν συντελῶν· καὶ καθ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γηραιότατε, ἀποφαίνεσι, παρωσάμενοι τὴν τιμῆς.

2. Ἐῶ λέγειν, ὁπόσακις ἤδη σε τῶν νεῶν στρουλήκασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπάσιν ἐπιβεβλήκασι καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκνησας, ἢ ἀναρῆσαι τοὺς κώνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκαζομένους πρὸς τὴν φυγήν· ἀλλ' ὁ γηραιός, καὶ μιαντολέτωρ, καὶ πτανοκράτωρ ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περιεσταλμένος ὑπ' αὐτῆς, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ· ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιος, πλησίον παύσει ἄτοπος ἀμελῶς παροράμενος; ἢ ποτὲ κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;

κίαν; πόσοι Φαίδωνες ἢ Δωναλίωνες ἱκανοὶ πρὸς ὅτῳοῦν ὑπεραντλῶν ὄζειν τὸ βίᾳ; ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τὰμὰ εἴπω, πσύτας Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλησίον ἐκ πενεστίνων ἀποφοίτας, καὶ πασι τοῖς δεομένοις ὁπικρήσας, μᾶλλον ἢ ἀθεῖον ἐς ἐυεργεσίαν τῆς φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγχρόμαι, οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρίζωμαι πρὸς αὐτῶν, ὅτε προσβλέπουσιν οἱ πρὶν ὑποπτήσσοντες, καὶ προσκυνοῦντες, καὶτοῖ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι· ἀλλ' ἴσν πού καὶ ὀλίγῳ βαδίζων ἐντύχοιμί τινι αὐτῶν, ὥσπερ πνὰ σκίλλιν παλαιᾶ νεκρᾶ ὑπῖαν, ὑπὸ τῆ χρόνῳ ἀναλελειμμένῳ παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες, οἱ ἢ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν ἐ περὶ πολλῆ σωτηρίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ αὐτῶν γεγωνημένων· ὥστε ὑπὸ τῆ κακῶν ὅτι ταύτῃ τῳ ἐφαπαὶν πεφορμένοι, ἐναψάμενοι διφθέραν, ἐργάζομαι τῳ γῷ ὑπόμισθοι ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα· τοῦτο γάρ μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς ἀνδρὰς τῳ ἀξίαν ἔχοντας· θεάσονται ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε ἦν ποτὲ ἦν, ὦ Κρόνε καὶ Ἰέας ἡέ, τὸ βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσφσάμενοι, καὶ νήφοντες, (ὡς τὸ Ἐπιμενίδου γὰρ κεκοίμησαι) καὶ ἀναῤῥίψασα τὸ κεφαλὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυτάμενοι, μεγάλῳ τοιήσας τὸ φλόγα, ὁπόσα εἶξαι πια χρόνῳ ἀνδρώδης καὶ νεανικῆς Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ὄζι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περί σε, καὶ τῆς ἐκεῖ σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

3. ΖΕΤΣ. Τίς ὅτός ὄζιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀσίκης, ὧδε τὸν Ὄλυμπον ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, πάντας ὅλους, καὶ αὐχμῶν,

καὶ ἀπολύθερος; σκόπει ἦ, οἶμαι, ὅπως κεκυφὼς, λάλος ἄνθρωπος, καὶ θρασὺς, ἤπου φιλόσοφός ἐστι· ἃ γὰρ ἂν ἅπαξ ἀσεβεῖς τοὺς λόγους δεξήσει καθ' ἡμῶν. ΕΡΜ. Τί φὴς, ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἑορτὰς τελείων ἐστιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια. ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀγνωμοσύνης! ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, ὅσον οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν ἂν τοιοῦτός ἐστιν, αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανικὸς, καὶ μιαρὸς, ὡς ἔοικεν, ὅσον βαρεῖαν καὶ ἀφόρητον ἀχθηδόνα. ΕΡΜ. Οὕτως ἐμοὶ εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος· ὡς ἔγωγε ἀληθῆ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους· ὃς ἃ συνίει, κάρφεσι, καὶ λύκοις χαριζόμενος, ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων χειρούμενος τὸ ἥπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς καὶ ἑταίρους ᾤετο, ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίρουσι τῇ βορᾷ· οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περιφαγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν ἐκμυζήσαντες, καὶ τοῦτον ἤδη μάλα ὀπιμελῶς ὠχρηκότα, αὖον αὐτὸν καὶ τὰς ῥίζας ὑποτιμησάμενοι ἀπολιπόντες, ἀδὲ γνωρίζοντες ἔτι, ἀδὲ προσβλέποντες πόθεν γὰρ ἦ ὀπωρῶντες, ἢ ὀπιδιόντες ἐν τῷ μέρει; διὰ ταῦτα δικελίστης καὶ διφθερείας, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄσυ μιαρὸ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅτι οἱ πλησίον παρ' αὐτῷ, μάλα ὑποπτικῶς παρέρχονται, ἀδὲ τέτοκεν, εἰ Τίμων κάμοιτο, εἰδότες. ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ὁ παροπτὴς ἀνὴρ ἀδὲ ἀμελητὴς εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυσυχῶν· ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καλαισίτοις κόλαξιν

λαξιν ἐκείνοις, ὁπλελησμένοι ἀνδρὸς τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πόταλα καύσαντος ἡμῖν ὅτι τὴν βωμὸν· ἔτι γὰρ ἐν ταῖς ῥισὶ τὴν κνίσαν αὐτὴν ἔχω· πάλιν ὑπ' ἀσχολίας τε καὶ θορύβου πολλοῦ τὴν ὀπορκύξεων, καὶ βιαζομένων, καὶ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ περὶ τὴν ἱερουλκύντων (πολλοὶ γὰρ ἦσαν καὶ δυσχύλακτοι, καὶ ὀλίγου καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι) πολὺν ἤδη χρόνον ὑπ' ἀπόβλεπτα εἰς τὴν Ἀπικὴν, καὶ μάλιστα ὅτε ἡ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔρωτες ἐπεπόλαζε, αὐτοῖς μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγότων, ὀλίγου ἐπακούειν δοκεῖ τὴν εὐχῶν ὡς τε ἢ ὀπιθυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα καθῆκεν ἢ ὀπριβλῶσαι πρὸς αὐτὴν, ἀρετλιὰ πινα καὶ ἀπόματα, καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυνειρόντων· διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς ὀφαῦλον ὄντα· ὅμως ἦ τ' Πλοῦτον, ὦ Ἑρμῆ, προσαγαγὼν, ἄπιθι παρ' αὐτὸν καὶ τάχος· ἀγέτω ἦ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μηνέτωσαν ἄμφω πρὸς τὸν Τίμωνα, μηδὲ ἀπαλλαπέσθωσαν ἔτ' ὦ ῥᾳδίως, κἂν ὅπ μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὖθις ἐκθλώκῃ αὐτοῦ τὴν οἰκίας· πρεῖ ἦ τὴν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαιρεσίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὖθις μὲ σκέψομαι, καὶ δίκλω δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸν κεραυνὸν ὀπισκάσω· κατεασμέναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεσομωμένα εἰσὶ δύο ἀκτῖνε αἱ μέσαι, ὁπότε φιλοπμότερον ἠκόντισα πρώην ὅτι τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἔπειδε τοὺς ὁμιλητὰς, μηδὲ ὅλως εἶναί πινας ἡμᾶς τοὺς θεούς· ἀλλ' ἐκείνῳ μὲ δημαρτον· ὑπερέχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς· ὁ ἦ καταυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον παρασκύλας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν ζωπυρήθη γὰρ τὴν πέτεγν· πάλιν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ

καὶ

καὶ αὖθις πιμελεῖα ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑφοπλησθέντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν.

4. ΕΡΜ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχλεῖν ἔξω καὶ θεᾶσθαι; ἃ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἴσως γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσει ὁ Τίμων, βοήσας καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ὀπισθέλφας τὸν Δία· εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ὑπεκύφως, ἔπ' ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος. ΠΛΟΥ. Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ΖΕΥΣ. Διὰ τί, ὦ ἄθλιε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα ἐμοῦ κελεύσαντος; ΠΛΟΥ. Ὅπου γὰρ Δία ὑβρίζειν εἰς ἐμέ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ καθεμέριζε, καὶ ταῦτα, παίζων αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῆς χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες· αὖθις οὖν ἐν ἀπέλθω, παρεσκευασμένοις, καὶ κόλαξι, καὶ ἑταίραις ἐνδεδωκόσι; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰδημονοῦντας τὰ δωρεᾶς, τοὺς φειδομένους, οἷς πίμος ἐγὼ καὶ ἀνεπόθην. ὅτοι δὲ οἱ λάεοι τῇ πενίᾳ ξωννέουσι, ὧν ἀεσπιμῶσιν ἡμῖν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἐξαπάτωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους δωρεὰς ἀμελητὶ ἀεροϊέμενοι. ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται ἀεί σε, πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα ἀεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὸν ὀσφῦν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας ἀεραιρεῖσθαι. Σὺ μέν τοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναί μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτᾷ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἠρίει ἀεινοστεῖν ἐλαφρός, ὅτε ἀποκλείων, ὅτε ζηλοτυπῶν· ἄκουε δὲ τἀναντίον ἠγανάκτεις ἐπὶ τῷ πλουτεῖν, καὶ κεκλεῖσθαι

κεκλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλειστοῖ, καὶ σημείων ὑποβολαῖς, ὡς μηδὲ προσαναψαί σοι ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶ. ταῦτα γὰρ ἀπωδύρετο πρός με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ, καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνετο, καὶ φευγίσθαι ἀναπλεως, συνεπανακῶς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῆς συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν, εἰ καιρὸν λάβοιο παρ' αὐτῶν, καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑποδεινὸν ἐδέκεί σοι ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θηγάμῳ, καθάπερ τοῦ Δαναΐδου παρθενεύεσθαι, ὑπ' ἀκειδέσι καὶ παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀναπεφόμῳ τῷ τόκῳ, καὶ τῷ λογισμῷ· ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρῶντας μὲ εἰς ὑποβολὴν, δεξὸν δ' ἀπολαύειν ἐ τολμῶντας, ἀδὲ ἐπ' ἀδείας χεῖρας τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐκπεπορέτας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανοὺς ἀπόλαυσιν οἰομένους, ἃ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτνῃ κύνα. μήτε αὐτὸν ἐδίσασθαι τῆς κριθῆς, μήτε τῷ ἵππῳ παρεῖναι δυνηθέντα· καὶ προσέτι γε καὶ καταγέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων, ἀγνοοῦντων δ' ὡς καταφαγὼν οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοτρίψ ὑφεσπὼν λαθραίως, ἐμπαρεμπίσῃ τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρασον δεσπότου, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόσωμον λυχνίδιον, καὶ δι' αλέον θρυαλλίδιον, ἐπαχρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις· πῶς ἂν οὐκ ἄδικον, πάλαι ὑφ' σε ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νυνὶ δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ὀνειδίζειν;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὴν εἴγε πάλιν ἐξετάζοις, ἄμφω σοι ἔνοχα δόξω ποιεῖν· τοῦτε γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνεπιμέλητον, ἀμελὲς, καὶ

καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν, ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως, ἂν δοκοίη τὰς τε αὐλὰς καθάπλειστον ἐν θύραις, καὶ σκότῳ φυλάττουσας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γλυοίμιλω, καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπέρογκος, ὅπιμελαινώμενος, ὅτε σεισαπομένους αὐτοὺς, ὅτε εἰς τὸ φῶς προάγουσας, ὡς μηδὲ ὀστέϊλω πρός πνος, ἀνοήτους ἀνόμιζον εἶ) καὶ ὑβριστὰς, οἳ δὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς καθασήπουσας, οὐκ εἰδότας ὡς μὴ μικρὸν ἀπασιν ἄλλῳ πινὶ τῶν ἐυδαιμόνων με καταλιπόντες ὅτ' ἦν ἐκείνους, ὅτε τοὺ πάνυ προχείρως εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, δηλαδὴ τοὺ, ὅσον ἄρισον ὄζει, μέζον ὀπιθήσοντας τῷ προσώπαλι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τὸ παράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. Σκόπει γὰ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τὸ παράπαν, ἀφιεὶς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον ἢ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχοθησομένην ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾶν δόξειεν ἄν; ἢ σύ γε, ὦ Ζεῦ, φαίης ἄν, ἐραθεὶς πολλάκις· εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλαύνοι γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ πολλαχοῦ ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ ἢ, μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ὁπηντέποτε, ἄγονον ἢ καὶ σεμνὴν καλαχλείσας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ δηλος ὢν ἀπὸ τοῦ χρόας, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκώς, καὶ πολὺ ὀδαλμῶν ὑπενδυκότων. ἔτ' ὅπως ὁ τοιοῦτος ἐρᾶν παίειν δόξειεν ἄν, λέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τῆς γάμου, καλαμαραίνων ἐυπρόσωπον ὕτω καὶ ἐπέρασον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῆ θεσμοφόρῳ πρέφων διὰ παντὸς τοῦ βίου; Διόπερ ταῦτα καὶ

αὐτὸς

αὐτὸς πολλάκις ἀγαναχτῶ, ὡς ἐνίων μὲ ἀτίμως λακτιζόμενος, καὶ λαφυωρούμενος, καὶ ἐξανιλώμενος· ὥσ' ἐνίων ἦ, ὥσπερ σισμαλίας δεσπότης πεπραμένος. ΖΕΥΣ. Τί δὲν ἀγαναχτεῖς καὶ' αὐτῶν; διδόασι γὰρ ἄμφω καλλιὰ τιμὴ δίκιμα, οἱ μὲ ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἄποτοι καὶ ἄγλυκοι καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ὀπτεχνηότες μόνον τὰ χρυσίου, οἱ δ' καθάπερ ὁ Φινεὺς ἀπὸ τ φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν Ἁρπυιῶν ἁρπαζόμενοι· ἀλλ' ἄπιθι ἤδη, σωφρονεστέρῳ σοφιστῇ τῷ Τίμωνι ἐντυξόμενος. ΠΛΟΥ. Ἐκεῖνος γάρ ποτε παύσεται, ὥσπερ ἐν κοφίνῳ πεζυπτωκώς, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με χρυσοῦ ἐξανηλῶν, φθάσαι βαλόμενος τ ὀπτρόλυν, μὴ ὑστεράνηλος εἰπεσὼν ὀπτλύσω αὐτόν· ὥστε ἐς τ τῶν Δαναϊδῶν πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπανηλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι χρυσὸν ἐκχυθησομένου τῆς ἐπρρέοντος, ὅτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τ ἔκχυσιν κεχηνὸς τ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος. ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχηνὸς τοῦτο καὶ εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθήσεται ἐν βραχεῖ σου, ῥᾳδίως ἀρήσεις τ διαφθέραν αὖθις, καὶ τ δίκελλαν ἐν τῇ πρυμνῇ τοῦ πίθου· ἀλλ' ἄπιθι ἤδη, καὶ πλεπίζετε αὐτόν· σὺ δ' μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινῶν, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τὸν κύκλωπα ἐκ τ Αἴτνης, ὅπως τ χεραυνὸν ἀκονήσαντες ὀπισκιάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθησμένου αὐτοῦ δεησόμεθα.

6. ΕΡΜ. Πρωΐωμεν, ὦ Πλοῦτε· τί τοῦτο ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γυναῖκα, ὢ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. ΠΛΟΥ. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲ ἀπίω φθάσ πνα πυμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδὺς εἰμὶ καὶ χωλὸς ἀμφοτέρως, ὡς μόλις

λις τελεῖν ὅτι τὸ τέρμα, προσηρέσαντο ἐνίοις τῶν φερομένων· ὁπόταν ἡ ἀπαλάττειος δέῃ, πλοῦν ὄψει πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον· ἅμα γὰρ ἔπεσεν ἡ ὕαπληξ, καὶγὼ ἤδη ἀναχηρύττομαι νενικηκὼς ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, καὶ ἐδόκουν ἐνίοις τῶν θεατῶν. ΕΡΜ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῄς· ἐγὼ γὰρ καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲ καὶ ἐδολοῦν ὥστε πρίασθαι βοῦχον ἐμποτας, ἄφνω δὲ τὴμερον πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ὅτι λευκὴ ζεύγνυς ἐξελαυνόντας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπῆρξε πώποτε· καὶ ὅμως προφυγεῖ, καὶ χρυσόχειρες προέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πισεύοντες οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. ΠΛΟΥ. Ἕτερόν τοῦτ' ἐστὶν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε, ἀλλ' ὁ Ζεύς, ἁμὴ ὁ Πλοῦτον ἀποστέλλει με παρ' αὐτοῦ, ἅτε πλουσιόδοτος καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν· δηλοῖ γοῦν, καὶ πρὸ ὀνόματι· ἐπειδὰν τοίνυν μεταοικισθῆναι δέῃ με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ καταση μηνάμενοι ὁπωμελῶς, φορηδὸν ἀεράμενοι μεταχομίζουσι· καὶ ὁ μέν, νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ τινι οἰκίας πεφύκει), ἀπὸ τὰ χάλαια, παλαιᾶ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, πεπαιγμένος καὶ γαλαῖς· ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ πεφυσημένοι κεχηνότες, ὥσπερ τοὺς χελιδόνα περιπετομένους, τετειρότες οἱ νεοπλοί· ἐπεὶ δ' ἂν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐκλυθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ καινὸς δεσπότης, ἤτοι συζυγίας τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος ἐπεξυρημένος ἔτι τοῦ πάθος ἀντὶ ποικίλων καὶ πανοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπερήτεσαν ἀπὸ μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γυναῖος ἀπολαβών, ἐκεῖνος μέν, ὅς τις ἂν ᾖ, πλὴν ἁρπασάμενός με, αὐτῇ δέλτῳ δὴ φέρων, ἀντὶ τέως

τέως Πυρρίᾳ, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιδίᾳ, Μεγαχλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομασθεὶς, τοὺ μάτην κεχηνότας ἐκείνης εἰς ἀλλήλας ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτοὺ ὁ θύννος ἐκ μυχῆς τ Ζαγλώης διέφυγεν, ὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπών· ὁδὲ ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπροόκλητος, καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔπ τιὺ πέδιλα πεφεικὼς, καὶ εἰ παειὼν ἀμφος μασίξῃέ πς, ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ ὖς, καὶ τ μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκλορον προσκυνῶν, ὐκ ἔπ φορπτός ὄζι τοῖς ἐνθυχάνουσιν, ἀλλὰ τύς τε ἐλευθέρους ὑβείζει, καὶ τοὺ ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀποτρόπαιος, εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεσιν, ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν π ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποτροφίας ὀπθυμήσας, ἢ κόλαξι φορβάδος ἑαυτὸν ὁμοίωσιν, ἢ μᾶλλον ὐμορφότερον μὲ Νιρέως ἕνα αὐτὸν, ὐθυμότερον ἢ τὸν Κέκροπος, ἢ Κόδρε, σωφρονέστερον ἢ τὸν Ὀδυσσέως, πλουσιώτερον ἢ συνάμα Κροίσου ἑκκαίδεκα. ἐν ὀλίγῳ τ χρόνῳ ἄθλιος ἐκπέσῃ τὰ καλ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ὀπορκιῶν καὶ ἁρπαγῶν καὶ πανουργιῶν συνηλεγμένα.

7. ΕΡΜ. Αὐτά σε χρὴ φῆς τὰ μιγνόμενα. ὁπόταν δὲ ἓν αὐτόπους βαδίζῃς, πῶς ὅπως πυθόμενος ὧν ἐνείσκεις τιὺ ὁδόν; ἢ πῶς διαγνώσκεις, ἐφ' ὃς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κείνας εἶναι τὸ πλουτεῖν ἀξίας; ΠΛΟΥΤ. Οἴει γὸ ἐνείσκειν με οἵ πτές εἰσι; ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία ὐ πάνυ· ὐ γὰρ Ἀεισείδλω καταλιπὼν, Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσῄεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθλιαίων, ὐδὲ ὀκνολὸ ἀξίοις· πλιὺ δ' ἀγλὸ τί προσῄεις καταπεμφθείς. ΠΛΟΥΤ. Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι πρεινοσῶν, ἄχρις

ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών· ὁ δὲ ὅστις ἂν πρῶτός μοι περιτύχῃ ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν, ὅτι τῷ φαλλόν σε τὸ κέρδος προσκυνῶν. ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐξαπατᾷ ὁ Ζεύς, οἰόμενός σε χρυσὸν τὰ ὄμματα δακτύλια πλάττειν ὅσους ἂν οἴηται τὸ πλαστεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥΤ. Καὶ μάλα δικαίως, ὦ γαθὲ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσθήρατον ὄντα χρῆμα, καὶ πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τῆς βίου, ὅσῳ καὶ ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν ὄντα καὶ μικρὸν ὄν· τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω περιιὼν, καὶ συγγιγνόμαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. Εἶτα πῶς ἐπιθὰν καταλίπῃς αὐτὸς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τινὰ ὁδόν; ΠΛΟΥΤ. Ὀξυδερκὴς τότε πως καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

8. ΕΡΜ. Ἔτι δή μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, (εἰρήσεται δὲ) καὶ περιέπει ὠκρὸς καὶ βαρὺς ἐν τοῖν σκελοῖν τοσούτους ἐρασὰς ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σὲ, καὶ τυχόντας μὴ ἐυδαιμονεῖν οἴεσθαι· εἰ δὲ ἀπατῶ, οὐκ ἀνέχεσθε ζῶντας; οἶδα γοῦν πολλοὺς οὐκ ὀλίγους ἀπ' αὐτῶν ὅτι ζῶ δυσέρωτας ὄντας, ὡς τε καὶ εἰς βαθυνήτεα πόντον φέρεσθαι, ἔρριψαν αὐτοὺς, καὶ πετρῶν καθ' ἁλιβάτων, ὑποφερομένους νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅπερ ἐδὲ τινὰ ἀρχὴν ἐώρας αὐτοὺς πολλὰ δηλαδὴ καὶ σὺ ἂν, ἓν οἶδα, ὅτι ὁμολογήσας, εἴ τι ξυνίης σαυτῷ, κορυβαντιᾷν αὐτοὺς, ἐρωτικῷ τοιούτῳ ὑπομεμηνότας. ΠΛΟΥΤ. Οἶει γὰρ τοιοῦτον, οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅπα δηλα μοι περόσεσιν; ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί;

ΠΛΟΥΤ.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ τυφλοί, ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη, ἅπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ὑπισχνέονται αὐτοῖς ἔπη δὲ καὶ αὐτὸς ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶναι, προσωπεῖον προσιθέμενος ἑρμαιώδη λίαν, διάχρυσον καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδὺς, ἐπλυσχάνω αὐτοῖς· οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον ὁρῶντες τὸν κάλλος, ἐρῶσι καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐπλυσχάνοντες. ὡς εἰ γέ τις αὐτοῖς ὅλον ἀποχυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς καταγέλαστον ἂν αὐτὸν ἀμβλυώπουντες τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεφίκτων καὶ ἀμόρφων προσωπείων. ΕΡΜ. Τί οὖν ὅτι ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν χρώμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ προσιθέμενοι, ἔπ ἐξαπατῶνται; καὶ ἢν τις ἀφαιρῇ αὐτοὺς, θᾶττον ἂν τιν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον προσείποτο, ἃ χρὴ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς ὡς ὄντως ἡ εὐμορφία ὄζει, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι ζωαγωνίζεται. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΠΛΟΥΤ. Ἐπειδάν τις ἐπλυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰς δέχεταί με, ζυμπαρίσταται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τῦφος καὶ ἡ ἄνοια, ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μανία, καὶ ὕβρεις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἅμα ἅπαντα μυεῖα· ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῆς φυκτῶν, καὶ μετὰ τῶν πάντων ἐκείνων πατέρα τὸν εἰσελπλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν· καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἄν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείναι ἄν.

9. ΕΡΜ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρὸς καὶ δυσκάθεκτος καὶ διαφυκλικὸς, ἀδημίαν ἀνταλαβὼν παραχρῆμα βεβαίαν, ἂν ὥσπερ ἐγχέλεως ἢ οἱ ὄφεις διὰ τῶν δακτύλων

πύλων ἀραπετίδεις οὐκ οἶδα ὅπως ἡ πενία ἔμπαλιν ἐξώθησε τε καὶ ἐυλαβὴς, καὶ μυεία τὰ ἄσχιστα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχειν, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι· ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦντας ἡμᾶς σφᾶλμα τι μικρὸν διέλαθε,

ΠΛΟΥΤ. Τὸ ποῖον; ΕΡΜ. Ὅτι τε ἀσαμενὸν οὐκ ἐπισαγόμεθα, ὅπερ ἔθος μάλιστα·

ΠΛΟΥ. Θαῤῥεῖ τότε γε ἕνεκα, ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ὅπως σκήψας ἔνδον μηδένα ὀπτασάμενον τῶν θυρῶν, ἀνοίγῃ ὃ μηδενὶ, ὦ μὴ ἐμοὶ ἀκούσῃ βοήσας. ΕΡΜ. Οὐκοῦν ὑπαινῶμεν ἤδη τε Ἀτροπῷ καί μοι ἔτι ἐχέμυθος τε χαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τῶν ἐταιρῶν ἀφίκωμαι. ΠΛΟΥ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἤν γε ἀπολίπῃς με, τάχα ἢ Κλίωνι ἐμπεσοῦμαι ἢ νεανίσκοις· ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος ἔτος ἔξω, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον; ΕΡΜ. Ὁ Τίμων ὑποσκάπτει πλησίον, ὀρεινὸν καὶ ὑπόλιθον χήδιον· παπαὶ, καὶ ἡ πενία πάρεστι, καὶ ὁ πόνος ἐκεῖνος, ἡ καρτερία ἥ τε καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος σὺν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπεινούμενον ἅπαντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, τοῦ ταλαίνου; ἃ γὰρ ἂν τῶν ἡμεῖς δεόμεθα, ὑπὸ πλουσίου τινὸς εὐεξιδρόου.

ΕΡΜ. Ἄλλως ἔδεισε τὸν Διί· μὴ ἀποδειλιῶμεν ἔνθεν.

10. ΠΕΝΙΑ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα, χειραγωγῶν. ΕΡΜ. Ἐπὶ τυτονὶ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. ΠΕΝ. Νυνὶ ὁ Πλοῦτος ὅτι Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς τρυφῆς ἐφθαλακεῦσα, τυτοισὶ ἐφθαδεῦσα τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πόνῳ,

πόθῳ, γλυκαῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπόλεξα; ὅπως ἄρα συκοφαντήσῃς ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ ἐναδίκῃς, ὃς δὴ ὁ μόνον κλῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖδέ με ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος ἐξαπατήσας αὐτὸν ὕβρει καὶ τύφῳ ἐγχειρήσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μοιχαλίδων καὶ ἀγυιῆ καὶ ἀνόητον ἐποφήνας, ἀπεδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥᾳδίως ἤδη γεγυμνασμένον.

ΕΡΜ. Ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διΐ.

ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι καὶ ὑμεῖς δή, ὦ Πόνε καὶ Σοφία καὶ οἱ λοιποί, ἀκολουθεῖτέ μοι ἕτοιμοι ἴσως τάχα εἶσεσθαι, οἷαν με ἔσαν ἀπολείψει, ἀγαθῷ συνεργὸν, καὶ διδάσκαλον τοῦ ἀείζωον, ἢ συνὼν ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐῤῥωμένος δὲ τὸν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων, τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ὄζιν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.

ΕΡΜ. Ἀπέρχονται ἡμεῖς δὲ πρόσωμεν αὐτῷ.

11. ΤΙΜ. Τίνες ἐστὲ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἥκετε, ἄνδρα ἐξαίτιον καὶ μισοπόνηρον ἐνοχλήσαντες; ἀλλ' ὑ χαίρουσιν ἄπτε, μιαροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς βώλοις καὶ τοῖς λίθοις σωτρίψω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ Τίμον, μὴ βάλῃς, ὑ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ μὲ Ἑρμῆς εἰμι ἕτοιμος δὲ ὁ Πλοῦτος, ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπακούσας τῶν εὐχῶν· ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς τῆς πένων. ΤΙΜ. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καί τοι θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ· τυτονὶ δὲ τὸν τυφλὸν, ὅς πὲ ἂν ᾖ, καὶ ὑπερβλέψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛΟΥ. Ἀπώμοσμαι, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τὸν Διὸς, μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος ὑ μετρίως μοι δοκεῖ, μήτε κακὸν ἀπέλθω προσλαβών. ΕΡΜ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄριστον καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προσείναι τῷ χείρε

λάμβανε

λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόπτης τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν.

ΤΙΜ. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι, ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα, τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡΜ. Οὕτως ὦ τὰν ἀπάνθρωπος; Τὸν ὄφιν φέρω Διὶ μῦθον ἀπλωέστερε χρηστερόν τι. Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲ εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, ὅτως ὀπτιλευκῶν σοῦ τῶν θεῶν. ΤΙΜ. Ἀλλὰ σοὶ μέν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς ὀπτιλείας, τυτονὶ δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. ΕΡΜ. Τί δή; ΤΙΜ. Ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ἔστι κατέστη, κόλαξί τε ἁβρὸς, καὶ ὀπτιλέτης ἐπαγωγὸν, καὶ μῖσος ἐπιτήδειος, καὶ ἡδυπαθείᾳ διαφθείρας, καὶ ὀπτιφθονον ὑποφήναι, τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν, ὅτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς· ἡ βελτίστη δὲ πενία πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προσομιλοῦσα, πάντα ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅς τις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν ὅτε κόλαξ θωπεύων, ὅτε συκοφάντης φοβῶν, ἢ δημος παροξυνθεὶς, ἢ κακλησιασὴς ψηφοφορήσας, ἢ τύραννος ὀπτιλεύσας ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν· ἐῤῥωμένος ποιήσασθαι τοῦτο τὸ πόνων, τυγονὶ τὸ ἀχθος φιλοπόνως ὑπερφέρομαι δὲν ὁρῶν τὸν ἐν ἄλλοις κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιτα θεραπεύειν δικέλλης· ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν πρὸς Διί· ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν, πάντας ἀνθρώπους ἰσόπλουτον οἰμώζειν ποιῆσαι. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ γαθὲ· ὑ γὰρ πάντες εἰσὶν ὁπλίτιδες οἱ μωγιώ·

γλωῖ· ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μειρακιώδη, καὶ τὸν Πλοῦτον ἀφάλαβε, ὅτε ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.

12. ΠΛΟΥΤ. Βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσωμαι πρός σε, ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙΜ. Λέγε, μὴ μακρὰ μέντοι, μὴ δ' ὡς πρωϊμίων, ὥσπερ οἱ ὀπίτειποι ῥήτορες, ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμοῦν τουτονί. ΠΛΟΥΤ. Ἐχέτω μέν τοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν ὅτω πολλὰ ὑπό σου κεκωμῳδημένα, ὅμως δ' ὅμως, εἰπέ σε ὡς φῂς, ἠδίκημα, ὃς σοὶ μὲν ἡδίστων ἁπάντων αἴτιός σοι κεκέκλημαι, πλούτου καὶ τρυφῆς καὶ ἁβρίας καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· παρεῖλεπτο δέ τοι καὶ ἀοίδιμος δι' ἐμὲ ἦδα, καὶ παρεπώδας· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τοῦ κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγώ σοι· μᾶλλον δ' αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπό σου, διότι με ὥτινος ἀπίμως ὑπέβαλες ἀνδράσι καλοῖς, ἐπαινοῦσι καὶ καλοῦσι, καὶ πάντα τρόπον ὀπτιλλόμενοί μοι· καὶ τό γε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς παρδέδωκά σε, τύραννον δ' αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς, ὑπό σοῦ, καὶ ὅτι κεφαλὴν ἔξωθεῖς τῆς οἰκίας τοιχωρύχον ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν δηθέραν ἡ πενιστάτη σοι Πενία παρεισέθηκεν· ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἐτοῖ, πῶς ἱκέτευον τὸν Δία μηδ' ἥκειν παρὰ σέ, ὅτω δυσμενῶς μοι προσεστηκότι. ΕΡΜ. Ἀλλὰ νυῖ ὁρᾷς, ὦ Πλοῦτε, οἷος ἤδη γεγένηται; ὥστε θαῤῥῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ, καὶ σὺ μὴ σκάπτε, ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ ὑπακούσεταί σοι καὶ ἐμβοήσαντί σοι.

13. ΤΙΜ. Πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πλητέον· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζωνται; πλὴν ὅσα γε, εἰς οἷά με παρέσμαλα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχει νυῖ εὐδαιμονέσταλα διάδων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι

ἀδὲν

ὅδε ἀλικύσας, καὶ τοιαύτας φρενιδίας ἀναδέξομαι. ΕΡΜ. Ὑπόσχῃ, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ ἐκ οἰστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαρραγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου, ἐγὼ ὑπὲρ τοῦ Αἴτνιλω εἰς τὸ ἔρανον ἀναπήσομαι. ΠΛΟΥ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῇ πέρων· σὺ δὲ αὐτὸς πείθου, ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν θησαυρὸν ἀπελθών, μᾶλλον δὲ παῖε σὲ φημι θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑποδύσασον Τίμωνι τούτῳ, καὶ παίζειν σαυτὸν ἀνελέσθαι· σκάπτε, ὦ Τίμων, βαδείας καταφέρων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι.

14 ΤΙΜ. Ἄγε δή, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ὀπόρρωσον σαυτὴν καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τοῦ βάθους τὸν θησαυρὸν ἐς τὸ φανερὸν προκαλούμενον· ὦ Ζεῦ τερπίστε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον ἦλθε ὄναρ ταυτί ἐστι; δέδια γάρ, μὴ ἄνθρακας δ' ὦ ἀνεσκόμην· ἀλλὰ μὰ χρυσίον ἐστὶν ὀπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρύ, καὶ τὸ πρόσωπον ὑπέρηδιστον· ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἐλθὲ, ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν· τίς γὰρ ἂν πανθένον ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλπαις ὑποδέξαιτο ἄπω κλαίων ἐρασθεὶς διὰ τὸ τέκνας καταρρέουσα; ὦ Μίδα καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ὀδὲν ἄρα ἦτε πρὸς Τίμωνα καὶ τὸ Τίμωνος πλοῦτον, ὦ γε ὀδὲ βασιλεὺς ὁ Πέρσων ἴσος ὦ δίκελλα, καὶ φιλτάτη δικτέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι κλῆρον· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐκκλησίαν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τὸ θησαυρὲ μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι, τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανὼν ἕξειν μοι δοκῶ· δεδόχθω δὴ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸ ὀπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας καὶ ἀξενωσία καὶ ὑποψία·

οφία· φίλος ὁ ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ ἐλέεινὸς βωμὸς, ὕθλος πολύς· καὶ τὸ οἰκεῖσθαι δακρύοντα, ἢ ὑπακροᾶσθαι δεομένου, παρρησία καὶ κατάλυσις τῶν ἐθῶν· μονήρης ὁ ἢ δίαιτα, καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ ὀπίθυλοι, καὶ τὸ συσσιτεῖν τινι αὐτῶν μίασμα· καὶ εἴ τινα ἴδοι μόνον, ὑποφρὰς ἢ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν, καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα, ἢ ἑρμία ὁ ὅρος ἔξω τοῖς αὐτοῦ· φυλέται ὁ καὶ φράτορες καὶ δημόται, καὶ ἡ παλαιὰ αὐτὴ, ψυχρὰ καὶ ἀνωφελὴς ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλουτείτω ὁ Τίμων μόνος, καὶ τρυφάτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος, καὶ θεοῖς δυέτω, καὶ εὐωχείσθω, μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, σκυθρωπὸς τοῖς ἄλλοις· καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἵνα δὴ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπινεῖσθαι, καὶ ὄνομα μὴ ἔξω ὁ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ ἤδιστον· τὸ τέρπειν ὁ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον καὶ σβεννύμενα ἱκετεύοντα, πίττῃ καὶ ἐλαίῳ καταβεννύναι καὶ ἤν τινα τῶν χειμῶν ὁ πολεμὸς ἀφαρπάσῃ, ὁ δὲ τὰς χεῖρας ὀρέγων ἀνιλαβέσθαι δέῃ, ὠθεῖν καὶ τὸν ὑπὸ κεφαλὴν πιέζοντα, ὡς μηδὲ ἀναχύσαι δυνηθείη· ἕτερα γὰρ ἂν ἢ ἴσως ἀπολέσειεν· εἰσηγήσατο δὲ νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεύς, ἐπεψήφισε δὲ τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν. ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδριάντας ἐμισθώσαμεν αὐτοῖς.

15. Πλὴν ἄλλα μὲν πολλὰ ἂν ἐποιησάμην ἅπασι γνώριμα πως ταῦτα ἡγούμενος,

διόπερ ἁπλοῦν, ἀσχόλιον δὲ ἂν τὸ πρᾶγμα ἡμῖν αὐτοῖς· καί τι τοῦτο; φεῦ τῆς πάχνης, παλαιόθεν σωθέντες, κεκονιμένοι καὶ ἀνδριαντώδεις, οὐκ οἶδα, ὅθεν ὀσφραινόμενοι τοῦ χρυσίου· πότερον ἐν ὅπλοις τὸν πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παρορώμενοι; τοῦτο οἶμαι κρεῖττον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτούς, ὑποστάντες· φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἐστός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἑστιῶν μοι δρέξας τὸν βόχθον, πᾶσας ὅλας παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμιμήσατο· ἀλλ' ἔυγε ἐποίησεν ἀφικόμενος, εἰρώνευε γὰρ πρὸς πᾶν ἄλλων. ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων ἐμμορφώτατε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικώτατε. ΤΙΜ. Νὴ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ὀψοφαγώτατε. ΓΝΑΘ. Ἀεὶ φιλοσκώμμων σύ γε· ἀλλὰ πῶς τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τί σοι ἆθυμα τῆς νεοδιδάκτων ἀθυρμάτων ἥκω κομίζων. ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ἅσῃ μάλα πεπαιδῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι, ὦ Ἡράκλεις, ἰὼ ἰώ, παρακαλεῖταί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνῳ πάχα παρεκελήσῃ με. ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ὀπίσω τῆς χρυσίου, δεινῶς γὰρ ἰχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον. ΤΙΜ. Ἐπὶ μέσης; ΓΝΑΘ. Ἄπιμι, σὺ δ' ὅ χαιρήσεις ὅταν καιρὸς ἐκ παρέστηκε.

16. ΤΙΜ. Τίς ὅπως ὄψιν ὁ παρασπὼν, ὁ ἀγαθο-

ἀναβαλλόμενος; Φιλιάδης κολάκων ἀπόλωλεν ὁ βδελυρώτατος· ἔστι δὲ παρ' ἐμοὶ ἀγρὸν ὅλον λαχών, καὶ τῇ δυνατεῖ περίκα δύο τάλαντα, μισθὸν τὸ ἐπαίνου, ὁπότε ἅπαντά με πάλαι σωποποιῶν μόνος ἐπεπήνεσεν, ἐπομοτάμνω δὲ φιλικώτερος ἔτι τῶν κυνῶν, ἐπεὶ δὴ νοσεῖν τι πρώιον εἶδέ με καὶ περισῆλθον ὀπικυείας δεόμενον, πλησὰς ὁ γυναιῖος περισενέτεινε. ΦΙΛ. Ὦ τᾶν ἀναιδυντίας, νυνὶ Τίμωνα γνωρίζετε; νυνὶ Γναθονίδης φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν ἐκ ἀχάριστος. ὧν ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ ξυνάσκηθοι, καὶ δημόται· ὅμως μετειάζομαι, ὡς μὴ ὀπισθεν δοκῶμεν χαίρειν ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μικροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ὀπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κορυφαίων ἁδὲν διαφέρουσι· οὐκ ἔστι πιθανώτερα τῶν νυνὶ ἁδενί· πάντες ἀχάριστοι καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ πάλαντόν σοι νομίζων, ὡς ἔχοις περὶς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, κατὰ ὁδὸν ἤδη πλησίον ἦκα, ὡς πλεῖστα ἐμεγέθη πρὸς πλοῦτον ἥκω τοιαῦτα ταῦτά σε νουθετήσων· καί τοι σύγε οὕτω σοφὸς ὤν. οὐδὲν ἴσως δεήσει τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ τὸ Νέστορι τὸ δέον προμνήσεται ἄν. TIM. Ἔστι ταῦτα, ὦ Φιλιάδη· πολλὰ ἀγαθὰ προσέσθαι, ὡς καὶ σὲ φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, καλέσατε τὸν κορυνήτην τὸν ἀχάριστον, διόπερ τὰ συμφέροντα ἐνυθέτουν αὐτῷ.

17. TIM. Ἰδοὺ τρίτος ἔστω ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται. Ὑπόκρισιν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγένης ἡμέτερος ἔτι λέγων ἔστι ἑκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει, καταδεδίκαστο χθὲς, καὶ ἐδεδέλτο ὑπ' ἀποδιδοὺς, κἀγὼ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐτὸν, ἐπεὶ δὴ προῖκα ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ

διανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ παρεσπάνθην αὐτῶν τὸ γιγνόμενον, ὥστε ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με. ΔΗΜ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῆς γλώττης, τὸ ἔρεισμα τῆς Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνέλεγε, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι παρεμένουσι· πρότερον δ' ἄκουσον τὸ Ψήφισμα, ὃ περὶ σοῦ γέγραφα. Ἐπῳδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου Κολυττιεὺς, ἀνὴρ οὐ μόνον κακὸς καὶ ἀδὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἅτε πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει, νενίκηκε δὴ πυξ καὶ πάλιν, καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἅρματι, καὶ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙΜ. Ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησά ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. ΔΗΜ. Τί δ' ἦν; θεωρήσεις ὕστερον. Τὰ τοιαῦτα δὴ πολλὰ παρεσκεύαζε ἄμφω· καὶ ἐπείσθη δὴ καὶ ὁ πόλεως πέρυσι νομὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοπε Πελοποννησίων δύο μοίρας. ΤΙΜ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ παρεσκεύαστο ἐν τῷ καταλόγῳ. ΔΗΜ. Μέτεια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες· ἔπι δὲ καὶ Ψηφίσματα γράφων, καὶ συμβουλεύων καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν. Ἐπεὶ τούτοις ἅπασι δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ καὶ φυλαῖς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ. καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀνασῶσαι τὸν Τίμωνα δρυᾶ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχουσα, καὶ ἀκτῖνας ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτὰ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι πρὸ στεφάνου σήμερον Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς· Ἀχθῆναι δὲ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια. εἶπε δὲ γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτοῦ, ἀγχιδὶς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὤν· καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων· καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα

ἂν

ἂν ἐθέλῃ· τοῦτο μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐθελήμων ἀγαγεῖν ὥραῖόν σε, ὃν ὅπως τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὀνομάσῃ. ΤΙΜ. Πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗΜ. Ἀλλὰ γαμῶ, ἢν δι- δῷ Θεὸς ἐς νέωσα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γνησιώσομενον, ἄρρεν γὰρ ἔσαι, Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙΜ. Οὐκ οἶδα, εἰ γαμήσεις ἔπ ὦ ἐσῇ, πλὴν αὐτίκα παρ' ἐμοῦ πλουτεῖν λαμβά- νων. ΔΗΜ. Οἴμοι, τί τοῦτο; πυρραννίδι Τί- μων ὅπλα χειρεῖς, καὶ τύπτεις τὸν ἐλεύθερον, ὃ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀστὸς ὤν; ἀλλὰ δώ- σεις ἐν τάχει τὴν δίκην, τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέφρησας. ΤΙΜ. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέ- φρηται ὦ μιαρὲ ἡ ἀκρόπολις, ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν. ΔΗΜ. Ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς τὸν ὀβ- δοδρομον διορύξας. ΤΙΜ. Οὐ διώρυχ' οὐδὲ ἔστ', ὥστε ἀπάγειν σε καὶ ταῦτα. ΔΗΜ. Διο- ρυχθήσει μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν ἀστῷ ἔχεις. ΤΙΜ. Οὐκοῦν καὶ ἄλλων λάμβανε. ΔΗΜ. Οἴμοι τὸ μετάφρενον. ΤΙΜ. Μὴ κέ- κραχθι· καλοίσω γάρ σοι καὶ τεῖτλον, ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάσχομι, δύο μὲν Λακεδαιμο- νίων μοίρας καλακόπλας ἀνόπλους, ἓν δὲ μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ὁπλίτας μάτην γὰρ ἂν εἶλον καὶ νενικηκὼς Ὀλύμπια πὺξ καὶ πάλλῃ.

18 Ἀλλὰ τί τοῦτο; ὁ Θεσσυκλῆς ὁ φιλό- σοφος οὗτός ἐστιν; ὁ μὲν εἷς ἄλλος· ἐκπεπάλακας γὰρ τὸ πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀναλείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν ἔρχῃ, πλανῶδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τὴν ὄπιν τῷ μετώπῳ κόμιλλα, Αὐτοβορέας τις ἢ Τείτων, οἷος ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν· οὗτος ὁ τὸ χῆμα ἐυσαλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔνδην μυεῖα ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιὼν, καὶ τὴν ἡδονὴν χαιρέπλων καταγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαι-

κῶν· ἐπεὶ δὴ λυσαμένους ἀφίκοιτο ὅτι τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλῳ τῷ κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωστέρᾳ δ' ἂν χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ λίθου ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώτατα ὑπεδείκνυ τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, θεσπεσίαζον ὥσπερ ἱκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸ πλησίον θρασκωνιζόμενος, καφύκης τὸ ῥύειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ὑπεκεκυφὼς, καθάπερ ἐν τῇ λοπάσι τὴν ἀρετὴν ἀρήσειν θεσσαλῶν, ἀχρὶς τὰ ῥεύβλια τῷ λιχανῷ ἀπεσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῶν μυττωτῶν καταλίποι, μεμψίμοιρος ἀεὶ ὡς τὴν πλακοῦντα ὅλον, ἢ τὴν σωμόν τὴν ἄλλων λάβοι, ὅπερ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος· μέθυσος καὶ πάσχων, ἂν μὴ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχήσεως μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς θεσσεπ καὶ λόγοι πολλοὶ ὅτι τῇ κύλικι· τότε δὴ καὶ μάλιστα θεὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος, καὶ ταῦτά φησιν, ἤδη ποτὲ τὴν ἀκρατον πονήρως ἔχων, καὶ ὑποβαυλίζων γελοῖος· εἶτα ἔμετος ὅτι τέτριπται, καὶ τὸ τελευταῖον, ἀρεσμένοι τινες ἐκφέρουσι αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τὴν αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπιλημβόμενον· πολλὰ δὲ καὶ νήφων, ὅταν τὸν θρασωνίδου θρασυνθῇ ἄν τις ἀδίσμαλος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος ἢ φιλαργυρίας· δὲ καὶ κολάκων ὅτι τὰ πρῶτα, καὶ ὁπόρκεῖ θεοχρεότατα, καὶ ἡ γαστὴρ θεηγεῖ, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρεμφαίνει, καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ παντὸς ἄν ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως ἐπιτελές. εἰμώξεται τοιγαροῦν ἐκ εἰς μακρὰν χρῆσιν ὧν τί τοῦτο; παπαὶ, χρόνιον ἡμῖν Θρασυκλῆς; ΘΡΑ. Οὐ χρὴ ταῦτα, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφίσμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλεῖόν σοι τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου, καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδιαμένουσι, πολλοῦ τὸν κολακείαν ὑπομένοντες πρὸς ἄνδρα οἷον σε ἁπλοϊκὸν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν· οἶδα

οἶδα γ' ἱμάζα μὲ ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ἄφλον ἢ ἥδιστον θύμον ἢ χάρδαμον, ἢ εἴπως τερφθῆναι ὀλίγον τῆ ἀλῶν· ποτὸν δ' ἡ ἐγκεάκρυος· ὁ δὲ πρίδων ὅδε, ἧς βάλει πορφυρίδος ἀμείνων· τὸ χρυσίον μὲ γὰρ ἥδεν τιμιώτερον τῶν ἐκ τοῖς αἰχμαλώτοις ψηφίδων μοι δοκεῖ· σὲ δ' αὖτε χαίρειν ἐᾶλλω, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ὀπισθόταλον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγονώς· εἰ γάρ μοι πίθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, ὡς δὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τῆς φιλοσοφίας πλεῖστον ὁρᾶν δυναμένῳ· μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὦ γαθὲ, ἀλλὰ ὅσον ἐς βυθῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώδους γῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος· μόνα εἰ δὲ μὴ τοῦτο βάλῃς, σὺ δ' ἄλλον τρόπον ἀμείνω τοῦ πάχους ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδ' ὁλόλυν αὐτῷ ἀνῇς, διαδιδὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις· ὦ μέ, πένητες δραχμὰς, ὦ δὲ μνᾶς, ὦ δὲ τάλαντον· εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, δωρεὰν ἢ τριωβολίαν φέρειν δίκαιος ἐμοὶ δ', καίτοι οὐκ ἐμαυτῷ χάριν αὐτῷ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῆς ἐταίρας τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ τὴν πήραν ἐμπλήσας ἀφίκοιτο, ἢ δὲ ὅλως δύο μεδίμνους χωρήσαι αἰγινητικὰς ὀλυγαρκῆ δ' καὶ μέδιον χεῖν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν. ΤΙΜ. Ἐπαινῶ ταῦτά σε, ὦ Θρασύκλεις· πρὸς γῆν τὴν πήρας εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ὅπως μεμνήσῃ τῆς δικέλλης. ΘΡΑΣ. Ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τῶν καταφρόνων ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει. ΤΙΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ γαθὲ Θρασύκλεις; μῶν σε κέκραγμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβήσω χοίνικας ὑπὸ τὸ μέτρον τύπαρας· ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται. Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης καὶ Γνίφων, ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων.

ὡς

ὡς τε τί ἐκ ὅτι τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲ δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω, πάλαι πεπονηκῶν; αὐτὸς ἢ ὅπ πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ὅπ χαλαζῶ πόρρωθεν αὐτοὺς;

ΒΛΕΨ. Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων, ἄπαυε γάρ.

ΤΙΜ. Ἀλλ' ἐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

Διάλογος δ'.

Δίκη Φωνήεντων.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φλυῆσι, Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου, γραμμὴ ἔδοτο τὸ Σίσυμα πρὸς τὸ Ταῦ ὅτι τὴν ἐπὶ Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων, καὶ ἁρπαγῆς, ἀφηρεῖτο λέγον πάντων τὴν ἐν διπλῷ Ταῦ ἐκφερομένων.

Μέλει μοι, ὦ Φωνήεντα Δικασταί, ὀλίγα πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν ὑπὲρ τούτου τοῦ Ταῦ, καὶ παρρησιάσασθαι τοῖς ἐμοῖς, καὶ καλλιεργῆσαι ἔνθα μὴ δεῖ, ἵν' ῥᾳδίως ἔφεδρον τὴν βλάβην καὶ παρήκοον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τὴν μεθόπλου ἦν ἴσε με φυλάττοντα πρός τε ὑμᾶς καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς ἐπεὶ ἢ ἐς τοσοῦτον ἦκε πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχαζε πολλάκις ἐκ ἀζαπῶν, ἤδη καὶ πλέω προσβιάζειν, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθυμίᾳ νῦν ἔδοξε τοῖς ἀμφότερα εἰδόσιν ὑμῶν. δεῖ ἢ μικρόν με ὅτι τοῖς ἀποθλίψεως ἐπέρχειν τὴν ἑμαυτοῦ τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις ἀεί τι μεῖζον προσιδεῖν, ἀρθῆναι μὲ τὴν οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγα δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ

ἢ

ὴ χεῖρας τ φόβε· δίκαιον ἦν ἐχ' ὑμᾶς, οἱ δικάζεσε νυῦ, ἀγλὰ κ τὰ λοιπὰ γεφύμματα τ πείρας ἔχειν τινὰ φυλακλώ· εἰ γὸ ἐξέσαι τοῖς βκλομθίοις ἀπὸ τ καθ' αὑτὰ τάξεως εἰς ἀγορίαν βιάζεσθ, κ τοῦτο ὀπιζέφεε ὑμεῖς, ὧν χρεὶς ὐδὲν καθόλε π χρήφε), ὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτέθη τὰ καθ' ἀρχὰς ἔξεσιν· ἀγλ' ὅτε ὑμᾶς οἶμαί ποτε εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τ κ παροράσεως ἦξεν, ὥσε ἐπιζέφαι τινὰ μὴ δίκαια· ὅτε εἰ καθυφήσετε τ ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ φθαλεπὸν ἔσεν ἀδικμέτῳ, ὡς εἰδε κ τ ἄλλων ἀνεκόπη τότε αἱ τόλμαι, ἐυθὺς ἀρξαμθόων φθαγορεύειν· κ ὐκ ἂν ἐπολέμε μέχρι νυῦ τὸ Λάμβδα, τῷ Ῥῶ διαμφισβητῆσαι περὶ τ κοσμήσεως, κ κεφαλαλγίας ὅτε τὸ Γάμμα τῷ Κάππα δμηωνίζεσο, κ ἐς χεῖρας μικρῶ δεῖν ἦρχεσο πολλάκις ἐν τῷ γναφείῳ φὸ γναφάλων, ἐπέπαυσο ἄν κ πρὸς τὸ Λάμβδα μαχόμθον τὸ Μόγις ἀφαιρέμθον αὐτῶ, κ μάλισα φθαχλέπτον· κ τὰ λοιπὰ ἂν δ' ἠρέμε συγχύσεως ἄρχειν φθαγόμε· κρὸν γὸ ἕκασον μένειν ἐφ' οἷς τεύχηκε τάξεως τὸ ὑφιζαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λυδνίος ὄζι τὸ δίκαιον· κ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τοὺ νόμες τέτες δικλυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Παμαμήδης ὁ Ναυπλίε, κ Σιμωνίδη ὑ ἔνιοι προσάπτεσι τὴν προμήθειαν ταύτλω, ὐ τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρίαι βεβαιῶν) διώκεις, τί πρῶτον ἔσαι ἢ δεύτερον, ἀλλὰ κ ποιότητας, ἃς ἕκασον ἠμῶν ἔχει, κ δυνάμεις συνεῖδεν· κ ὑμῖν μὲ, ὦ δικασαὶ, τ μείζω δεδώκασι πιλὸ, ὅτι καθ' αὑτὰ δύναδς φθέγξεδς ἠμιφώνοις ὑ, τ ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκκαδῆναι δεῖ) πασῶν ὑ ἐλάτλω ἐνόμιε ἔχειν μοῖραν ἕνια τῶν πάντων, οἷς ὐδὲ φωνὴ προσεσι· καθ' αὑτὰ μὲ ὢν τὰ φωνήεντα φυλάτειν ἔοικε τοὺ νόμες τέτες, τὸ ὑ

Ταῦ-

Ταῦ τοῦτο, (ἐγὼ δ' ἔχω αὐτὸ χείεσγι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὡ καλεῖται) ὃ μὰ τὸν θεὸν, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ καὶ καθήκοντες ὀρθῆναι, τό, τε Ἄλφα, καὶ τὸ Γ, οὐκ ἂν ἀνέβη μόνον· τοῦτο γὰρ ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πόπολε βιαζομένων ὀνομάτων με, καὶ ῥημάτων ἀπελάσαι παρόντων, ἐκδιῶξαι δ' ὁμοῦ Σωσθένεων ἅμα καὶ Πρωτέων, ὡς μηκέτι φέρῃ τὸ ἔκλοπον πλεονεξίαν· ὅθεν δὴ καὶ ἀπὸ πόνων ἀρξάμενον ὧδε λέγω.

2. Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυζίκῳ, (τὸ δ' ὅτι πολίχνιον οὐκ ἀθλιὸς) ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων. Ἐπεχώμουν δὲ καὶ τὸ κοάψιμον Ῥῶ, γειτόνων τὸ βέλτιστον· καὶ ἐχώμουν δὲ ἐξ κωμῳδιῶν τινι ποιητῇ. Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιώτιος μέν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῖ λέγειν τὴν Ἀττικῆς δ' ἐγὼ τότε δὴ τῷ ξένῳ τε τῶν Ἰώνων τότε πλεονεξίαν ἐφώρασα· μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τεθραμμένοις λέγειν ἀποστερῶν με τῶν συγγεγυμνασμένων μοι, συνήθειαν ὥμιλλον συντεθραμμένων γραμμάτων· ἔπειτα Τήμεσον καὶ τὰ ὅμοια ὀθνεῖα πάντων, ἔδοξα ταῦτα λέγειν, καὶ οἷόν τ' ἦν μοι τὸ ἄκυρμα, καὶ ἐ πάνυ πεδανόμην ἐπ' αὐτοῖς· ὁπότε δὲ καὶ ἐν τούτοις ἀρξάμενον ἐτόλμησε Καπίτερον εἰπεῖν, καὶ Κάπυμα, καὶ Πίπαν, εἶτα ἀπευθεδόξ, καὶ Βασίλιππαν ὀνομάζειν, ἐ μελείως δὲ τούτοις ἀγανακτῶ, καὶ πιπτρᾶναι, δεδιὼς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὸ Σῦκα, Τῦκά τις ὀνομάσῃ καί μοι πρὸς Διὸς ἀθυμῇ. καὶ μεμονωμένῳ τῷ βουθυσίῳ, σύγγνωθι τὴν δικαίαν ὀργῆς· ἐ γὰρ πρὶν τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ὄζειν ὁ Κίνδυνος, ἀφαρπαμένῳ τῶν σωμάτων καὶ σωφρονακόπων μοι γραμμάτων, Κίναν με λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἁρπάζαν, Κίτταν ὠνόμασεν· ἀφείλετο δέ με Φάσσαν ἅμα

Νήσσαις

Νήσαις τ' καὶ Κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντ' Αἰσχάρχῳ· πεῖσασα δ' καὶ μελισσῶν ὑπ' ὀλίγας ἐπ' Ἀπικλὺν δ' ἦλθε. καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἁνήρπασεν ἀνόμως Ὑμηττὸν, ὁρώντων ὑμῶν τ' ἄλλων συλλαβῶν· ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιοῦν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀπεκλῃσμένον τ' θάλασσαν, ἐν δὲ τῇ ἐν κήποις φεισάμενον σάτλων ὡς τὸ δὴ λεγόμενον, μὴ δ' πάσσηόν μοι καταλιπεῖν· ὅπ' δ' ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ Ζῆτα, σιάσασθαι ἀπαπάσαντι καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τιμὴν Σμύρναν· μήτε τῷ Ξῦ πᾶσαν φράδμονι συνθήκην, καὶ τ' συγγραφέα τ' τούτων ἔχοντι θεσπιδέσιον σύμμαχον· τῷ μὲ γὰρ γείτονί μοι Ῥῶ νοσήσαντι, συγγνώμη καὶ παρ' αὐτῷ φάτδισαντί μοι τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί μέ ποτε ὑπὸ μελαγχολίας ὅπ' χάρης· κἀγὼ μὲ τοιοῦτον.

3. Τὸ δ' Ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά· ὅπ' δ' ἐδὲ τῇ ἄλλων ἀπόκλησε γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ Δέλτα, καὶ τὸ Θῆτα, καὶ τὸ Ζῆτα, μικρᾷ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα· αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε Φωνήεντα Δικασταί, τῷ μὲ Δέλτα λέγοντος, ἀφείλετό μ' τ' ἐνδελέχειαν, ἐνδελέχειαν ἀξιοῦν λέγειν ἅπαντας τοὺς νόμους· τῷ Θῆτα χρόνον, καὶ τ' κεφαλὴς τοὺς τρίχας τίλοντ', ὅπ' τὸ τ' κολοκυνθίδος ἐστερῆσθαι· τὸ Ζῆτα τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μὴ δ' χρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσοι δίκη πρὸς τὸ πανηθάλεον τοῦτο Ταῦ; τὸ δ', ἅτε δὲ τὸ ὁμόφυλον τ' στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον μεταβέβηκε, τοῦτονὶ τ' τρόπον· ὃ γὰρ ὀπτικὲ γε αὐτοῦ καὶ ἐνδὺ φέρειδς τ' γλώσσαις μᾶλλον δ', ὦ Δικασταί,

μεταξὺ

μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων, ὡραῖ-
ματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύ-
της με τὸ μέρος ἀπήλασεν, καὶ γλῶτταν ποιεῖ
τὴν γλῶσσαν· ὦ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ!
ἀγλαὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς
ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑφ' ὧν εἰς αὐτοὺς
πλημμελεῖ· δεσμοῖς γάρ ποι χρεὼν καὶ ἀπαρ-
έγκτοις αὐτὴν τῆς φωνῆς ὀπηδεῖν· καὶ ὁ μὲν τι
καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βάλει· τὸ δ' παρεπε-
σὸν, ταλὸν εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει, ἐν ἅπασι
περεδρίαν ἔχειν ἀξιῶν· πάλιν ἕτερον περὶ
κλήματος διαλέγει (τὸ δὲ τλῆμον γάρ ὅτι
ἀληθῶς) τλῆμα πεπίηκε τὸ κλῆμα καὶ ἐ
μόνον γε τοὺ τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ
μεγάλῳ βασιλεῖ ὦ καὶ γλυῦ, καὶ θάλασσαν εἶξαι
φασι, καὶ τ' αὐτῆς φύσεως ἐκπῆναι, τὸ δὲ, καὶ
τούτῳ ἐπεβαλλόμεν· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, πῦ-
ρόν πνα ἀπέφηνεν ὅτι μὴ ἦν ὅσον ἐς φωνὴν
ἀνθρώπους ἀδικεῖ, ἔργῳ δὲ πῶς; κλαίουσιν
ἄνθρωποι, καὶ τῇ αὐτῶν τύχῃ ὀδύρονται· καὶ
Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς
τὸ σῆ στοιχεῖον γλῶσσα παρήγαγε· τῷ γὰρ τότε
σώματί φασι τοὺ τυράννους ἀκολουθήσαντες μι-
μησαμένους αὐτῷ τὸ σχῆμα ἔπειτα σήμαντι
τούτῳ ξύλα τεκτήναντας, ἀνθρώπους ἀνα-
σκολοπίζειν ἐπ' αὐτά· ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ
τεχνήματι τῷ πονηρῷ τῆς πονηρᾶς ἐπωνυμίαν
συνελθεῖν· τούτων δὴ ἀπάντων ἕνεκα πόσαν θα-
νάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζεις; ἐγὼ μὲν γὰρ
οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὸ τοῦ ταῦ πρω-
ρεῖαν ἀπολείπειν, τὸ τῷ σήματι τῷ αὐτῷ τὸν
δίκην ὑπέχειν· ὁ δὴ σαυρὸς ἔστι, ὑπὸ τούτου
μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομά-
ζεται.

ΤΕΛΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS DIALOGORUM LIBER PRIMUS.

Dialogus 1.

Cyclopis & Neptuni.

CYC. O Pater! qualia paſſus ſum ab execrabili iſto hoſpite, qui me inebriatum excæcavit, ſomno gravatum aggreſſus! *Ulyſſes Polyphemum excæcavit.* NEP. Quis verò eſt, qui iſthæc facere auſus fuit, Polypheme? CYC. Principio quidem ſeipſum *Neminem* vocabat; poſtquam autem effugit, atq; *extra telæ* (ut dicitur) fuit, Ulyſſem nominari ſe aiebat. NEP. Novi, quem dicis, Ithacenſem illum; ex Ilio autem navigabat. Sed quo pacto hæc fecit, cùm animoſus admodum non ſit? CYC. Deprehendi in antro, è paſcuis domum reverſus, multos quoſdam, inſidiantes videlicet pecuariis. Poſteaquam autem appoſui foribus operculum, (ſaxum autem quoddam mihi eſt perquam magnum) atq; ignem reſuſcitavi, accenſa arbore, quam de monte mecum ferebam

bam visi sunt abscondere sese parare. Ego verò comprehensos ipsorum quosdam, ut par erat, devoravi, ut qui prædones essent. Hic versutissimus ille, sive *Nemo*, sive Ulysses fuit, pharmacum quoddam infusum dat bibendum, dulce quidem & fragrans illud, sed ad struendas insidias præsentissimum, & turbulentissimum. Nam statim omnia videbantur mihi, illud poto, circumagitari, & antrum ipsum invertebatur, & prorsum apud me ampliùs ipse non eram. Postremò autem somno correptus jacui. Ille vero exacuto vecte, eodemque igne succenso, insuper etiam excæcavit me dormientem. Ab eóque tempore cæcus tibi sum, Neptune. NEP. Ut altè nimis dormisti, ô fili, qui non exsilueris, cùm interea excæcareris! Ulysses igitur ille quo pacto effugit? non enim, sat scio, potuit dimovere saxum à foribus. CYC. At ego amovi ipsum, quo faciliùs illum comprehenderem inter egrediendum. At collocato meipso ad fores; extentis manibus venabar, solis dimissis in pascua ovibus, & arieti negotio dato, quænam ipsum agere pro me oporteret. NEP. Intelligo rem, sub illis latuit te clàm se subducens. At cæteros certè Cyclopas conveniebat te invocare contra ipsum. CYC. Convocavi illos, pater, atque etiam venerunt. Sed posiquam me interrogâssent insidiatoris nomen, atque ego dicerem *Neminem* esse, insanire me arbitrati discesserunt. Ità impositi mihi execrabilis, nomine. Et quod maximè mihi ægrè fuit, contumeliosè objecta

mihi

mihi calamitate hâc, ne pater quidem Neptunus, inquit, te ſanabit. NEP. Confide, fili, ulciſcar enim ipſum, ut ſentiat etiamſi cæcitatem oculorum mederi, impoſſibile ſit, navigantes certe tamen ſervare vel perdere, penes me eſſe. Navigat autem adhuc.

Dialogus 2.

Menelai & Protei.

MEN. AT in aquam te converti, Proteu, incredibile non eſt, marinus utiq; cùm ſis; etiam arborem fieri, tolerabile; & in leonem aliquando muteris licet, tamen neq; hoc ſupra fidem eſt. Quod ſi autem & ignem te fieri poſſibile eſt cùm in mari habites, hoc omnino miror, neq; adducor ut credam. PROT. Nè mireris, Menelae, fieri enim ſoleo. MEN. Vidi & ipſe; ſed videris mihi (dicetur enim hic apud te) præſtigias quaſdam adhibere rei, atq; intuentium oculos decipere, cùm interim ipſe nihil tale fias. PROT. Et quænam adeò deceptio in rebus ſic manifeſtis fieri queat? An non apertis oculis vidiſti, in quàm multa ipſe me transformaverim? Quod ni credis, & res hæc tibi falſa videtur, nempe apparentia quædam inanis ante oculos obverſans, poſteaquam ignis factus fuero, applica mihi, heus generoſe tu, manum. Nimirum ſenties, videárne tantum ignis, an & urendi vim habeam. MENEL. Peri-

culoſum eſt experimentum hoc, Proteu. PRO. At tu, Menelae, videris mihi neq; Polypum vidiſſe unquam, neq; etiam quid piſci huic accidere ſoleat, ſcire. MEN. Verùm Polypum ipſum quidem vidi: Quæ verò accidant illi, libenter ex te cognoverim. PROT. Cuicunq; ſaxo accedens, acetabula ſua applicuerit, atq; affixus inhæſerit cirramentis, illi ſeipſum ſimilem efficit, mutátq; colorem, imitando ſaxum, quo videlicet lateat Piſcatores, nihil ab illo varians, neq; manifeſtus exiſtens ob hoc, ſed aſſimulatus lapidi. MEN. Ferunt hæc. Sed tuum hoc eſt incredibilius, Proteu. PROT. Neſcio, Menelae, cuinam alteri facilè credas, qui tuis ipſius oculis non credas. MEN. Videns equidem vidi, ſed tamen monſtroſa res eſt, eundem ignem atque aquam fieri.

Dialogus 2.

Neptuni & Delphinum.

Delphini hominum amatores.

NEPT. LAudo, rectè facitis, Delphines, quòd ſemper hominum amantes eſtis. Nam & olim Inüs filium in Iſthmum portaſtis, exceptum à Scironiis ſcopulis, unde cum matre præcipitatus fuerat. Et nunc tu citharœdo iſto Methymnenſi, cum ipſo ornatu & citharâ, recepto in Tænarum enatâſti neq; paſſus es miſerè à nautis perdi illum. DELPH. Nè mireris, Neptune, ſi hominibus benefacimus, nam & ipſi ex hominibus

Sic Arion tranſvectus.

minibus piſces facti ſumus. NEP. Atq; equidem ob id reprehendo Bacchum, quòd vos navali prælio ſuperatos ita transformavit, cum deberet captivos ſolùm in deditionem accipere, quemadmodum & cæteros in poteſtatem redegit. Sed quo pacto quod huic Arioni accidit, ſeſe habet, Delphin? DELPH. Periander iſte, puto, delectabatur homine, ac ſæpè illum ad ſe accerſebat artis gratiâ. Ille autem dives jam factus à tyranno, concupivit, navigando in patriam, Methymnam videlicet, ſpectandas ibi divitias ſuas exhibere. Ac conſcensâ ad trajiciendum navi hominum quorundam ſceleratorum, poſteaquam indicavit ſe multum auri & argenti ſecum ferre. Ubi ad medium fermè Ægæum perventum fuit, inſidiari illi nautæ cœperunt. Ille verò, (nam auſcultabam omnia juxa navigium natando) quoniam jam hoc vobis ità viſum eſt, inquit, at me ſaltem aſſumpto ornatu, & decantato prius mihi-ipſi funebri aliquo carmine, volentem ſinite præcipitare me ipſum. Conceſſerunt nautæ. Tum ille aſſumpſit ornatum & quiddam planè blandum cecinit, & ſe dedit in mare tanquam ſtatim omninò moriturus. Ego vero excepto atq; impoſito illo, enatavi unà cum ipſo in Tænarum. NEPT. Laudo ſtudium erga Muſicam tuum: Dignam enim mercedem retuliſti ipſi pro eo quod auſcultâras.

Dialogus 4.

Neptuni & Nereidum.

Helle ab ariete in mare delapſa.

NEPT. FRetum hoc quidem anguſtum, in quod puella præcipitata eſt, Helleſpontus ab ipſa vocetur. Cadaver autem ipſum, vos Nereïdes, acceptum, in Troadem auferte, ut ab incolis ſepeliatur. NERE. Nequaquam, Neptune, ſed hîc in cognomini pelago ſepeliatur. Miſeremur enim ipſius, ut quæ maximè miſerabiliа à novercâ paſſa fuerit. NEPT. At hoc quidem, Amphitrite, fas non eſt, neq; etiam aliàs honeſtum, hîc illum alicubi ſub arenâ jacere : ſed quod dixi, in Troade, in Cherſoneſo mox ſepelietur. Illud autem pro ſolatio ei erit, quòd paulò poſt eadem ipſa quoq; Ino patietur ; & præcipitabitur, perſequente illam Athamante, in pelagus ex ſummo Cithærone, quâ in mare porrigitur, filium etiam in ulnis geſtans. NERE. Sed & illam ſervare conveniet, gratiam hanc Baccho faciendo. Educavit enim illam Ino, eademq; nutrix illius fuit, NEPT. Non decebat adeo pravam. Sed tamen Baccho non gratificari, Amphitrite, indignum foret. NERE. Sed quid accidit huic, quod ex ariete decidit ? frater autem ejus, Phryxus tutò vehitur ? NEPT. Merito ; Adoleſcens enim eſt, & contra impetum obſiſtere poteſt. Illa verò, eò quòd inſueta ejus rei erat, conſcenſo vehiculo inuſitato, & deſpiciendo in vaſtam ptofunditatem perculſa animo, & pavore pariter attonita,

Cithæron mons eſt, cujus radices Aſopus alluit. Strabo.

ta, præterea vertigine correpta, præ vehementiâ, & impetu volatûs, retinere cornua arietis ampliùs non potuit, quibus se eousque sustentaverat, atq; ita in mare decidit NER. Annon igitur matrem ipsius Nephelen decebat opem ferre cadenti? NEPT. Decebat sanè, sed Parca, quàm Nephele, multo potentior est.

Dialogus 5.

Xanthi & Maris.

XAN. SUscipe me, ô Mare, gravia passum, extingue mea vulnera. MAR. Quid hoc rei est, Xanthe? quis te devssit? XAN. Vulcanus, sed in carbones prorsus redactus sum miser, & efferveſco. MAR. Cur autem tibi injecit ignem? XAN. Propter filium Thetidis. Postquam enim occidentem illum Phrygas supplex deprecatus sum, ille autem ab irâ nihil remisit, sed cadaveribus etiam obstruxit mihi alveum, ego misertus miserorum occurri, ut aquis involverem illum quo eo periculo absterritus ab cæde virorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat enim, prope fortè existens) universo igne, quantum, opinor, usquam habebat, quantumq; & in Ætna, & si quibus aliis locis erat, allato, processit obviam: Ac exussit equidem ulmos, & myricas, assavit autem & infelices pisces & anguillas. Me verò cùm efferveſcere feciſſet, parum abfuit, quin totum siccum reddiderit. Vi-

désne igitur quo pacto exustionibus istis deformatus sim. MAR. Turbidus es, ô Xanthe, & calidus, ut consentaneum est: cruore, à cadaveribus, calore autem, ut ais, ab igne veniente. Ac meritò, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset. XAN. Annon igitur decebat misereri me Phrygum, vicinorum adeò meorum? MAR. Vulcanum verò an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adeò filii?

Dialogus 6.

Jovis, Æsculapii, & Herculis.

Æsculapius, & Hercules de cessione contendunt.

JUP. Desinite, ô Æsculapi, & tu Hercules, contendere inter vos jurgiis, perinde ut homines. Indecora enim hæc, & aliena à convivio Deorum. HER. Ac vis, ô Jupiter, medicamentarium istum priore loco accumbere, quàm me? ÆSC. Ità pet Jovem: Etenim sum melior. HERC. Qua in re, ô attonite, an quod te Jupiter fulmine percussit, eò quod quæ nefas erat, feceras? nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es? ÆSCU. Oblitus verò etiam tu es, Hercules, quòd in Oetâ conflagrâsti, quandoquidem mihi ignem objicis? HERC. Nequaquam æqualia atq; similia sunt quæ uterq; in vitâ egimus, ut qui ipse quidem Jovis filius sim, tantos autem labores sustinuerim, expurgatâ vitâ, devictis bestis & de con-

contumelioſis hominibus pœnas ſumens. Tu verò radicum conciſor es & circulator, ægrotantibus fortaſſis hominibus utilis medicamenta adhibendo, virile autem nihil quicquam præſtitiſti. ÆSC. Rectè dicis, quoniam & inuſtiones tuas curavi, quando nuper aſcendiſti ad nos ſemiuſtulatus corpore utrinq; corrupto ac perdito, & à tunica, & poſt illam, etiam à flamma. Ego verò etiamſi nihil aliud, tamen neq; ſervivi, quemadmodum tu, neq; exercui lanificium in Lydia purpuram indutus, & ab Omphale verberatus ſandalio aureo, neq; verò etiam inſaniens, occidi liberos & uxorem. HERC. Niſi deſinas conviciari, ſtatim admodum ſenties, quòd non multum tibi profutura ſit immortalitas. Quoniam ſublatum hinc é cœlo præcipitem dabo te, ut nè ipſe quidem Pæon curaverit ter diminuto atque effracto tibi cerebro. JUP. Deſinite, inquam, & nè nobis hinc cœtum perturbate, aut ambos hinc ablegabo vos è convivio. Atqui, ô Hercules, æquum eſt ut priori loco accumbat Æſculapius; quippe qui & prior mortuus eſt.

Dialogus 7.

Martis & Mercurii.

MAR. AUdiſtin', Mercuri, qualia nobis minatus ſit Jupiter, quàm ſuperba, quamq; abſurda? Ego, inquit, ſi voluero, catenam ex cœlo demit-

Jovis jactantia irridetur.

tam, unde si vos suspensi me vi detrahere conemini, luseritis operam. Nunquam enim me deorsum traxeritis. Contra, ego vos si velim in altum attrahere, non vos modò, verùm etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subjectum, in sublime sustulero. Ad hæc alia, quæ tu quoque audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ità præstantiorem eum esse viribusq; superiorem, haudquaquam negaverim. Verùm unum tam multis pariter in tantum antecellere, ut eum ne pondere quidem vincere queamus, etiam si terram ac mare nobis adjunxerimus, id neutiquam crediderim. MER. Bona verba, Mars. Neque enim sat tutum est ista loqui, nè quid fortè mali nobis conciliemus petulantia. MAR. Putas verò me apud quemlibet hæc dicturum? imo apud te solùm id audeo, quem linguæ continentis esse sciebam. Sed quod mihi maximè ridiculum videbatur, tum cùm hæc minitantem audirem haud queam apud te reticere. Etenim memineram cùm non ità multò antè Neptunus, Juno ac Pallas, motâ adversùs eum seditione, machinarentur comprehensum illum in vincula, conjicere, quantopere formidârit, utq; in omnem speciem sese verterit, idq; dum tres duntaxat essent Dii. Quod si Thetis misericordiâ commotâ Briareum centimanum illi auxilio non accersiviſſet, ipse pariter cum fulmine ac tonitru vinctus esset. Hæc reputanti mihi ridere succurrebat ejus magniloquentiam jactantiamq;. MER. Tace, bona verba; neq; enim

tutum

tutum eſt iſta vel tibi dicere, vel audire mihi.

Dialogus 8.

Diogenis & Pollucis.

DIO. O Pollux, commendo tibi poſtquam celerrimè aſcenderis, (tuum enim eſt, ni fallor, cras reviviſcere) ut, ſicubi videris Menippum, canem illum, (invenies autem ipſum Corinthi, circa Cranéum, aut in Lyceo deridentem contendentes iſtos inter ſe Philoſophos) dicas illi, Menippe, mandat tibi Diogenes, ſi ſatis ea quæ ſuper terram ſunt deriſiſti, ut huc, multò plura deriſurus, venias. Illîc enim in ambiguo tibi adhuc riſus eſt, & frequens illud objici potuit: Quis enim omnino ſcit, quæ poſt vitam futura ſint? Hîc autem non deſines conſtanter ridere, quemadmodum ego nunc. Et maximè, cum videris divites iſtos ac ſatrapas & tyrannos ità humiles & obſcuros eſſe, ſoloq; ejulatu ab aliis dignoſci. Tum quòd & molles & ignavi ſunt, reminiſcentes eorum quæ in vita geruntur. Hæc illi dicas, & ut præterea etiam perâ veniat impletâ multo lupino, & ſicubi in trivio poſitam inveniat Hecates cœnam, aut ovum ex luſtratione relictum, aut ſimile quippiam. POL. At renunciabo hæc, ô Diogenes. Sed quò meliùs illum agnoſcere queam, cujuſmodi facie eſt? DIOG. Senex eſt, calvaſter, pallio indutus lacero, & vento

vento cuivis pervio, & diverſorum pannorum aſſumentis variegato. Ridet autem ſemper, ac plerumque arrogantes iſtos Philoſophos acerbè perſtringit. POL. Facile erit invenire illum ex his ſignis. DIOG. Viſne ut ad ipſos quoque Philoſophos illos aliquid tibi mandem? POL. Mandes licet, non enim grave hoc mihi fuerit. DIOG. In Univerſum, adhortare illos, ut deſiſtant à nugis ſuis, neque de toto contendant, neque *cornua* ſibi mutuo *affigant*, neq; *crocodilos faciant*, neq; hujuſmodi ſterilia atq; jejuna interrogare, animum inſtituant. POL. An indoctum me & ineruditum eſſe dicent, qui doctrinam illorum reprehendam? DIOG. Tu verò plorare illos meo nomine jube. POL. Et hæc nunciabo illis, Diogenes. DIOG. Divitibus autem, ô lepidiſſimum caput, noſtro nomine hæc renuncia. Quid, ô vani, aurum cuſtoditis? Quid vos-ipſos excruciatis, & uſuras ſupputando, & talenta talentis accumulando, quos unicum obolum habentes, venire huc paulo poſt oportet? POL. Dicentur & hæc ad illos. DIOG. Sed & formoſis iſtis, & robuſtis dicas, Megillo putà, Corinthio, & Damaxeno Palæſtritæ, quod apud nos neq; flava coma, nec cœrulei nigríve oculi, neq; rubor faciei ampliùs ullus eſt, neq; præterea nervi intenti & robuſti, neq; humeri laborum tolerantes, ſed *omnia unus pulvis*, ut aiunt, nobis, calvaria formâ nudata ſcilicet. POL. Non moleſtum erit, hæc ad formoſos robuſtos illos dicere. DIOG.

Etiam

Etiam pauperibus, ô Lacon, dicas licet, (multi autem ſunt, quibus & ea res perquam moleſta eſt, & inopiam lugent) ut nè lacrymentur, neque plorent, expoſitâ illis æqualitate hâc, quæ hîc eſt, & quod videbunt, eos qui illic divites ſunt nihilo meliores quàm ſeſe hîc eſſe. Lacedæmoniis autem tuis hæc, ſi videtur, nomine meo objicias molles & enervatos ipſos eſſe dictitans. POL. Nè de Lacedæmoniis, Diogenes, quicquam dicas, non enim feram. Sed quæ ad cæteros mandâſti, eâ illis renùnciabo. DIOG. Miſſos igitur faciamus hos, quando tibi ità videtur. Tu verò ad illos quos antea dixi ſermones hos meos deferas.

Dialogus 9.

Pluto, ſeu contra Menippum.

CROE. NON poſſumus ferre, Pluto, Menippum hunc canem, cohabitantem nobiſcum. Quapropter aut illum hinc amotum alio loco colloca, aut nos hinc aliò commigrabimus. PLUT. Ecquid ille mali vobis facit, vobiſcum pariter mortuus cùm ſit? CROES. Quoniam nos ploramus & ingemiſcimus, illorum reminiſcentes, quæ apud ſuperos habuimus; ut pote, Midas hic auri, Sardanapalus autem multæ voluptatis, ego vero theſaurorum, irridet, & cum conviciis exprobrat ea nobis, mancipia & piacula nos vocitando. Interdum autem etiam

etiam cantando, conturbat ploratus nostros, & in summâ, valde nobis molestus est. PLU. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto. Odi enim ipsos, ignavi ac perditi adeo cum sint: Quibus non satis fuit vixisse malè sed etiam mortui insuper recordatione illis inhærent, quæ apud superos sunt. Delector itaq; ægrè ipsis faciendo. PLU. Sed non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. MEN. Etiam tu deliras, Pluto, qui gemitus istorum tuo quoq; calculo approbas? PLUT. Haud quaquam, verùm nolim vos mutuo discordare. MEN. At verò ô pessimi Lydorum, Phrygum, & Assyriorum, ità de me cognoscite, ut qui nunquam desiturus sim. Nam quocunq; abieritis hinc eodem sequar ægrè faciendo, cantando, atq; irridendo vos. CR. Annon hæc contumelia est? MEN. Non, sed illa contumelia erant, quæ facere solebatis, quando & adorari vos volebatis & liberos homines ludibrio habebatis, mortisq; prorsus immemores eratis. Proinde plorate nunc, omnibus illis despoliati. CROES. Multis certè, ô Dii, & magnis possessionibus! MI. Quanto equidem ipse auro? SAR. Quantâ verò ego voluptate? MEN. Rectè sane, ita facite, lugete vos quidem, ego verô tritum illlud, *Nosce teipsum*, identidem connectendo vobis occinam, id enim hujusmodi gemitibus accinere convenit.

Dialogus

Dialogus 10.

Menippi, Amphilochi, & Trophonii.

MEN. VOs, nimirum Trophoni atque Amphiloche, cum ſitis mortui, haud ſcio quonam modo Fanis eſtis donati, vatéſq; credimini, ac ſtulti mortales Deos eſſe vos arbitrantur. TRO. Quid igitur, noſtráne culpa eſt, ſi per inſcitiam illi de mortuis hujuſmodi opinantur? MEN. At qui non iſta fuiſſent opinati, ni vos, tum cum viveretis, ejuſmodi quædam portenta oſtentâſſetis, tanquam futurorum fuiſſetis præſcii, quaſiq; prædicere potuiſſetis ſi quæ percontarentur. TRO. Menippe, noverit Amphilochus hîc ipſi pro ſeſe reſpondendum eſſe. Cæterum ego Heros ſum, vaticinorq; ſi quis ad me deſcenderit. At tu videre nunquam omnino Lebadiam adiiſſe, neq; enim alioqui iſta non crederes. MEN. Quid ais? equidem niſi Lebadiam fuiſſem profectus, ac linteis amictus, offam ridiculè manu geſtans, per anguſtum aditum in ſpecum irrepſiſſem, nequaquam fieri potuiſſet, ut te defunctum eſſe cognoſcerem perinde atque nos, ſolâque præſtigiaturâ, reliquos antecellere. Sed agè per ipſam divinandi artem, quid tandem eſt Heros? Neque enim intelligo. TROPH. Eſt quiddam partim ex homine, partim ex Deo compoſitum. MENI. Nempe quod neque ſit homo quemadmodum audio, neque

neq; Deus, verum pariter utrumq;. Ergo dimidia illa tui, ac divina pars, quò nunc receſſit? TRO. Reddit oracula Menippe in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas, Trophoni, niſi quod illud planè video, te totum eſſe mortuum.

Dialogus 10.

Mercurii & Charontis.

MER. SUpputemus, portitor, ſi videtur, quantum mihi debeas jam, nè denuo aliquando de eo inter nos contendamus. CHA. Supputemus, Mercuri, nam id definire melius eſt, & minoris negotii. MER. Anchoram ut mandâras, comparavi tibi quinq; drachmis. CHA. Magno dicis. MER. At per Plutonem, quinq; emi illam, & lorum, quo remum alligares, obolis duobus. CHA. Pone quinque drachmas & obolos duos. MER. Et pro acu ad reſarciendum velum quinq; obolos ego exſolvi. CHA. Etiam hos appone. MER. Et ceram ad oblinendas navigii rimas tibi emi, & clavos, præterea funiculum, unde Hyperam feciſti, omnia hæc duabus drachmis. CHA. Rectè laudo, hæc vili emiſti. MER. Hæc ſunt, niſi quid reliquum ſit quod me fugit, inter computandum. Quando autem hæc redditurum te promittis? CHA. Nunc quidem, Mercuri, non poſſum. Si verò peſtis aliqua, aut bellum, confertos & frequentes huc dimiſerit

dimiſerit aliquos, licebit mihi tum allucrari aliquid falsâ ſupputatione in multitudine exigendo portoria. MER. Proinde ego nunc ſedebo, peſſima quæq; ut eveniant precando, ut inde fructum aliquem capiam. CHA. Fieri aliter non poteſt, Mercuri. Nam pauci nunc, vides, ad nos deſcendunt. Pax enim eſt. MER. Satius eſt ità eſſe, etiamſi ob hoc abs te prorogatur nobis debiti iſtius ſolutio. Verùm enimverò priſci illi, Charon, nôſti quales advenire ſolebant, quàm fortes omnes ſanguine pleni & ſaucii pleriq;. Nunc autem, aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut præ nimia voluptate tumefacto ventre & cruribus adveniunt. Pallidi enim omnes, & ignavi, neq; ſimiles prioribus illis. Plurimi autem ipſorum etiam pecuniarum causâ veniunt, factis, ut videtur, mutuò ſibi inſidiis. CHA. Omninò enim expetibiles illæ ſunt. MER. Proinde neq; ego videar peccare gravius aliquid, ſi vel acerbius abs te exigam, ea quæ mihi debes.

Dialogus 12.

Plutonis & Mercurii.

PLU. SEnémne nôſti, ſenio confectum illum dico, divitem Eucratem, cui liberi quidem nulli ſunt, hæreditatis autem captatores quinquageſies mille? MER. Etiam, Sicyonium illum dicis. Sed quid poſtea? PLUT. Vivere illum quidem, Mercuri, ſine, ultra eos nonaginta

In hæreditatis ſæpe, antequam capiantur.

ginta annos quos exigit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atq; etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & cæteros, abripe huc ordine omnes. MER. Atqui absurdum hoc videri queat. PLUT. Haudquaquam, imo justissimum: Quam enim ob causam illi adeo optant illum mori, nisi quia pecuniam illius captant, nullà propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt: Ac quæ, ægrotante illo, apud se consultent nemo ignorat: attamen sacrificaturos sese promittunt, si convalescat denuo: & in summâ, varia quædam adulandi ratio illorum hominum est. Quamobrem ipse quidem immortalis sit, illi autem præ ipso abeant, frustra hiantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cùm sint. Ille etiam sæpe admodum scitè lactat illos, & spe pascit inani, & in summâ, semper morituro similis multo validior est quàm quisquam juvenis. Illi autem, hæreditate inter se divisâ, pascuntur vitam quandam beatam secum ipsi animo præcipientes. PLUT. Proinde ipse, exutâ senectute, quemadmodum Iolaus ille, repubescat. Illi autem in ipsâ mediâ spe, relictis divitiis illis quas per somnium possidebant. mali malè mortui jam huc veniant. MER. Ne cures, Pluto, illos enim ordine singulatim tibi accersam, septem autem, opinor, sunt. PLUT. Deducas licet. Ille autem præmittat singulos ex sene iterum adolescens factus.

Dialogus

Dialogus 13.

Terpſionis & Plutonis.

TER. JUſtúmne hoc eſt, ô Pluto, me quidem è vitâ migraſſe, triginta annos natum; Thucritum verò ſenem illum pluſquam nonagenarium in vivis adhuc eſſe? PL. Juſtiſſimum quidem, ô Terpſio. Siquidem hic vivit nullius amicorum mortem votis expoſcendo: tu verò omni tempore illius hæreditatem exſpectans, ipſi inſidiabaris. TER. Nonne oportuerat, cum ſenex ſit, nequeátq; ſuis uti divitiis ampliùs, eum, dato juvenibus loco, è vitâ migrare? PLUT. Novas, ô Terpſio, ſtatuis leges, cùm ad voluptatem divitiis uti nequeat, ipſum è vita decedere. Sed hoc aliter & parca & natura ſtatuit. TERP. Proinde hanc ob hujuſcemodi accuſo ordinem; rem enim hanc ordine fieri par erat, ſenem primò, deinde qui in eâ ætate ſequeretur, mori: haudquaquam autem ordinem inverti, aut vivere ſenectute decrepitum, qui tres duntaxat dentes habet, qui vix videt, qui curvatus à quatuor famulis deducitur, qui nares gravedine, oculos lippitudine plenos habet, nihil deniq; voluptatis deguſtans, & tanquam animatum ſepulcrum, à juvenibus deridetur, & contrà, mori optimos atq; robuſtiſſimos adoleſcentes. Nam hoc perinde eſt, acſi flumina ſurſum deferantur. Vel deniq; ſcire oporteret, quando & ſenum quilibet obiturus eſſet, nè fruſtra quoſdam colerent. Nunc verò illud accidit, quod proverbio dici

Expoſtulatio, quòd plerique ſenes juniioribus ſupervivant.

dici ſolet, *Quadriga bovem ſæpiſſimè ducit.* PLUTO. Hæ quidem, ô Terpſio, prudentius fiunt, quàm tibi profecto videntur. Verùm & vos quid paſſi eſtis, quod rebus alienis gaudetis, & ſenibus filiis orbatis voſmet tantopere in adoptionem traditis? quamobrem in deriſum adducti, ab illis ſepelimini, quod quidem plurimis ſit perjucundum. Nam quanto vos magis mori illos peroptatis, tanto plus omnibus quàm gratiſſimum eſt, ſi ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem excogitâſtis decrepitos cum amatis, præſertim ſi liberis ſint orbati: inamabiles verò vobis ſunt, qui liberos habent. Atqui ex iis qui amantur plurimi, minimè veſtri ignari aſtûs in amando, etiamſi ipſis liberos habere contingat, illos tamen odiſſe ſimulant, ut & ipſi habeant amatores. Deinde in teſtamentis excluſi ſunt, qui olim munera contulerunt; liberi verò & natura, ut juſtum eſt, omnibus potiuntur: At illi confecti dolore dentibus ſtrident. TER. Vera ſunt hæc quæ dicis. Quantum enim meorum Thucritus devoravit, cùm ſemper eum mori putarem: & quoties ad eum ingrediebar, gemebat, & internum quiddam, perinde atque ex ovo pullus aliquis immaturus, ſubcrocitaret. Itaque cùm exiſtimarem ipſum quamprimum in ſepulchrum venturum, multa mittebam, ut ne æmuli munerum magnitudine me ſuperarent. Plerumque etiam præ nimiâ ſolicitudine inſomnis jacebam, ſingula enumerans, ac diſponens. Eáque etiam cauſa

cauſa interitûs mihi fuit, cura & vigiliæ. Ille autem deglutito hoc illectamento meo tanto, adſtitit mihi, quando ſepeliebar, paulò antè irridens. PLUT. Euge, ô Thucrite, diutiſſimè vivas divitiis ſimul affluens, & hujuſcemodi homines deridens, neque tu priùs moriaris, quàm hos aſſentatores cunctos præmiſeris. TERPS. Hoc quidem, ô Pluto, perjucundum mihi foret, ſi ante Thucritum Chariades vitâ decedat. PLUT. Bono animo ſis, ô Terpſio, & Phido etiam, & Melanthus, & omnes penitus ipſum præcedent, ſuis ipſorum curis confecti. TERP. Hæc laudo, ô Thucrite, diutiſſimè vivas.

Dialogus 14.

Zenophantæ & Callidemidæ.

ZENO. AT tu Callidemides, quo pacto interiiſti? Nam ipſe cum Diniæ paraſitus eſſem, ut immodicâ ingurgitatione præfocatus fuerim, noſti, aderas enim morienti. CALL. Aderam, Zenophantes. Porrò mihi inopinatum quiddam accidit. Nam tibi quoque notus eſt Ptœodorus ille ſenex. ZENOPH. Orbum illum dicis, ac divitem, apud quem te aſſiduè verſari conſpiciebam? CAL. Illum ſemper colebam,

Hæredipeta veneno, quod alteri paraverat, perit.

colebam, id mihi pollicens fore, ut meo bono quamprimum moreretur. Verùm cùm ea res in longum proferretur, ſene videlicet, vel ultrà Tithonios annos vivente, compendiariam quandam excogitavi viam, quâ ad hæreditatem pervenirem. Siquidem empto veneno pocillatori perſuaſeram, ut ſimul atq; Pœodorus potum poſceret, (bibit autem abunde) præſentius in calicem injiceret, haberétq; in promptu porrecturus illi. Quod ſi feciſſet, jure jurando confirmabam, me illum manumiſſurum. ZEN. Quid igitur accidit; nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. CAL. Ubi jam loti veniſſemus, puer duobus paratis poculis, altero Pœodoro, cui venenum erat additum, altero mihi: neſcio quomodo errans, mihi venenum, Pœodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectim jacebam, ſuppoſititium videlicet illius loco cadaver. Quid hoc rides, Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. ZEN. Nam lepidè tibi hæc res evenit. Porro ſenex ille quid interim? CAL. Primùm quidem repentino caſu conturbatus eſt: Deinde ſimul atq; intellexit, id quod acciderat putà pocillatoris errore factum, riſit & ipſe. ZEN. Verum non oportuit ad compendium illud divertere, ſiquidem veniſſet tibi populari viâ tutiùs, etiamſi paulo ſeriùs.

Dialogus

Dialogus 15.

Cnemonis & Damnippi.

CNE. HOc illud eſt quod vulgò dici conſuevit, *Hinnulus leonem.* DAM. Quid ſtomacharis Cnemon? CNE. Quid ſtomacher rogas? Hæredem invitus reliqui, miſer aſtu deluſus, iis, quos maximè mea cupiebam habere, præteritis. DAM. Sed iſtuc quinam evenit? CNE. Hermolaum nobilem illum inſigniter divitem, liberis orbum imminente morte captabam, neq; ille gravatim officium meum admittebat. Interim illud mihi ſcitum viſum eſt, ut teſtamentum publicè proferrem, quo illi mea omnia reliqui, nimirum ut ille viciſſim idem faceret, meo provocatus exemplo. DAM. Ac quid tandem ille? CNE. Quid ille ſuo in teſtamento ſcripſerit, id quidem ignoro. Cæterùm ego repentè, atq; inſperatò vita deceſſi; tecti ruinâ oppreſſus. Et nunc Hermolaus mea poſſidet, lupi cujuſpiam in morem ipſo hamo cum eſcâ pariter avulſo. DAM. Non eſcam modo cum hamo, quin etiam te quoq; piſcatorem ſimul abſtulit. Itaq; technam iſtam in tuum ipſius caput ſtruxeras. CNE. Ità videtur, ideóq; lugeo.

In Hæredipetas.

Dialogus 16.

Charontis & Mercurii.

CHAR. AUdite quo loco ſint res veſtræ. Equidem parva eſt nobis, quemadmodum videtis, & carioſa navicula, & quæ undiq; perfluit: quod ſi in alteram partem ſe inclinârit, planè ſubmerſa peribit. Vos autem tam multi ſimul confluitis, multâſque ſarcinas ſinguli affertis, quibuſcum ſi conſcenderitis, vereor, ne poſtea vos facti pœniteat maximè vero eos, qui nandi ſunt imperiti. MORTUI Quid igitur facto opus eſt, ut tutò navigemus? CHAR. Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque iſta omnia quæ ſuperflua ſunt, in littore relinquere. Nam ſic etiam vix capiet vos navicula. Tibi verò, Mercuri, deinceps curæ erit neminem ex illis recipere, niſi nudus ſit, & ſuppellectilem ut dixi, abjecerit. Itaque ad ipſas ſcalas te ſtatuas, ipſóſq; cognoſcito, & ſuſcipito, nudóſq; ingredi cogito. MER. Recte dicis, atq; ſic faciemus. Quis eſt ille primus? MENIP. Ego Menippus ſum. Ecce autem peram & baculum in paludem abjeci; verùm rectè feci, quòd pallium non attulerim. MERC. Ingredere, ô Menippe vir optime, primúmque apud gubernatorem navis locum accipe, in ipsâ ſummitate, quo omnes poſſis intueri. Verùm quis ille formoſus eſt? CHARM. Charmolaus

ſum

ſum, Megarenſis ille amabilis, cujus oſculum duobus talentis emptum eſt. MER. Exue igitur iſtam pulchritudinem, & labia unà cum oſculis, promiſſam etiam comam, & genarum ruborem, adeóque totam cutem. Benè ſe res habet, expeditus es, ingredere nunc. Quis verò ille purpuratus & diademate præcinctus, gravitatem quandam præ ſe ferens? Quis es tu? LAM. Lampichus ſum, Geloorum tyrannus. MER. Quid cum tot ſarcinis viniſti? LAM. Anne nudum adventare conveniebat tyrannum? MER. Nequaquam tyrannum, ſed mortuum, itaq; depone iſta. LAM. Ecce abjeci divitias. MER. Sed ſuperbiam, ô Lampiche, & faſtum etiam abjice; nam iſta, ſi in naviculam coincidant, vehementer gravabunt eam. LAM. Igitur ſine ut diadema habeam ſaltem, & ſtragulum. MER. Nequaquam, Imò & hæc relinquito. LAM. Sit ita. Quid præterea vis? Nam omnia ut vides, abjeci. MER. Crudelitatem etiam, & amentiam, & violentiam, & iracundiam, atq; his ſimilia depone. LAM. Ecce nudus ſum. MER. Ingredere nunc. Tu verò pinguis admodum & carnoſus, quis es? DAM. Damaſias ego ſum, Athleta. MER. Certe videris ille eſſe, ſcio enim te ſæpè in palæſtris à me viſum. DAM. Ita eſt, ô Mercuri: verùm accipe me, nudum exiſtentem. MER. Nequaquam, ô bone vir, nudus es, tantâ carne circundatus: itaque exue eam. Nam ſi vel alterum tantùm pedem in navem poſue-

ris ſubmerges eam. Sed & coronas iſtas & præconia abjicito. DAM. En plane nudus ſum, ut vides, & ſimili cum aliis mortuis ſtatura. MER. Sic præſtat levem eſſe, itaque inſcende jam. Et tu, ô Crato, divitias abjice; præterea mollitiem & delicias, neque feras tecum epitaphia, neque majorum tuorum dignitates. Relinque etiam genus, & gloriam; item civitatum, de quibus ſcilicet benè meritus es, publica preconia; ſtatuarum inſcriptiones; & dicas, ne tibi magnum ſepulcrum conſtruant, nam & hæc gravant, ſi in memoriam revocentur. CRAT. Invitus certè, ſed tamen abjiciam, quid enim faciam? MER. Papæ! quid tibi vis armatus? aut quid iſtud tro-
Τρόπαιον. phæum tecum circumfers? CRA. Quia vici, Mercuri, & res præclaras geſſi, propterea civitas hoc me honore affecit. MER. Relinque trophæum in terra; apud inferos enim pax, neq; ullis armis opus eſt. Verùm quis ille eſt, ipſo habitu gravitatem quandam præ ſe ferens, elatus & contractis ſuperciliis propter curas, longâ barbâ, quis eſt ipſe? MEN. Philoſophus quidam eſt, ô Mercuri, imo præſtigiarum & prodigiorum plenus. Itaque & hunc exue, videbis enim multa, eáq; ridicula, ſub palliolo occulta eſſe. MEN. Depone tu hunc habitum primùm; deinde hæc quoque omnia. O Jupiter! quantam ille arrogantiam, quantam inſcitiam, & quantum contentionum & inanis gloriæ, quantum quæſtionum dubiarum, quantum ſpinoſarum diſputationum,

tionum, & cogitationum perplexarum, circumfert? imò quàm multos vanos labores, & deliramenta non pauca, item nugas, & rerum minimarum diſquiſitionem? Sed per Jovem, aurum etiam hoc & voluptatem, & impudentiam, iracundiam, delicias, & mollitiem ſecum habet: neque enim latent me iſta, etiamſi ſtudiosè celas. Verum abjice mendacia & ſuperbiam, opinionem illam quâ exiſtimas te præſtantiorem eſſe omnibus reliquis. Nam ſi cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinqueremis te acceperit? PHIL. Depono igitur ea quandoquidem ſic jubes. MEN. Sed & barbam hanc deponat, ô Mercuri, gravem equidem & hirſutam, ut vides, capilli ſunt trium minarum, minimum. MER. Benè dicis. Depone & illam. PHIL. Sed quis abradet? MER. Menippus ille ſecurim accipiens, quibus naves fabricantur, eam reſecabit, utetur autem ſcalis navalibus, quibus ſuperpoſita barba reſecetur. MEN. Nequaquam, Mercuri, ſed da mihi ſerram, hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficit bipennis. MEN. Euge humanior nunc appares, depoſito hircino fœtore. Viſne ut parùm etiam de ſuperciliis auferam? MER. Maximé. Nam has ſuper frontem etiam attollit, neque ſcio quo ſeipſum extendat. Quid hoc rei eſt? Etiam ploras, ſceleſte, & mortem times? ingredere igitur. MEN. Unum quiddam adhuc graviſſimum geſtat ſub alis. MER. Quid, Menippe? MEN. Adulationem,

Mercuri, quæ illi dum viveret multum profuit. PHIL. Igitur & tu, Menippe, tuam abjice libertatem, & loquendi audaciam, lætitiam, animi magnitudinem, & risum. An tu solus alios omnes ridebis? MER. Nequaquam, sed retine ista, levia enim sunt, & planè facilia portatu, & ad navigandum prosunt. Tu verò, Rhetor, abjice istam tantam verborum loquacitatem, & antitheses, & membrorum adæquationes, item periodos, & barbarismos, atque alia sermonis pondera. RHE. En abjicio. MER. Bene se habet res. Itaque solve funem, attollamus scalas, attrahatur anchora, expande velum, túque nauta clavum dirige. Simus hilares, quid ploratis, ô vos amentes, præsertim tu Philosophe, qui paulò ante tuâ barbâ spoliatus es. PHIL. Quia existimabam immortalem esse animam. MEN. Mentitur; nam alia sunt, quæ videntur eum mœrore afficere. MER. Qualia? MEN. Quia non ampliùs tam opiparas cænas habebit, neque noctu exiens clàm omnibus circumvoluto palliolo capiti, prostibula in orbem lustrabit, nec manè deceptis adolescentibus suâ sapientiâ, pecuniam accipiet: hæc sunt quæ illi dolent. PHIL. An tibi molestum non est, Menippe, quod mortuus es? MEN. Quomodo posset esse molestum mihi, qui ad mortem festinavi, nemine vocante? Verùm nonne clamor quidam interim dum nos confabulamur, exauditus est, veluti quorundam in terra vocife-

vociferantium? MEN. Certè, Menippe; verùm non uno tantùm loco exauditur clamor, ſed quidam in unum cœtum convenientes, cum voluptate derident mortuum Lampichum, & illius uxorem mulieres circumſtrepunt, atq; illius pueri nuper admodum geniti, multis lapidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophantum Rhetorem laudant, in Sicyone funebres orationes recitantem, pro hoc Cratone. Et per Jovem, Damaſiæ mater ululans, lamentationem inceptat unà cum mulieribus pro Damaſia. Te verò, Menippe, nemo eſt qui deploret, & tranquillus jaces ſolus. MEN. Nequaquam: nam haud ità multò pòſt audies canes miſerabiliter latrantes propter me, & corvos alas concutientes, quando ad ſepeliendum me convenient. MER. Fortis es, Menippe. Sed quia jam transfretavimus, abite vos rectà per hanc viam ad forum Judiciale. Ego verò & nauta alios tranſvectabimus. MEN. Fœliciter navigate, ô Mercuri, nos quoque progrediamur. Verùm quid diutiùs moramini? Judicium de nobis ferri oportebit, & quidem aiunt pœnas eſſe graves, rotas, vultures, & lapides. Uniuſcujuſque autem vita examinabitur.

Dialogus 17.

Cratetis & Diogenis.

CRA. MOErichum illum divitem, noveráſne, ô Diogenes? Illum, inquam, ſuprà modum divitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naves onuſtæ mercibus, cujus conſobrinus Ariſteas, ipſe etiam dives, Homericum illud in ore ſolebat habere: *Aut me confice tu, aut ego te.* DIOG. Cujus rei gratiâ ſeſe captabant invicem, Crates? CRAT. Hæreditatis causâ, cum eſſent æquales uterq; alterum captabant. Jamq; teſtamenta publicaverunt ambo in quibus Mœrichus, ſi prior moreretur, Ariſteam omnium rerum ſuarum dominum relinquebat: Mœrichum viciſſim Ariſteas, ſiquidem ipſe prior è vita decederet. Hæc igitur cum eſſent in tabulis ſcripta, illi ſeſe invicem colebant, & adulatione ſuperare contendebant. Porrò divini, ſive futurum ex aſtris conjectarent, ſive ut Chaldæi. ex ſomniis, quin & Pythius ipſe nunc Ariſteæ, nunc Mœricho victoriam præbebat, & modò ad hunc, modò ad illum, trutina propendebat. DIOG. Quid igitur tandem evenit? nam audire eſt operæ pretium. CRA. Eodem die mortui ſunt ambo: cæterùm hæreditates ad Eunomium ac Thraſyclem devenerunt, quorum uterq; cognatus illis erat: atqui de his nihil prædixerant divini, futurum ut tale quippiam accideret. Etenim cum Sicyone Cirrham verſus navigarent, medio

dio in cursu, obliquo orto Iapige, eversâ navi perierunt. DIOG. Rectè factum: at nos cùm in vita essemus, nihil ejusmodi alter de altero cogitabamus. Neq; enim ego unquam optabam ut moreretur Antisthenes, quo nimirum baculus illius (erat autem illi firmus ex oleastro factus) ad me rediret hæredem: neq; tu Crates, opinor, desiderabas, ut me mortuo, in possessionum mearum successionem venires, putà dolii ac peræ; in qua quidem lupini Chœnices inerant duæ. CRA. Neq; enim mihi quicquam istis rebus erat opus, imò ne tibi quidem, Diogenes: siquidem quæ ad rem pertinebant, quæq; tu ab Antisthene, ego à te tanquam jure hæreditatis, accepi, ea nimirum multò sunt potiora, multoq; splendidiora, quàm Persarum imperium. DIOG. Quænam sunt ista quæ dicis? CRAT. Sapientiam inquam frugalitatem, veracitatem, loquendi audaciam, vivendi libertatem. DIOG. Per Jovem memini me in istiusmodi opum hæreditatem Antistheni successisse, tibique eas longè etiam majores reliquisse. CRAT. Verùm reliqui mortalium hoc possessionum genus aspernabantur, neque quisquam nos ob spem potiundæ hæreditatis obsequiis captabat, sed ad aurum omnes intendebant oculos. DIOG. Nec injuria; neq; enim habebant quò facultates ejusmodi à nobis traditas acciperent, quippe qui tanquam putria marsupia deliciis diffluebant. Quo fiebat, ut si quando quis in illos infundat vel sapientiam,

vel dicendi libertatem, vel veritatem, effluat illicò perstillétque, fundo, quod immissum est, continere non valente: cujusmodi quiddam & Danai Virginibus aiunt accidere, dum in dolium pertusum hausta aquam important: at iidem aurum dentibus & unguibus, omniq; vi servabant. CRAT. Proindè nos hîc quoque nostras possidebimus opes: illi simul atque huc venerint, obolum duntaxat secum ferent, ac nè hunc quidem ulteriùs quàm ad portitorem.

Dialogus 18.

Alexandri, Annibalis, Minois, & Scipionis.

ALEX. ME tibi, ô Libyce, præponi par est, præstantior enim sum. ANNIB. Imò verò me. ALEX. Judicet ergo Minos. MIN. At quinam estis? ALEX. Hic est Annibal Carthaginensis: ego autem Alexander Philippi filius. MIN. Per Jovem, utrique glorioſi. Sed quâ de re vobis altercatio est? ALEX. De præstantia: dicit enim is sese meliorem quàm me ducem exercitûs fuisse: ego verò, quemadmodum omnes sciunt, non hoc solum, sed omnibus fermè, qui ante meam ætatem fuêre, in re militari præstantiorem me esse affirmo. MINOS. Dicat ergo uterq; vicissim. Tu verò, Libyce, primùs verba facito. ANNIB. Unum hoc

hoc me juvat, quòd & hic Græcam linguam didicerim ut neq; etiam hac in re Alexander me ſuperet. Porrò illos maximè laude dignos aſſero, qui cum parvi à principio fuere, propria virtute ad magnam gloriam evasêre, potentéſq; per ſe ipſi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quibuſdam Hiſpaniam primùm invadens, cum ſub fratre præfectum agerem, maximis rebus idoneus, atq; optimus judicatus ſum. Ibi tum Celtiberos cepi, & Galatas. Heſperios devici. Et cum magnos montes tranſcendiſſem, omnem Eridanum percurri, multáſque civitates everti, & planam Italiam ſubjugavi, & uſque ad ſuburbia Romæ graſſatus ſum; totq; uno die Romanos occîdi, ut annulos eorum modiis menſurari oportuerit, & ex cadaveribus pontes fluminibus fecerim. Atq; hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neq; Deum me fingens, aut matris inſomnia narrans: ſed me hominem fatebar, pugnabamque contra duces prudentiſſimos & contra milites fortiſſimos. Nec Medos aut Armenios expugnâram, qui, antequam quiſpiam perſequatur, fugiunt, & facilè cuivis audenti victoriam tradunt. Alexander verò acceptum à patre imperium auxit, & fortunæ quodam impetu uſus multum ampliavit. Qui poſtquam miſerum illum Darium in Iſſo & Arbelis devicit, cepitq; à paterna virtute degenerans, adorari voluit, & ad Medorum delicias, ſeſe contulit, & amicorum cæde convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit.

Ego autem pariter patriæ dominatus sum: quæ cùm me revocaret, hostium magnâ classe adversus Libyam navigante, statim parui, méque hominem privatum dedi, & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi barbarus cùm essem, omnisq; Græcanicæ disciplinæ expers, & neque Homerum, ut hic, edidici; neq; Aristotele sophistâ magistro eruditus fui, sed solum meâ naturâ optimâ sum usus. Hæc sunt quibus me meliorem Alexandro esse puto. Quod si præstantior sit iste, quoniam diademate revinctum caput habuit, id decorum forsan apud Macedones est; non tamen ob id præstantior hic videri debet generoso viro & Imperatore bono, qui mentis sententiâ magis quàm fortunâ est usus. MINOS. Hic certè orationem neque ignavam, neque ut Libycum hominem decebat dixit: tu verò, Alexander, quid ad hæc dicis? ALEX. Oportet quidem, ô Minos, homini adeò temerario nihil respondere. Sola enim te fama satis edocere potest, qualis ego Rex, qualis hic latro fuerit. Adverte tamen, an parùm ipsum superaverim, qui cùm adolescens adhuc essem, rem aggressus, regnum obtinui turbatum, & de patris interemptoribus supplicium sumpsi. At cum Thebas subvertissem, toti Græciæ terror fui ab ea dux electus. Neq; dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem cogitatione volvens; durum existimans, nisi rerum omnium

nium dominus essem; paucos quosdam mecum agens, in Asiam exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici: & Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Deniq; subjugato quicquid obvium erat, veni Issum, ubi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum agens. Post hæc, ô Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos uno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non sufficisse, sed ratibus compositis, illorum pleroſq; se transportasse. Atq; hæc confeci meipsum periculis opponens, & in pugna vulnerari non timens. Et, ut quæ apud Tyrum & Arbelas gesta sunt omittam, usq; ad Indos veni, arq; Oceanum mei regni terminum feci, & illorum hominum elephantes cepi, ac Porum captivum abduxi. Scythas verò homines certè non spernendos, Tanaim transiens, magna equitum pugnâ vici: ac amicos meos remuneravi, inimicos autem ultus sum. Si verò Deus hominibus videbar, parcendum illis erat, rerum à me gestarum magnitudine adductis, ut tale quid de me crederent. Denique, ego Rex adhuc morti concessi, hic autem in exilio apud Prusiam Bithynium, ut crudelissimo & pessimo homini conveniens erat. Nam quo pacto Italos vicit, omitto dicere; quia non virtute, sed malitia atque perfidiâ & dolis id peregit, nunquam justi aut claritudinis alicujus memor. Sed quoniam delicias mihi objecit, oblitus mihi videtur eorum quæ apud Capuam admiserit, cùm, meretricibus deditus,

vir.

vir ille mirabilis, belli gerendi occaſiones voluptatibus prodidit. Ego verò niſi ea quæ ſub Occidente ſunt: parva ratus, ad orientem me impuliſſem, quidnam adeò magni præſtitiſſem? qui Italiam abſque ſanguine cepi, ac Libyam, omnémq; eam oram uſque ad Gades ſub poteſtatem redegi. Sed hæc ego tantâ contentione digna non putavi, præſertim jam anteà illis perculſis, ac dominum agnoſcentibus. Dixi Tu verò, Mînos judica. Nam & hæc è multis protuliſſe ſatis eſt. SCI. Nè prius quàm me quoque audiveris. MIN. Quiſnam & cujas es, vir optime, qui dicendi copiam poſcis? SCI. Scipio Romanus Imperator, qui Carthaginem delevi, & Afros magnis præliis devici. MIN. Quid igitur & tu dicis? SCI. Alexandro quidem minorem eſſe me, Annibale autem præſtantiorem, ut qui ipſum victum perſecutus fuerim, & ad turpem fugam compulerim. Quomodo ergo non impudens iſte videatur, qui cum Alexandro ſeſe comparet, cui nè ipſe quidem Scipio, qui iſtum devici, comparare me auſim? MIN. Per Jovem æqua dicis, Scipio: quapropter primus quidem judicetur Alexander, deinde poſt illum tu, atque tum, ſi placet, tertius hic Annibal, quippe qui nec ipſe contemnendus exiſtat.

Dialogus

Dialogus 19.

Diogenis & Alexandri.

DIOG. QUid hoc rei eſt, Alexander, itáne defunctus es tu quoque, perinde atque nos omnes? ALEX. Vides nimirum, Diogenes, nec mirum eſt, ſi homo cum fuerim, defunctus ſim. DIOG. Num igitur Ammon ille mentiebatur, cùm te ſuum eſſe filium diceret, annon tu Philippo patre prognatus eras? ALEX. Haud dubiè Philippo, nam ſi Ammone progenitus fuiſſem, non obiiſſem. DIOG. Atqui de Olympiade ſimilia multa ferebantur: Draconem cum eâ conſuetudinem habuiſſe, & in lecto viſum fuiſſe, deinde te ex hoc concubitu editum in lucem veniſſe: porrò deceptum Philippum, qui ſe patrem tuum eſſe exiſtimaret. ALEX. Audieram quidem & ipſe iſta, quemadmodum tu; at nunc video, neque matrem, neque Hammonios illos vates, ſani quicquam dixiſſe. DIOG. Attamen iſtud illorum mendacium, Alexander, ad res gerendas haudquaquam tibi fuit inutile; propterea quòd multi præ metu ſeſe ſubmiſerint, credentes te Deum eſſe. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud Imperium reliquiſti? ALEX. Id equidem ignoro, Diogenes, celeriùs enim è vita ſubmovebar, quàm ut eſſet otium de illo quicquam ſtatuendi, præter id unum, quod moriens Perdiccæ annulum tradidi. Sed agè, quid rides, Diogenes? DIO. Quid-

Irridetur Alexandri ſuperbia, quia moreſt, ſi homo cum fuerim, defunctus ſim. talis cum eſſet divinos tamen honores ſibi paſſus ſit exhiberi.

Quidnam aliud quàm quod memini quid Græci fecerint cùm nuper tibi adepto Imperio adularentur, principemq; ac ducem adversus barbaros deligerent, nonnulli verò in duodecim Deorum numerum referrent, ac templa ædificarent, & sacra facerent tanquam Draconis filio? Sed illud mihi dicito, ubi te sepelierunt Macedones? ALE. Nunc in Babylone jaceo tertium jam diem; porro Ptolemæus ille satelles meus, si quando detur otium ab his rerum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me, atq; inibi sepulturum, quo videlicet unus fiam ex Diis Ægyptiis. DIOG. Non risero, Alexander, qui quidem te videam etiam apud inferos desipientem, sperantémq; fore ut aliquando vel Anubis fias, vel Osiris? Quin tu spes istas omittis, ô divinissime; neq; enim fas est reverti quenquam qui semel transmiserit paludem, atq; intrà specûs hiatum descenderit, propterea quod neq; indiligens est Æacus, neq; contemnendus Cerberus. Verùm illud abs te discere pervelim, quo feras animo, quoties in mentem tibi redit, quantâ felicitate apud superos relictâ, huc sis profectus, putà corporis custodibus, satellitibus, satrapis, tum auri tanta vi, ad hoc populis qui te adorabant prætereà Babylone, Bactris: immanibus illis belluis, dignitate, gloria: deinde quod eminebas conspicuus, dum vectareris, dum amiculo candido caput haberes revinctum, dum purpuram fibulis substrictam gestares; nunquid hæc te discruciant,

cruciant, quoties recurſant animo? Quid lachrymaris, ſtulte? an non id te ſapiens ille docuit Ariſtoteles, nè res eas quæ à fortuna proficiſcantur, ſtabiles exiſtimares? ALEX. Sapiénſne ille cùm ſit aſſentatorum omnium perditiſſimus? Sine me ſolùm Ariſtotelis facta ſcire, quàm multa à me petierit, quæ mihi ſcripſerit: deinde quemadmodum abuſus ſit meâ illa ambitione, quâ cupiebam eruditione cæteris præſtare, cùm mihi palparetur interim, ac prædicaret me, nunc ob formam, tanquam & ipſa ſummi boni pars quædam eſſet: nunc ob res geſtas atq; opes; nam has quoque in bonorum numero collocandas eſſe cenſebat, nè ſibi vitio verteretur, quòd eas acciperet. Planè præſtigioſus vir ille quidem erat, ac fraudulentus, ô Diogenes: quanquam illud fructûs ſcilicet ex illius ſapientia fero; quòd nunc perinde quaſi ſummis de bonis excrucior, ob iſta quæ tu paulò antè enumeraſti. DIOG. At ſcin' quid facies? oſtendam tibi moleſtiæ iſtius remedium. Quandoquidem hîc veratrum non provenit, fac ut Lethæi fluminis aquam avidis faucibus attrahens bibas, iterúmq; ac ſæpiùs bibas, atq; eo pacto deſines de bonis Ariſtotelicis diſcruciari. Verùm enim Clitum etiam illum, & Calliſthenem video, cúmq; his alios complures raptim huc ſeſe ferentes, quò te diſcerpant, pœnáſq; ſumant ob ea quæ quondam in illos commiſiſti. Quare fac in alteram hanc ripam te conferas, & crebriùs, ut dixi, bibas.

Alexandri

Dialogus 20.

Alexandri & Philippi.

PHIL. NOn igitur nunc te filium esse meum inficiaberis, nam si Ammonis fuisses, mortem non obiisses. ALEX. Neque verò nescius eram, pater, Philippi Amyntæ me esse filium, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc usus sum vaticinii. PHIL. Quid ais? Conducibile id tibi visum est, ut vatibus fallendum te exponeres? ALEX. Non istuc, sed me formidârunt barbari, nullúsque viribus meis restitit, cùm putarent sibi adversus Deum præliandum. Itaque faciliùs ipsos Imperio meo subdidi. PHIL. Quos tu igitur tanto conatu dignos unquam vicisti? qui cum timidis illis arculis, peltariis ac gerris vimineis pugnare solitis semper congressus es. Sed opus erat egregium Græcos armis domare, Bœotios, Phocenses, Athenienses. Prætereà Arcadum peditatum, equitatum Thessalûm, Eleorum jaculatores, Mantineos Peltis instructos, vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Pæonas subjugare, hæc ardua sunt. An verò nescis, ut Medos, Persas, Chaldæos auro conspicuos, & delicatos homines, ante te, duce Clearcho, decies mille viri bello adorti expugnârint non sustinentes illos ad manum venire, sed antequam emissum fuisset telum, fugientes?

tes? ALEX. At vero Scythæ, Pater, & Indorum elephantes, non eſt contemnendum opus. Et tamen neque concitatis inter ipſos inteſtinis odiis, neque per proditionem mihi venundari paſſus ſum victoriam. Nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidémve ſolvi victoriæ gratiâ. Adde, quod & Græcorum alios ſine ſanguine cepi, Thebanos autem fortaſſis ipſe audiſti, quomodo aggreſſus fuerim. PHIL. Novi hæc omnia ex Clito, quem tu jaculo tranſverberatum inter epulas interfeciſti eo quod me, collatis utriuſque rebus geſtis, laudare auſus fuiſſet. Tu verò & Macedonicam chlamydem abjiciens, candyn, (Perſicum amictum) induiſti (ut aiunt) & tiaram rectam impoſuiſti, & à Macedonibus, viris utique liberis, adorari voluiſti. Et quod maximè omnium erat ridiculum, hominum abs te Victorum mores imitatus es. Omitto enim dicere quæcunque alia commiſiſti, quòd viros doctos in leonum clauſtra incluſiſti, & tales nuptias peregiſti, atque Hephæſtionem ſuprà modum amâſti. Unum eſt quod ſolum laudo abs te geſtum, quod à Darii uxore, formâ præſtante, abſtinueris, & genitricis illius, atque filiarum, curam ſuſceperis, opus certè Regium. ALEX. Sed in ſubeundis periculis alacritatem non laudas, pater; ut, cùm apud Oxydracas primus intra mœnia deſilii, totque vulnera accepi? PHIL. Non laudo, Alexander: Non quod non decorum eſſe

eſſe putem vulnerari quandoque Imperatorem, & in ſubeundis periculis prætentare viam, ſed quod ex re tua illud minimè erat. Etenim pro Deo habitus, ſiquando vulnus acciperes, téque bello viderent raptim efferri, ſanguine manantem, & vulnus mœrentem, ſpectatoribus hæc erat ridendi argumentum. Adde quòd Ammon præſtigiator, & mendax vates arguebatur, & ipſius prophetæ, adulatores. Ecquis riſum continuiſſet, conſpicatus Jovis filium animo deficientem, & medicorum ope indigentem? Nunc verò cùm jam vitâ functus es, non multos eſſe putas, qui fictionem illam irrideant, & maledictis carpant, cùm Dei cadaver porrectim ſtratum, putridum jam & tumidum juxta corporum omnium morem vident? Cæterum quod ais, Alexander, tibi fuiſſe conducibile, quò facilius rerum potireris, id profectò multum tibi gloriæ ex benè etiam ac ſtrenuè geſtis eripuit. Nam Diis longè inferiora agere viſus es. ALEX. Haudquaquam de me iſtud ſentiunt mortales, ſed cum Hercule me & Baccho, comparabilem ſtatuunt. Nam & Aornum, à neutro etiam illorum ſubactum ego ſolus cepi. PHIL. Vides ut iſta tanquam Ammonis filius dicis? quando cum Hercule & Baccho teipſum comparas: & ut non erubeſcis Alexander, nec arrogantiam dediſcis, nec teipſum cognoſcis, nec jam mortuus ſapis.

Dialogus

Dialogus 21.

Achillis & Antilochi.

ANTI. QUænam ſunt illa, Achilles, quæ tu Ulyſſi jam primùm dixiſti de morte, nec generoſa, nec ambobus tuis præceptoribus, Chirone & Phœnice, digna? Etenim audiebam cum diceres te malle ruſticam vitam agendo, inopi cuipiam, cui victus non ſuppeteret multus, operam locare, quàm omnibus defunctis imperare. Hæc certè ignavi hominis verba, Phrygem quempiam meticuloſum, atque vitæ amatorem immodicum pronunciare forſitan decuiſſet. Sed Peleï filium & in adeundis periculis heroum omnium alacerrimum, tam humilia de ſe cogitare, pudendum valde, & omnibus in vitâ præclarè ab ipſo geſtis planè contrarium. Nam cum in Phthiotide ad longam uſq; ſenectam regnare tibi licuiſſet, ſed citra gloriam, lubens tamen mortem glorioſam prætuliſti. ACHIL. At, ô Neſtoris fili, tunc ignarus eram eorum quæ hîc ſunt, & utrum eorum eſſet præſtantius neſciebam; itaque infelicem illam gloriolam vitæ anteponebam. Atqui jam tandem intelligo quam inutilis illa ſit, etſi ſint apud Superos qui quàm maximè res præclarè geſtas carmine celebrent: mortuorum autem unus honor eſt omnium. Sed neque forma illa, Antiloche, neque vires adſunt. Sed jacemus omnes ſub eadem caligine ſimiles & alii ab aliis nihil diſcrepantes.

Nec.

Nec me Trojanorum manes verentur, nec Græcorum venerantur, ſed exquiſita eſt juris æquabilitas, ſimiliſque alter alteri defunctus ſive ignavus, ſive ſtrenuus fuerit. Hæc ſunt quæ angunt, & ob quæ doleo, quòd non potius vivo, & operam loco. ANTIL. Quid agat quiſpiam? naturæ namq; viſum eſt, ut omnes omnino moriantur. Itaq; par eſt te legi obtemperare, nec ſtatutis diſcruciari. Prætereà vidéſne quot è ſociis circà te ſimus? paulò poſt & Ulyſſes adveniet. Affert autem ſolatium ſocietas inferendis malis, & quod non ſolus ea patiaris. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, ſi quis eos ad inopes & victu indignos mittat, ut illis pro mercede ſerviant. ACHIL. Sociorum hæc quidem admonitio eſt: verùm haud ſcio quo pacto eorum, quæ in vita aguntur, memoria me excruciat. Arbitror autem & veſtrûm unumquemq; ità affici. Si verò non palàm confiteamini, hoc nequiores eſtis, quod tacitè hujuſmodi toleratis. ANT. Non equidem, Achilles, ſed longè tibi præſtamus: quippe quod intelligimus quam ſit inutile de iis rebus verba facere. Silere enim & æquo animo ſuſtinere omnia, conceſſum eſt nobis, nè eadem optantes, tecum nos ipſos riſui exponamus.

Dialogus

Dialogus 22.

Menippi & Tantali.

MEN. QUid ejulas, ô Tantale? aut quid tuam deploras fortunam, ſtagno imminens? TAN. Quoniam ſiti enecor, Menippe. MEN. Uſq; adeò piger es atq; iners, ut non vel pronus incumbens bibere nôris; vel cavâ volâ hauriens? TAN. Nihil profecero ſi procumbam, refugit enim aqua, ſimul atq; me propiùs admoveri ſenſerit: quòd ſi quando hauſero, oriq; coner applicare, priùs effluxit quam ſumma rigem labia. Atq; inter digitos effluens aqua, haud ſcio quomodo rurſus manum meam aridam relinquat. MEN. Prodigioſum quiddam pateris, Tantale: verùm dic mihi iſtuc ipſum, quorſum opus eſt bibere? corpus enim non habes; nam illud quod eſurire poterat, aut ſitire, in Lydia ſepultum eſt. Cæterùm tu, cùm ſis anima, qui poſthac aut ſitire queas aut bibere? TAN. Atqui hoc ipſum ſupplicii genus eſt, ut anima perinde quaſi corpus ſit, ità ſitiat. MEN. Agè, hoc ità habere credamus, quandoquidem affirmas te ſiti puniri. At quid hinc acerbi tibi poterit accidere? Num metuis nè potûs inopia moriare? At equidem haud video alteros inferos, neque locum alium in quem morte demigret quiſpiam. TAN. Rectè tu quidem dicis, verùm hoc ipſum ſupplicii genus eſt, ſitire, cùm nihil ſit opus. MEN. Deſipis, Tantale, & uti

uti verum tibi fatear, non alio potu videris egere quàm veratro mero; nam diverſum quiddam pateris iis quos canes rabioſi momorderint, ut qui non aquam quemadmodum illi, ſed ſitim horreas. TAN. Nè veratrum quidem recuſarim bibere, Menippe, ſi liceat modo. MEN. Bono ſis animo, Tantale, certum habens nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum manium quiſpiam bibat. Nec enim fieri poteſt, quanquam non omnibus, quemadmodum tibi, pœna adjudicata eſt, ut ſitiant, aquâ illos non expectante.

Dialogus 23.

Menippi & Æaci.

MEN. PEr Plutonem, ô Æace, expone mihi, quæ apud Inferos ſunt omnia. ÆAC. Haud facilè, Menippe, omnia. Verùm quæ ſummatim & veluti per capita indicari poſſunt, hæc accipe. Hîc quidem, quod cerberus ſit, nôſti. Deinde portitorem hunc nôſti, qui te trajecit; præterea & lacum, & Pyriphlegethontem jam vidiſti, cùm ingreſſus es. MEN. Novi hæc, & præterea te aditûs cuſtodem. Etiam Regem ipſum vidi, & Furias. Homines verò priſcos, quæſo, oſtende, & maximè eos qui inter cæteros nobiliores fuêre. ÆAC. Hic quidem Agamemnon eſt, ille autem Achilles. Rurſum hic Idomeneus qui propiùs aſſidet; deinde Ulyſſes: Poſteà Ajax & Diomedes, & cæteri Græcorum præſtantiſ-

ſtantiſſimi. MEN. Papæ, Homere! ut tibi Rhapſodiarum tuarum capita humi projecta jacent, ignobilia atque informia, pulvis omnia, & nugæ meræ, caduca verè capita. Sed hic, Æace, quiſnam eſt? ÆAC. Cyrus eſt. Ille autem Crœſus, & juxtà ipſum Sardanapalus. Ultrà hos autem Midas, & deinde ille Xerxes. MEN. Et te, ô ſceleſte, tota exhorruit Græcia, jungentem pontibus Helleſpontum, & per ipſos montes navibus trajicere affectantem! Qualis vero & ipſe Crœſus eſt? Cæterum, Sardanapalo, quæſo, huic, Æace, permitte ut demulceam caput, inflicto colapho. ÆAC. Nequaquam. Comminueres enim ipſi calvariam, muliebris ac fragilis adeò cum ſit. MEN. Attamen amplexabor illum, utpote planè ſemivirum. ÆAC. Cæterùm viſne tibi oſtendam & doctos illos? MEN. Per Jovem etiam. ÆAC. Primus en hic tibi Pythagoras eſt. MEN. Salve, Euphorbe, ſive Apollo, ſive denique quodcunque voles. PYTH. Ità ſanè, & tu utique, Menippe. MEN. Quid? annon amplius aureum iſtud femur habes? PYTH. Non, ſed agè, cedo ſi quid manducabile tibi habet pera iſta. MEN. Fabas habet, quare nihil hîc eſt quod tu manducare queas. PYTH. Da modó. Nam hîc apud manes alia ſunt dogmata. Didici enim nihil hîc fabis & parentum teſticulis inter ſe ſimile eſſe. ÆAC. Porrò hic Solon eſt, filius Execeſtidis: prætereà ille Thales & juxta ipſos Pittacus & cæteri illi: Septem omnes ſunt,

ſunt, vt vides. MEN. Læti hi ſunt, Æace, ſoli atque alacres præter cæteros. Sed hic oppletus cinere, tanquam ſubcinericius panis, hic crebris puſtulis efflorescens, quiſnam eſt? ÆAC. Empedocles, ô Menippe. MEN. Semicoctus ab Ætnâ monte huc profectus. ÆAC. O æripes optime, quid, obſecro, acciderat tibi, cur teipſum in foramina Ætnæ injiceres? EM. Inſania quædam, Menippe. ME. Non per Jovem, ſed inanis quædam gloriæ affectatio, & faſtus, & multa dementia. Hæc te conflagrare fecerunt, unâ cum ipſis crepidis, cùm dignus minimè eſſes. Veruntamen nihil tibi commentum iſtud profuit, deprehenſus enim es & ipſe mortuus. Cæterùm, Socrates ille, Æace, ubi locorum tandem eſt? ÆAC. Cum Neſtore ac Palamede ille plerumq; nugatur. MEN. Cuperem tamen videre ipſum, ſicubi locorum hîc foret. ÆAC. Vidéſne calvum illum? MEN. At omnes hic calvi ſunt; quare omnium æquè nota hæc fuerit. ÆAC. Simum iſtum dico. MEN. Etiam hoc ſimile omnium eſt: nam & ſimi omnes ſunt. SOCRAT. Méne quæris, Menippe? MEN. Etiam, Socrates. SOCRAT. Quo pacto res Athenis ſe habent? MEN. Multi juniorum Philoſophari ſe profitentur. Ac habitum certè ipſum, & inceſſum ſi quis aſpiciat, ſummi Philoſophi ſunt, iidémq; permulti. Cæterum autem vidiſti opinor, qualis & Ariſtippus huc ad te venerit, & Plato ipſe; alter quidem olens unguenta, alter autem in Sicilia,

lia, tyrannis adulari doctus SOC. At de me quid ſentiunt? MEN. Beatus, Socrates, quiſpiam es, quod ad hujuſmodi res utiq; pertinet: omnes itaq; te admirabilem fuiſſe virum exiſtimant, atq; omnia cognoviſſe hæc (decet enim, opinor, verum hic dicere) cum nihil ſcires. SOC. Et ipſe dicebam hæc ad illos, ſed illi tum ſimulationem quandam eam rem eſſe putabant. MEN. Sed quinam iſti ſunt circà te? SOC. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Cliniæ filius ille. MEN. Euge Socrates, quoniam & hîc artem tuam exerces, nec formoſos iſtos negligis. SOC. Quid enim aliud, quod quidem ſuavius ſit, agerem? Sed huc propiùs nobiſcum recumbe, ſi videtur. MEN. Non, per Jovem. Ad Crœſum enim & Sardanapalum adeo, propè illos habitaturus. Videor non pauca ridenda habiturus, cùm plorantes illos audiam. ÆAC. Et ego quoq; jam abeo, ne quis mortuorum clam nobis aufugiat. Pleraque autem alia videbis, Menippe, quando iterum conveniemus. MEN. Abeas licet, nam & hæc, Æace, vidiſſe ſufficit.

Dialogus 24.

Menippi & Cerberi.

MEN. HEus Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cùm & ipſe ſim canis, dic mihi per Stygem qualis eſſet Socrates, cum huc deſcenderet? Veriſimile eſt autem te, Deus cum ſis, non latrare

modò, verùm etiam humano more loqui, ſi quando velis. CER. Cum procul adhuc abeſſet, Menippe, viſus eſt conſtanti atq; imperterrito adire vultu; perinde quaſi mortem nihil omninò formidaret, tanquam hoc ipſum vellet iis qui procul à ſpecûs ingreſſu ſtabant, oſtendere: verùm ſimul atq; deſpexit in hiatum, videritq; caliginem hanc, ſimulq; ego cunctantem illum attonito mordens pede corruptum detraxi; infantium ritu ejulabat, ſuóſq; deplorabat liberos, nihilq; non faciebat in omnem ſpeciem ſeſe convertens. MEN. Num igitur ille erat ſophiſta, neque verè: cæterum ubi vidit id eſſe neceſſe, audaciam quandam præ ſe ferebat, quaſi verò volens id eſſet paſſurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omninò fuerat ferendum, videlicet, quò ſpectatoribus eſſet miraculo. Equidem illud in totum de viris iſtiuſmodi verè poſſem dicere, ad fauces uſque ſpecûs intrepidi ſunt ac fortes, porrò intus cum ſunt, nihil mollius neque fractius. MEN. Cæterùm ego quonam animo tibi viſus ſum ſubiiſſe ſpecum? CER. Unus mortalium, Menippe, deſcendiſti, ut tuo dignum erat genere; & prior te Diogenes, propterea quòd neutiquam coacti, nec intruſi intrâſtis, verùm ultronei, ridentes, atque omnibus plorare renunciantes.

Dialogus 25.

Charontis & Menippi.

CHA. REdde naulum, ſceleſte. MEN. Vociferare, ſi quidem iſtuc tibi voluptati eſt, Charon. CHA. Redde, inquam, quod pro trajectione debes. MEN. Haudquaquam auferre queas ab eo qui non habet. CHA. An eſt quiſpiam, qui nè obolum quidem habeat? MEN. Sitne alius quiſpiam præterea, equidem ignoro, ipſe certè non habeo. CHA. Atqui præfocabo te, per Ditem, impuriſſime, ni reddas. MEN. At ego eliſo baculo tibi comminuam caput. CHA. Num ego te tam longo trajectu gratis tranſvexero? MEN. Mercurius meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi tradiderit. MER. Bellè mecum agatur, per Jovem, ſi quidem futurum eſt, ut etiam defunctorum nomine perſolvam. CHAR. Haud omittam te. MEN. Quin igitur vel hujus gratiâ perge, ut facis, navim trahere, quanquam quod non habeo quînam auferas? CHA. At tu neſciebas quid tibi fuerit apportandum? MEN. Sciebam quidem, verùm non habebam. Quid igitur? ideóne mihi non erat moriendum? CHA. Solus ergo gloriaberis te gratis fuiſſe tranſvectum? MEN. Haud gratis, ô præclare, ſiquidem & ſentinam exhauſi, & remum arripui, & vectorum omnium unus non ejulavi. CHA. Iſta nihil ad naulum: obolum reddas oportet, neque enim fas eſt ſecus

fieri. MEN. Proinde tu me rurſum in vitam revehe. CHA. Bellè dicis, nimirum ut verbera etiam ab Æaco mihi lucrifaciam. MEN. Ergò moleſtus nè ſis. CHA. Oſtende quid habeas in pera. MEN. Lupinum ſi velis, & Hecatæ cœnam. CHA. Unde nobis hunc canem adduxiſti, Mercuri? tum qualia garriebat inter navigandum? vectores omnes irridens, ac dicteriis inceſſans, & ſolus cantillans, illis plorantibus. MER. An ignoras, Charon, quem virum tranſvexeris? planè liberum, cuiq; nihil omninò curæ ſit. Hic eſt Menippus. CHA. Atqui ſi unquam poſthac te recepero—— MER. Si receperis? ô præclare, bis quidem recipere non poſſis.

Dialogus 26.

Diogenis & Mauſoli.

DIO. OHE tu Car, quare tam inſolens es, téque dignum cenſes qui nobis omnibus anteponare? MAU. Primùm regni nomine, ô Sinopenſis: quippe qui Cariæ imperaverim univerſæ; prætereà Lydiæ quoq; gentibus aliquot: tum autem & inſulas nonnullas ſubegerim, Miletum uſq; pervenerim, pleriſq; Ioniæ partibus vaſtatis. Ad hæc formoſus eram ac procerus, ac bellicis in rebus prævalidus. Poſtremô, quod eſt omnium maximum, in Halicarnaſſo monumentum erectum habeo ſingulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo poſſidet, neque pari etiam pul-

pulchritudine conditum, viris ſcilicet atque equis pulcherrimo è ſaxo ad vivam formam abſolutiſſimo artificio expreſſis, adeò ut vel fanum aliquod ſimile haud facilè quis inveniat. Num injuriâ tibi videor has ob res mihi placere atque efferri? DIOG. Num ob imperium, ais, ob formam, atque ob ſepulchri molem? MAU. Per Jovem, ob hæc, inquam. DIOG. Atqui, ô formoſe Mauſole, neq; vires jam illæ, neque forma tibi jam adeſt, adeò ut ſiquem arbitrum de formæ præcellentiâ delegerimus haudquaquam dicere potis ſit, quamobrem tua calvaria meæ ſit anteferenda: ſiquidem utraq; pariter tum calva, tum nuda, utriq; dentes pariter oſtendimus, pariter oculis orbati ſumus, pariter naribus ſimis ac ſurſum hiantibus deformati. Cæterùm ſepulchrum ac ſaxa illa pretioſa Halicarnaſſeis forſitan jactare licebit, & hoſpitibus gloriæ cauſa oſtentare, tanquam qui magnificam quandam apud ſe ſtructuram habeant; verùm quid hic commoditatis ad ſe redeat, vir egregie, nequaquam video, niſi forſitan illud commodum vocas, quòd plus oneris atq; nos ſuſtines, ſub tam ingentibus ſaxis preſſus. MAU. Itáne nihil illa mihi conducunt omninò, planéq; pares erunt Mauſolus ac Diogenes? DIO. Imò haud pares, inquam, vir clariſſime, nam Mauſolus diſcruciabitur quoties earum rerum in mentem veniet, quibus in vita florere conſuevit, ac Diog. interim eum ridebit. Atq; illi quidem de ſuo illo monumento, quod eſt in Halicarnaſſo, memorabit, ab uxore Artemiſiâ

miſiâ atq; ſorore parato; contrà Diogenes ne id quidem ſuo de corpore novit, nunquid habeat ſepulchrum. Neq; enim illi res ea curæ eſt, verùm apud viros excellentiſſimos ſui memoriam famámq; reliquit, ut qui vitam peregerit viro dignam tuo monumento, Caron abjectiſſime, celſiorem, ac tutiore in loco ſubſtructam.

Dialogus 27.

Nirei, Therſitæ, & Menippi.

NIR. ECce, profectò, Menippus hic judex erit, uter noſtrûm ſit formoſior. Dic, Menippe, an non tibi videor formâ præſtantior? MEN. Imò quinam ſitis, priùs arbitror indicandum; nam hoc, opinor, ſcitu eſt opus. NIR. Nireus ac Therſites. MEN. Uter Nireus, uter Therſites? Nondum enim vel hoc ſatis liquet. THER. Jam unum hoc vinco, quod tibi ſum ſimilis, neq; tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, unum omnium formoſiſſimum appellans: quin ego faſtigiato vertice, rariſq; capillis, nihilo te inferior viſus ſum arbitror. Jam verò tempus eſt uti pronuncies, Menippe, utrùm altero formoſiorem æſtimes. NIR. Mirum ni Aglaia Charopéque prognatum, qui vir pulcherrimus unus omnibus è Graiis Ilium veni. MEN. Atqui non item ſub terram, opinor, pulcherrimus veniſti, verùm oſſa tua aliis ſunt ſimilia: porrò calvaria

varia hoc uno insigni à Therſitæ calvariâ dignoſci poſſit, quòd tua delicata eſt; molliculam enim ac neutiquam virilem hanc habes. NIR. Attamen Homerum percontare, quâ ſpecie tum fuerim, cùm inter Græcorum copias militarem. MEN. Tu quidem ſomnia mihi narras: at ego ea ſpecto quæ video, quæque tibi adſunt in præſentia; Cæterum iſta nôrunt qui id temporis vivebant. NIR. Quid igitur tandem? an non ego formoſior, Menippe? MEN. Neq; tu, neq; quiſquam alius formoſus hoc loco: ſiquidem apud Inferos æqualitas eſt, paréſque ſunt omnes. THER. Mihi quidem vel hoc ſat eſt.

Dialogus 28.

Menippi & Chironis.

MEN. EQuidem exaudivi, Chiron, te, Deus cùm eſſes, tamen optâſſe mortem. CHI. Vera iſta audîſti, ô Menippe, planéque mortuus ſum, ſicuti vides, cum mihi licuerit immortalem eſſe. MEN. At quænam te mortis cupido tenebat, rei vulgo nimirum inamabilis? CHI. Dicam apud te, virum non imprudentem. Non erat mihi amplius jucundum immortalitate frui. MEN. Quid? an injucundum erat vivere, lucémque tueri? CHI. Erat, inquam, Menippe, nam quod jucundum vocant, id ego neutiquam ſimplex, ſed varium quiddam eſſe arbitror. Verùm cum ego ſem-

per viverem, iiſdémq; fruerer, ſole, luce, cibo, tum horæ eædem recurrerent, reliqua item omnia, quæcunq; contingunt in vita, reciproco quodam orbe redirent; atq; aliis alia per vices ſuccederent, ſatietas videlicet eorum me cepit. Neq; enim in eo voluptas eſt ſita, ſi perpetuò fruaris iiſdem, ſed omninò in permutando poſita eſt. MEN. Probè loqueris, Chiron. Verùm quo animo fers ea, quæ apud inferos habes, poſteaquam ad hæc tanquam ad potiora te contuliſti? CHI. Haud ſuaviter, Menippe, ſiquidem æqualitas ipſa quoddam habet admodum populare. Nihil autem intereſt, utrum in luce quis agat, an in tenebris. Prætereà, neq; ſitiendum eſt nobis, quemadmodum apud ſuperos, neq; eſuriendum; ſed ejuſmodi rerum omnium egentiâ caremus. MEN. Vide, Chiron, nè tibi ipſi contradicas, néve eôdem tibi recidat oratio. CHI. Quamobrem iſtuc ais? MEN. Quoniam ſi illud tibi faſtidio fuit, quod in vita ſemper iiſdem ſimilibúſq; rebus utendum erat; cùm hic itidem ſimilia ſint omnia, eundem admodum parient faſtidium, at de integrò tibi quærenda erit vitæ commutatio, atq; hinc quópiam aliam in vitam demigrandum. Id quod arbitror fieri non poſſe. CHI. Quid igitur faciendum, Menippe? MEN. Illud nimirum, uti ſapiens cum ſis, quemadmodum opinor, & vulgò prædicant, præſentibus rebus ſis contentus, boniq; conſulas quod adeſt, neq; quicquam in his eſſe putes, quod ferri non queat.

Dialogus

Dialogus 29.

Diogenis, Antiſthenis, & Cratetis.

DIO. OCium nunc agimus, Antiſthenes & tu Crates: quare cur non, obſecro, imus deambulatum rectà ad ingreſſum & fauces orci, ut ibi ſpectemus eos qui deſcendunt, quinam ſint, & quid quiſque eorum agat? ANT. Eamus, Diogenes. Etenim ſpectaculum hoc jucundum fuerit, videre alios quidem ipſorum lachrymari, alios autem, ut dimittantur, ſupplicare: quoſdam autem ægrè deſcendere, & quanquam cervicem urgente ac impellente Mercurio, reluctari tamen, & reſupinos obniti, nullâ neceſſitate aut commodo ſuo. CRA. Ego verò etiam exponam vobis quæ ipſe vidi in via, quando huc deſcendebam. DIO. Expone, Crates: videris enim quædam omninò riſu digna dicturus eſſe. CRA. Cùm alii multi nobiſcum deſcendebant, tum verò inter ipſos maximè nobiles, Iſmenodorus ille dives, ex noſtris, & Arſaces Medorum præfectus, & Orœtes Armenius. Iſmenodorus igitur (occiſus enim fuerat à latronibus circa Cithæronem, quando Eleuſinam, ut arbitror, proficiſcebatur) & gemebat, & vulnus in manibus præ ſe ferebat, liberos ſuos parvos, quos reliquerat, identidem vocando, ſibique ipſi ob audaciam ſuccenſendo, qui cum Cithæronem transiſſet, ac illa loca circa Eleutheras deſerta, ac bellis vaſta-

ta peragrâſſet, non amplius quàm duos ſervos ſecum adduxiſſet, idq; etiam cùm phialas quinq; aureas, & cymbia quatuor ſecum haberet. Arſaces autem (ſenior enim jam erat, &, per Jovem, pro Barbarico illo ritu, facie non adeo inhoneſtâ) graviter ferebat atq; indignabatur, quod pedibus incederet, volebátq; ſibi equum ſuum adduci. Nam & equus unà cum eo mortuus fuerat, unâ plagâ ambobus tranſfoſſis à Thracenſi quodam ſcutato, in eo prælio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluvium commiſſum fuerat. Nam Arſaces quidem infeſto curſu in hoſtem ferebatur, longè, ut quidem ipſe narrabat, ante alios evectus. Thrax autem expectato illo ſubſiſtens, ac ſcutum præ ſe tenens, venientem Arſacis haſtam excutiendo divertit: ipſe autem ſubmiſsâ parumper ſariſsâ ſuâ, & equum & inſidentem illum tranſverberat. ANT. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut uno ictu ambos tranſverberaret? CRAT. Facillimè, Antiſthenes. Nam ille quidem curſu ferebatur, contum quendam viginti-cubitalem prætentum habens; Thrax autem ubi peltâ objectâ plagam excuſſiſſet, & jam cuſpis ipſum prætervecta eſſet, in genu procumbens excipit ſariſsâ venientis impetum, ac equum ſub pectus vulnerat: quo mox præ furore ac vehementiâ curſûs ſeipſum tranſadigente, eâdem haſtâ, etiam Arſaces, per inguina utrinq; ad nates uſque penetrante, transfoditur. Intelligis nimirum quo pacto acciderit, cùm non viri, ſed equi magis hoc opus fuerit.

Verun-

Veruntamen indignabatur ille, quòd non ampliore honore quàm cæteri habebatur, volebátq; eques huc deſcendere. Orœtes autem privatus quiſpiam erat, atque admodum debilis pedibus: quippe qui neque ſtare humi, nedum incedere ullo modo poterat. Accidit autem hoc prorſus Medis omnibus, ut poſtquam ab equis deſcenderint, veluti qui ſuper ſpinas ingrediuntur, ſummis pedum digitis vix atq; ægrè incedant. Quamobrem, cum per ſeipſum humi dejectus jaceret, neque ullo prorſum pacto reſurgere vellet, bonus ille Mercurius ſublatum in ſe hominem ad cymbam uſq; portavit, ego verò ſequens ridebam. ANT. Et ego porrò quando huc deſcendebam, neq; admiſcui meipſum cæteris, ſed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, præoccupavi mihi locum, quo commodiùs navigarem. Inter navigandum verò, alii quidem lachrymabantur, alii autem nauſeabant: ego verò inter ipſos ſedens admodum oblectabar. DIOG. Tu quidem, Crates, & tu Antiſthenes, hujuſmodi ſortiti eſtis itineris comites. Mecum autem Blepſias ille fœnerator, ex Piræo, & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductaverat, & Damis dives ille Corinthius, ſimul deſcendebant. Quorum Damis quidem à puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem ob amorem Myrtii meretricis ſeipſum jugulârat; Blepſias verò fame miſer periiſſe dicebatur, & apparebat ſanè adhuc pallidus ſuprà modum, ac tenuis maximè. Ego verò, quanquam antea

tea noram, interrogabam tamen quo pacto quiſq; mortuus eſſet. Ac Damidi quidem accuſanti filium, Non injuſta verò, inquam, paſſus es ab illo, qui talenta cum haberes coacervata mille, ac ipſe in deliciis viveres, annos 90 natus, adoleſcenti illi 18 annos nato, quatuor obolos ſuppeditabas. Tu verò Acarnan, (gemebat enim & ille, ac devovebat Myrtium) quid amorem incuſas, & non potius teipſum? qui hoſtes quidem haud unquam perhorrueris, ſed te ultrò periculis offerendo, ante alios in prælium deſcenderis; à puellâ verò vulgari illâ, fictiſq; lachrymis ac ſuſpiriis, generoſus ipſe tu captus fueris. Nam Blepſias quidem ipſe ſeſe accuſat ob nimiam ſtultitiam, quòd pecuniam videlicet cuſtodierit hæredibus nullâ neceſſitudine ſibi conjunctis, dum in perpetuum victurum eſſe vanus ipſe ſe putat. Verùm mihi quidem non vulgarem voluptatem præbuerunt tunc lamentantes iſti. Sed jam circa fauces ſumus. Aſpicere nos illuc oportet, atque à longè contemplari advenientes. Papæ! multi certè, & varii, omneſq; lachrymantes, præter recèns natos iſtos & infantes. Quin & ætate nimiâ confecti illi lugent. Sed quid hoc? num philtro aliquo vitæ tenentur? Iſtum igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras, heus tu, tam provectâ ætate mortuus? Quid indignaris, bone vir, præſertim cum ſenex huc adveneris? Eccubi Rex fuiſti? MEN. Haudquaquam. DIO. Verùm ſatrapa? MEN. Neq; hoc. DIO. Num igitur dives fuiſti, ideoq; malè

lè te habet, quod relictis multis deliciis ac voluptatibus mori coactus fueris? MEN. Nihil tale, ſed annos quidem circiter nonaginta natus fui, vitam autem difficilem egi, arundine & lineâ victum quæritans, ultrà modum egenus ac pauper, liberis carens, & prætereà claudus quoq; & parùm oculis videns DIO. Et vivere cupiebas cùm talis eſſes? MEN. Certè quidem; dulcis enim erat lux: mori autem grave & horrendum. DIO. Deliras, ô ſenex, & juveniliter te geris erga neceſſitatem: & hoc, cùm ſis equalis portitoris hujus. Proinde quid jam de adoleſcentibus dicamus quando etiam decrepiti iſti tantopere vivere cupiunt, quos decebat ipſam mortem etiam conſectari, tanquam remedium quoddam eorum malorum quæ ſecum fert ſenectus? Sed abeamus jam, ne quis & nos ſuſpicetur tales eſſe, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa fauces hîc nos oberrare viderit.

Dialogus 30.

Ajacis & Agamemnonis.

AGA. SI tu, dum furore correptus fuiſti, Ajax, teipſum interfeciſti, nóſq; omnes membratim concidere putâſti, quid Ulyſſem accuſas? Ac paulò antè neq; aſpicere ipſum voluiſti, cùm veniſſet huc vates conſulturus, neq; alloqui dignatus es virum commilitonem ac ſocium; ſed ſuperbè admodum ac grandì incedens greſſu, præteriiſti. AJAX. Meritò, Agamemnon. Ille enim mihi

hi furoris hujus autor extitit, ut qui ſolus mecum pro armis judicio contendere auſus fuerit. AGA. An verò dignum cenſebas te, qui abſq; adverſario, abſq; pulvere, ut dicitur, ſuperares omnes? AJAX. Quidni? in tali utique cauſa. Nam armatura ea cognationis quodam jure ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certè fuerit. Deinde vos cæteri, qui multò quàm ille præſtantiores eratis, detrectâſtis certamen, & conceſſiſtis mihi certaminis præmia. Iſte autem Laertæ filius, quem ego ſæpe in ſummo periculo ſervavi, cùm jam à Trojanis propè concideretur, melior me eſſe voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. AGA. Accuſa igitur, ô generoſe, Thetim, quæ cùm tibi debuiſſet armorum ſucceſſionem ac hæreditatem, utpote cognato, tradere, in medium allata poſuit ea. AJA. Haudquaquam, ſed Ulyſſem, ut qui ſolus ſeſe mihi oppoſuerit. AGA. Ignoſcendum, ô Ajax, eſt, ſi homo cum eſſet, appetivit gloriam, rem dulciſſimam, cujus gratiâ etiam noſtrûm quilibet obire pericula ſuſtinet, præcipuè quando & vicit te poſteà, & hoc, Trojanis ipſis judicibus. AJA. Novi ego quæ me damnarit, ſed fas non eſt de Diis aliquid dicere. Ulyſſem igitur aliud quàm odiſſe non poſſum, Agamemnon, non ſi ipſa mihi Minerva hoc imperet.

Dialogus

Dialogus 31.

Minois & Soſtrati.

MIN. PRædo hic quidem Soſtratus in Pyriphlegethontem præcipitetur; ſacrilegus autem ille à Chimæra diſcerpatur; Tyrannus verò iſte, Mercuri, juxta Tytium in longum extentus, arrodendum & ipſe hepar præbeat vulturibus. Vos autem boni ac probi abite quàm celeriter in Campum Elyſium, inſuláſque beatorum habitate, pro iis quæ rectè ac juſtè in vita feciſtis. SOST. Audi, ô Minos, num tibi juſta dicere videar? MIN. An ego denuò nunc audiam? An non convictus es, Soſtrate, quod & malus fueris, & tam multos occideris? SOST. Convictus quidem fui, ſed vide num juſtè ob id ſupplicio afficiar? MIN. Atque admodum, ſi modo id juſtum eſt, pro merito quemque ſuo pœnam rependere. SOST. Attamen reſponde mihi, ô Minos: breve enim quiddam interrogabo te. MIN. Dic, modò non prolixè, quò deinceps in cæteros dijudicare poſſimus. SOST. Quæcunque in vita egi, utrùm volens ea feci, an ità à Parcis deſtinatum mihi fuit? MIN. A Parcæ ſcilicet. SOST. Proinde & boni pariter omnes, & nos, qui mali videmur, eadem agimus, dum illi obſecundamus. MIN. Ità profectò, Clotho videlicet illi parentes, quæ unicuique injungit, cum primum natus eſt, quæ agenda ipſi ſunt.

ſunt. SO. Si quis igitur vi compulſus ab alio occiderit aliquem, cùm non poſſit illi contradicere, à quo compeſcitur; ut, verbi gratiâ, ſi carnifex, aut ſatelles quiſpiam, alter judici parendo, alter tyranno, quemnam cædis iſtius reum ages? MI. Liquet reum agendum judicem aut tyrannum. Quoniam neque ipſum gladium accuſare poſſumus, ſubſervit enim hic, tanquam inſtrumentum quoddam, animis atq; furori accommodatus illius, qui primò cauſam hanc præbuit. SO. Rectè ſanè, ô Minos, laudo quod hic etiam exemplo, quaſi quodam auctario, locupleras. Si quis autem, mittente hero, veniat ipſe, aurum vel argentum afferens, utrinam ea gratia haberi debet, aut utri beneficium hoc acceptum referendum eſt? MI. Ei qui miſit, Soſtrate: nam ille qui attulit miniſter tantum fuit. SO Vidéſne, igitur, quam injuſta facis, dum ſupplicio afficis nos, qui miniſtri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperavit? & rurſum, dum honore proſequeris eos, qui in alienis bonis veluti diſpenſatores quoſdam ſeſe geſſerunt. Non enim illud dicere quiſquam poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in iis, quæ cum omni prorſum vi ac neceſſitate imperata fuêre. MI. Multa, ô Soſtrate, & alia videas licet, minimè ſecundùm rationem fieri, ſi diligenter expendas. Veruntamen tu ex hac quæſtione hoc boni conſequêris, quandoquidem non prædo ſolum, verùm etiam Sophiſta quidam eſſe videris. Solve ipſum, Mercuri, néve deinceps ampliùs puniatur.

puniatur. Cæterùm illud vide, nè & cæteros manes ſimilia interrogare doceas.

Dialogus 32.

Menippus, ſeu Necyomantia.

Menippus, Philonides.

MEN. *Salve atrium, domûſq; veſtibulum meæ. Ut te lubens aſpicio, luci redditus!* PHIL. Nónne hic Menippus eſt, Canis ille? Non herclè alius, niſi ego fortè ad Menippos omnes hallucinor. At quid ſibi vult habitûs hujus inſolentia, clava, & lyra, & leonis exuviæ? Adeundus tamen eſt. Salve, Menippe. Unde nobis adveniſti? diu eſt quòd te in urbe non vidimus. MEN. *Venio relictis manium ſpecu, & nigris portis, ubi Orcus incolitur ſuperis procul.* PHIL. O Hercules, clàm nobis Menippus vitâ functus eſt, revixítq; denuò. MEN. *Non, ſed me adhuc vivum recepit Tartarus.* PHIL. Quænam cauſa tibi fuit novæ hujus atq; incredibilis perigrinationis? MEN *Juventa me incitavit, atq; audacia, Quàm pro juventa, haud paululum impotentior.* PHIL. Siſte, ô beate, Tragica, & ab Iambis deſcendens, ſic potiùs ſimpliciter eloquere, quænam hæc veſtis, quæ cauſa tibi itineris inferni fuit, cum alioqui neq; jucunda, neq; delectabilis ſit via? MEN.

Res, dilecte, gravis me infernas egit ad umbras.

Conſulerem manes ut vatis Tireſiai.

PHIL. Heus tu, atqui deliras, alioqui non hoc pacto caneres apud amicos conſar-

consarcinatis versibus. MEN. Nè mireris, amice, nuper enim cum Euripide atq; Homero versatus, nescio quo pacto versibus sic impletus sum, ut numeri mihi in os suâ sponte confluant. Verùm dic mihi quo pacto res humanæ sese habent in terris? & quidnam in urbe agitur? PHIL. Nihil novi. Sed quemadmodum priùs actitabant, rapiunt, pejerant, fœnerantur, usuras colligunt. MENIP. O miseri atque infelices! Nesciunt enim qualia de nostris rebus nuper apud Inferos decreta sunt, qualésq; sorte jacti sunt in divites istos calculi, quos per Cerberum nullo pacto poterunt effugere. PHIL. Quid ais? Novi ne aliquid apud Inferos nostris de rebus decretum est? MEN. Per Jovem, & quidem multa: verùm prodere non licet, neq; arcana quæ sunt revelare, nè quis fortè nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. PHIL. Nequaquam, ô Menippe, per Jovem: nè invideas sermones amico. Nam apud hominem tacendi non ignarum, & initiatum prætereà sacris, edisseres. MEN. Dura profectò jubes, & neutiquam tuta: verùm tuâ gratiâ tamen audendum est. Decretum est ergò, divites istos ac pecunioſos aurum tanquam Danaën servantes abstrusum —

2. PHIL. Ne prius, ô bone, quæ sunt decreta dixeris, quàm ea percurras omnia, quæ abs te audire libentissimè velim. Quæ videlicet descensûs causa fuerit, quis itineris dux: deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, cum res pulchras videndi

dendi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omninò prætermisisse. MEN. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, urgente amico? Ac primum sanè tibi expediam quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur, cum adhuc pũer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum seditiones ac bella narrantes, non semideorum modò, sed & ipsorum etiam Deorum; adhuc verò & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsiones & fratrum, sororum nuptias: hæc meherculè omnia bona pulchráq; putabam, & studiosè erga ea afficiebar. Postquam verò in virilem jam ætatem pervenirem, hîc leges rursus jubentes audio Poëtis apprime contraria, neque videlicet adulteria committere: neque seditiones movere, neque rapinas exercere. Hîc igitur hæsitabundus constiti, incertus omninò quo me pacto gererem. Neque enim Deos unquam putavi mœchaturos, aut seditiones invicem fuisse moturos, nisi de his rebus perinde ac bonis judicâssent. Neque rursus legum latores his adversa jussuros, nisi id conducere existimarent,

3. Quoniam igitur in dubio eram, visum est mihi hos adire qui Philosophi vocantur, atq; his me in manus dedere, rogaréque uti me utcunque liberet uterentur, vitæque viam aliquam simplicem ac certam ostenderent. Hæc igitur mecum reputans, ad eos venio, imprudens profectò quòd me *ex fumo* (ut aiunt) in

flammam

ſummam conjicerem. Apud hos enim maximè diligenter obſervans, ſummam reperi ignorantiam, omniáq; magis incerta, adeò ut præ his illico mihi vel idiotarum vita jam aurea videretur. Alius etenim ſoli me juſſit voluptati ſtudere, atque ad eum ſcopum univerſum vitæ curſum dirigere: in eo ipſam ſitam eſſe felicitatem. Alius rurſus omninò laborare, corpúſque ſiti, vigiliis, ac ſqualore ſubigere, miſerè ſemper affectum, contumeliiſq; obnoxium aſſiduè, Heſiodi ſedulò inculcans celebria illa de virtute carmina, & ſudorem videlicet, & acclivem in verticem montis aſcenſum. Alius contemnere jubebat pecunias, earúmq; poſſeſſionem indifferentem putare. Alius contrà, bonas ipſas etiam divitias eſſe pronunciabat. De mundo verò quod dicam? de quo ideas, incorporeas ſubſtantias, atomos, & inane, ac talem quandam repugnantium invicem nominum turbam indies audiebam: & quod abſurdorum omnium maximè fuit abſurdiſſimum, de contrariis unuſquiſq; cum diceret, invincibiles admodum & probabiles ſermones adferebat, ut nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem prorſus eſſe contenderent, contrà quicquam hiſcere potuerim: atq; id cùm tamen manifeſtè cognoſcerem fieri nunquam poſſe, ut eadem res calida ſimul frigidáq; ſit. Prorſum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale ſolet dormitantibus, ut interdum capite annuerem, interdum contrà abnuerem. Prætereà quod multò erat iſtis abſurdius, vitam eorum diligenter

ter obſervans, comperi eam cum ipſorum verbis præceptíſq; ſummopere pugnare. Eos enim qui ſpernendam cenſebant pecuniam, avidiſſimè conſpexi colligendis divitiis inhiare, de fœnore litigantes, pro mercede docentes: omnia deniq; nummorum gratiâ tolerantes. Ii verò qui gloriam verbis aſpernabantur, omnem vitæ ſuæ rationem in gloriam referebant. Voluptatem rurſus omnes fermè palàm inceſſebant, clanculùm verò ad eam ſolam libenter confluebant. Ergo hâc quoq; ſpe fruſtratus, magis adhuc ægrè moleſtéq; tuli. Aliquantulum tamen indè memet conſolabar, quod unà cum multis & ſapientibus, & celeberrimis viris ipſe inſipienſq; eſſem, atq; verè adhuc ignarus oberrarem.

4. Pervigilanti mihi tandem, atq; hiſce de rebus mecum cogitanti venit in mentem, ut Babylonem profectus, Magorum aliquem ex Zoroaſtri diſcipulis ac ſucceſſoribus convenirem. Audieram ſiquidem eos inferni portas, carminibus quibuſdam ac myſteriis aperire, & quem libuerit, illuc tutò deducere, ac rurſus indè reducere. Optimè ergo me facturum putavi, ſi cum horum quopiam deſcenſu paciſcens, Tireſiam Bœotium conſulerem, ab eóque perdiſcerem (quippe qui vates fuerit, & ſapiens) quæ vita ſit optima, quámq; ſapientiſſimus quiſque potiſſimùm elegerit. At ſtatim quidem exſiliens quam poteram celerrimè, Babylonem rectà contendi. Quò cùm venio, diverſor apud Chaldæorum quendam hominem certè ſapientem, atq; arte mirabilem, coma quidem canum, admo-

admodúmque promiſsâ barbâ venerabilem: nomen autem illi fuit Mitrobarzanes. Orans igitur obſecránſq; vix exoravi, ut quâvis mercede vellet, in illam me vitam deducere. Suſpiciens vero me vir, primum quidem dies novem ac viginti cum Luna ſimul incipiens abluit ad Euphratem, manè Solem orientem verſus perducens, ac ſermonem quempiam longum muſſitans, quem non admodum exaudiebam. Nam (quod in certamine præcones inepti ſolent) volubile quiddam atq; incertum proferebat, niſi quod quoſdam viſus eſt invocare dæmones. Poſt illam igitur incantationem ter mihi in vultum ſpuens, rediit rurſus, oculos nuſquam in obvium quendam deflectens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atq; mulſum & Choaſpi lympha: lectus verò in herba ſub dio fuit. At poſtquam jam præparati ſatis hâc diætâ ſumus, medio noctis ſilentio ad Tigridem me fluvium ducens, purgavit ſimul atque abſterſit, facéque luſtravit ac ſquillâ, tum pluribus itidem aliis, & magicum ſimul illud carmen ſubmurmurans, dein totum me jam incantans, ac nè à ſpectris læderer, circumiens, reducit domum, ità ut eram, reciprocantem: ac reliquâ noctis parte navigationi nos præparavimus. Ipſe igitur magicam quandam veſtem induit, Medorum veſti ut plurimum ſimilem: ac me quidem his quæ vides, ornavit, clavâ videlicet, leonis exuviis, atque inſuper lyrâ. Juſſit præterea ut

nomen

nomen ſi quis me roget, Menippum quidem nè dicerem, ſed Herculem, aut Ulyſſem, aut Orpheum. PHIL. Quid ita, O Menippe? neq; enim cauſam aut habitûs aut nominis intelligo. MENIP. Atqui perſpicuum id quidem eſt, ac neutiquam arcanum. Poſteaquam enim iſti ante nos ad Inferos olim vivi deſcenderunt, putavit, ſi me his aſſimularet, fore ut facilius Æaci cuſtodias fallerem, atq; nullo prohibente tranſirem, utpote notior tragico admodum illo cultu emiſſus.

5. Jam igitur dies apparuit, cùm nos in flumen ingreſſi, in receſſum incumbimus. Parata ſiquidem ab illo fuerant, cymba, ſacrificia, mulſa, & in id myſterium deniq; quibuſcunq; opus erat. Imponentes ergo omnia præparata, ità jam & ipſi [*ortis.*

Ingredimur triſtes, lacrymiſq; implemur ob-

Atqui aliquantiſper quidem in fluvio ferimur, deinde in paludem delati ſumus, ac lacum quendam, in quem Euphrates conditur. Tum hoc quoque tranſmiſſo, in regionem quandam pervenimus ſolam ſylvoſam atque opacam, in quam deſcendentes (præibat vero Mithrobarzanes) & puteum effodimus, & oves jugulamus, & foveam ſanguine conſpergimus. At Magus interim accenſam facem tenens, haud ampliùs jam ſummiſſo murmure, ſed voce quàm poterat maximâ clamitans, dæmones ſimul omnes convocat, Pœnas, Erynnyes, Hecaten nocturnam, excelſámque Proſerpinam: ſimulq; polyſyllaba quædam nomina barbara

bara atque ignota commiscet. Statim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine solùm ducere, ac procul Cerberi latratus audiri, & jam res planè tristis fuit ac mœsta.

Umbrarum at timuit rex imis sedibus Orcus.

Ac protinus quidem Inferorum patebant pleraque lacus Pyriphlegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatum, Rhadamanthum propemodum metu reperimus extinctum. At Cerberus primùm quidem latrabat, commovitq; sese. At cum ego lyram celerrimè correptam pulsâssem, cantu statim sopitus, obdormivit: deinde posteaquam ad lacum venimus, tranare ferè non licuit. Jam enim onustum erat navigium, & ejulatu certè plenum. Vulnerati quippe in eo navigabant omnes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam membro luxatus, usq; adeò, ut mihi certè ex bello quopiam adesse viderentur. At optimus Charon, cum leonis videret exuvias, esse me ratus Herculem, recipit, tránsq; vexit libens: tum exeuntibus quoq; nobis monstravit semitam.

6. Sed quoniam jam eramus in tenebris, præcedit quidem Mithrobarzanes; ego autem à tergo continuus illi comes adhæreo, quoad in pratum maximum pervenimus asphodelo consitum, ubi certè circumfusæ undiq; mortuorum stridulæ nos sequuntur umbræ. Tum paulò procedentes longiùs, ad ipsum Minois tribunal accessimus. Erat ipse quidem in solio

lio fortè quodam sublimi sedens. Astabant autem illi Pœnæ, mali Genii, Furiæ. Ex altera parte plurimi quidam adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantæ, ac talis hominum turba quodvis in vita patrantium. Seorsim autem divites, ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque vinctus erat, ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes, & quæ fiunt omnia conspicimus, & quæ pro defensione dicuntur auscultamus. Accusant autem novi quidam atq; admirabiles Rhetores. PHI. Quinam ergò hi, per Jovem, sunt, ac nè istuc quidem te pigeat dicere? MEN. Umbrasne unquam istas nôsti, quas oppositа soli reddant corpora? PHI. Omnino sanè. MENIP. Hæ igitur nos, cum primùm functi vitâ sumus, accusant, testantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccavimus; & sanè quædam ex his dignæ admodum fide videntur, utpote nobiscum versatæ semper, nostrisque nusquam digressæ corporibus. Minos igitur curiosè quemlibet examinans, impiorum relegebat in cœtum, pœnas ibi sceleribus suis dignas luiturum. In hos præcipuè tamen incenditur, quos opes, dum viverent, ac dignitates inflaverant, quique adorari se ferè expectabant, nimirum brevi perituram eorum superbiam fastúmque detestatus; quippe qui non meminissent, mortales ipsi cum sint, sese bona quò-

que mortalia consequutos. At nunc splendidis illis omnibus spoliati divitiis, inquam, genere, imperiis, nudi ac vultu demisso steterunt, tanquam somnium quoddam, humanam hanc felicitatem recogitantes, adeò ut hæc dum conspicarer nimis quam delectatus fuerim. Et si quem eorum fortè agnoveram, accedens quietè, aliquo modo submonui qualis in vita fuerat quantoperéq; fuerat inflatus, tum cùm plurimi manè fores ejus obsidentes, pulsi interim excluſiq; à famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exoriens, puniceus, aureus aut versicolor, felices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dexterámve porrigens permitteret osculandam. Illi verò audientes ista, molestè ferebant.

7. At Minos quiddam etiam judicavit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum, multis & atrocibus criminibus & à Dione accusatum, & gravi Stoicorum testimonio convictum, Cyrenæus Aristippus interveniens (nam illum valdè suspiciunt Inferi, ejusq; plurimum ibi valet autoritas) fermè jam Chimæræ alligatum, absolvit à pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim juvisse pecuniâ. Tum nos à Tribunali discedentes, ad supplicii locum pervenimus. Ubi, ô amice, multa & miseranda audire simul ac spectare licuit. Nam simulac flagrorum sonus auditur, & ejulatus hominum in igne flagrantium, tum rotæ & tormenta catenæ; Cerberus lacerat, & Chimæra dilaniat, cruciabanturque pariter omnes,

omnes, reges, ſervi, ſatrapæ, pauperes, divites, mendici: & jam ſcelerum omnes pœnitebat. Et quoſdam quidem eorum, dum intuemur, agnovimus, videlicet qui nuper è vita diſceſſerant. At hi pudentes ſeſe tum occulebant, noſtróq; ſubtrahebant aſpectuí: aut ſi nos aliquando reſpiciebant, id ſerviliter admodum abjectéq; faciebant. Atq; hi quidem quàm olim putas oneroſi faſtuoſiq; in vita? At pauperibus malorum dimidium remittebatur, & cum interquieviſſent, denuò cruciabantur.

8. Sed illa quoq; quæ fabulis feruntur aſpexi, Ixionem, Siſyphum, Phrygiúmq; graviter affectum Tantalum: genitúmq; terrâ Tityum, Dii boni, quantum? Integrum ſtratus agrum occupabat. Hos tandem prætereuntes, in campum irrumpimus Acheruſium, invenimuſq; ibi ſemideos, heroïdáſq; & aliam ſimul mortuorum turbam, in gentes tribúſq; diſpoſitam, alios quidem vetulos quoſdam ac marcidos, atq; (ut Homerus ait) evanidos, alios verò juveniles, & integros, & hos potiſſimùm ob illam condiendi efficaciam Ægyptios. Verùm dignoſcere quemlibet haud proclive fuit: adeò nudatis oſſibus omnes erant invicem ſimiles, niſi quod vix tandem eos diu intendentes agnovimus. Quippe conferti conſidebant obſcuri atq; ignobiles, nullúmq; ſervantes ampliùs priſtinæ formæ veſtigium. Cùm igitur multi ſimul oſſei conſiſterenr, invicem omnino ſimiles, qui terrificum quiddam per cavos oculorum

orbes transpicerent, dentésq; nudos ostenderent, hæsitabam certè mecum, quonam signo Thersitem à Nireo illo formoso discernerem, aut mendicum Irum à Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone. Nihil enim ampliùs veterum indiciorum eis permansit, sed ossa fuerunt inter se similia, incognoscibilia, nullis inscripta titulis, nullíq; unquam dignoscenda.

9 Hæc igitur spectanti mihi persimilis hominum vita pompæ cuipiam longæ videbatur. cui præsit, ac disponat quæq; Fortuna, ex his qui pompam agunt, diversos variósq; cuiq; habitus accommodans. Alium siquidem Fortuna deligens, regiis ornat insignibus, & tiaram imponens, & satellites addens, & caput diademate coronans. Alium servi rursus ornatum induit: hunc formosum effigiat, hunc deformem atq; deridiculum fingit, nam omnigenum, ut opinor, debet esse spectaculum. Quin habitus quorundam plerumq; in mediâ quoq; pompâ demutat neq; perpetuò eodem sinit ordine cultúq; progredi, quo prodierant, sed ornatu commutato; Crœsum quidem coëgit servi captivíque vestes induere: Mæandrium autem antè inter servos incedentem, Polycratis tyrannide ornat: & aliquantisper quidem eo cultu permittit uti Verum ubi jam pompæ tempus præteriit, apparatum quisque restituens, & cum corpore simul exutus amictu, qualis ante fuit, efficitur, nihilo à vicino differens. Quidam tamen

men ob inſcitiam, cùm ſuos fortuna cultus exigit, ægrè ferunt atq; indignantur, tanquam propriis quibuſdam bonis privati, ac non potius alienis, quibus pauliſper utebantur, exuti. Quin in ſcenâ quoque vidiſſe te plerumque puto hiſtriones iſtos tragicos, qui (ut fabulæ ratio poſcit) modo Creontes, modo Priami fiunt, aut Agamemnones. Idémque (ſi ſors tulerit) paulò antè tam graviter Cecropis aut Erictheï formam imitatus, paulò pòſt ſervus, poëta jubente, progreditur. At cùm fabulæ jam finis affuerit, quiſque auratas illas veſtes exutus, perſonam deponens, & deſcendens à crepidis pauper atque humilis obambulat, haud ampliùs Agamemnon ille Atreo prognatus, aut Creon Menœci filius, ſed Polus filius Chariclei Sunienſis, aut Satyrus filius Theogitonis Marathonius. Sic ſe mortalium res habent, quemadmodum mihi tum ſpectanti videbatur.

10. PHIL. Dic mihi, Menippe, iſti qui magnificos altóſq; tumulos habent ſuper terram & columnas, imagines, titulos, nihilóne ſunt apud Inferos plebis quibuſlibet umbris honoratiores? MEN. Nugaris tu quidem. Nam ſi vidiſſes Mauſolum, Carem illum dico, Pyramide celebrem, ſat ſcio, nunquam ridere deſiiſſes, ita in antrum quoddam abſtruſum deſpectim abjectus eſt in reliquâ mortuorum turbâ deliteſcens. Hoc tantum commodi mihi videtur ex monumento referre, quòd impoſito tanto pondere labo-

rat magis & premitur. Nam cum Æacus, ô amice, locum cuiq; metitur (dat autem cui plurimum, haud ampliùs pedem) neceſſe eſt contentum decumbere, ſeſéq; ad loci modum contrahere. At vehementiùs multò riſiſſes, opinor, ſi reges hoſce noſtros, ſatrapáſque vidiſſes apud eos mendicantes, & aut ſaiſamenta vendentes aut primas ipſas literas, urgente inopiâ profitentes: & quemadmodum contumeliis à quovis afficiantur, atq; in faciem cædantur, perinde atq; viliſſima mancipia. Itaq; Philippum Macedonem conſpicatus, continere me certè non potui: oſtenſus eſt mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede reſarciens. Quin alios prætereà multos erat videre mendicantes in triviis, Xerxes videlicet, Darios, ac Polycrates.

11. PHIL. Admiranda narras iſta de regibus, penéque incredibilia. Socrates autem quid facit, ac Diogenes, & ſi quis eſt ſapientûm alius? MEN. Socrates profectò etiam ibi obverſatur, omneſque redarguit: verſantur autem cum illo Palamedes, Ulyſſes & Neſtor, & ſi quis alius loquax mortuus. Adhuc equidem inflata ſunt illi, & intumeſcunt exhauſto veneno crura. At optimus Diogenes, Sardanapalo vicinus Aſſyrio, Midæq; Phrygio, atq; aliis item pluribus ex iſtorum ſumptuoſorum numero manet, quos cum ejulantes audit, veteris fortunæ magnitudinem recogitantes, & ridet, & delectatur, ac ſupinus cubans ut plurimum cantat, aſperâ nimis atq; injucundâ voce illorum

lorum ejulatus obscurans, adeò ut id ægrè ferentes, nec Diogenem ferre valentes de mutandâ sede deliberent.

12. PHIL. De his jam satis quidem: *—— cæterùm quodnam illud decretum est, quòd initio dixeras adversus divites esse sancitum? MEN. Benè admones, nescio enim quo pacto, cum hac de re dicere proposuissem, ab instituto sermone procul aberravi. Dum igitur ibi versabar, magistratus concionem advocaverunt, his videlicet de rebus, quæ in commune conducerent. Conspiciens ergò multos concurrere, commiscens meipsum mortuis statim, & ipse unus eram de numero eorum qui in concione aderant. Agitata sunt igitur & alia multa: postremò verò de divitibus negotium. In quos posteaquam plurima fuissent objecta, violentia, superbia, fastus, injuriæ, assurgens tandem ex populo Primas quidam hujusmodi decretum legit. * P. 66.

DECRETUM.

QUoniam, inquit, multa divites perpetrant in vita, rapientes ac vim inferentes, inopésq; omni modo despectui habentes; visum est Senatui populóque ut cùm functi vitâ fuerint, corpora quidem eorum pœnas cum aliis sceleratorum corporibus luant, animæ verò sursum remissæ in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac vicies decem annorum millia transegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes,

atq; à pauperibus agitati: deinde ut liceat illis è vita excedere. Hanc sententiam dixit calvarius patre Aridello, patriâ Manicensis, tribu Alibantiade. Hoc recitato decreto, approbaverunt principes, scivit plebs, adfremuit Proserpina, allatravit Cerberus. Sic enim rata, quæ Inferi statuunt, authenticáq; fiunt.

13. Quæ igitur in concione agebantur, erant hujusmodi. Tum ego statim, cujus gratiâ veneram, Tiresiam adeo, atque illi re, uti erat, ordine narratâ, supplicavi, ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic verò subridens (est autem seniculus quispiam cœcus, pallidus, voce gracili) ô fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio à sapientibus istis profectam, haudquaquam idem invicem iisdem de rebus sentientibus, verùm haud fas est id tibi proloqui, siquidem Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, ô patercule: sed dic amabò, neque me contemnas, qui in vita re etiam ipso cœcior oberro. Abducens ergò me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans, *Optima est*, inquit, *idiotarum privatorumque vita, ac prudentior.* Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspiciendi & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugas æstimans, hoc solùm in tota vita persequere, ut præsentibus bene compositis, minimè curiosus, nullâ re sollicitus, quam plurimùm potes, hilaris vitam ridensq; traducas.

14. Hæc

14. Hæc cùm dixiſſet, rurſus in Aſphodelorum pratum ſeſe corripuit. Ego igitur (nam & nunc veſper erat,) Age, inquam, O Mithrobarzane, quid cunctamur, ac non hinc rurſus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, O Menippe, brevem quippe, facilémq; tibi monſtrabo ſemitam: & me protinus abducens in regionem quandam magis priore tenebricoſam, manu procul oſtendens ſubobſcurum tenuéq; ac velut per rimam influens lumen: Illud, inquit, Trophonii templum eſt, atq; illac ad Inferos è Bœotia deſcenditur; hâc aſcende, atq; illico eris in Græcia. Ego igitur hoc ſermone gaviſus, ſalutato Mago, difficulter admodum per anguſtas antri fauces ſurſum repens neſcio quo pacto in Lebadiam perveni.

Dialogus 23.

Charon, ſive Contemplantes.

MER. QUid rides, O Charon? aut quid deſerto navigio in hanc lucem adveniſti, non admodum aſſuetus Superûm rebus intereſſe? CHA. Cupido me cepit, O Mercuri, videndi, & quænam in vita gerantur negotia, & quibus ſtudiis teneantur: tum etiam quibus bonis exuti plorent omnes ubi ad nos deſcenderint. Neq; enim ex ipſis quiſquam citra lachrymas trajecit. Quare exemplo illius Theſſali adoleſcentis, commeatu à Dite impetrato, ut unum ſaltem diem à nave abeſſe liceret, in lucem aſcendi, ac

mihi videor in ipso planè tempore in te incidisse. Nam peregrinus cùm sim, sat scio te non gravari, quin ambulando me ducas, singuláq; demonstres, ut qui universa jam habeas comperta. MER. Non est otium, ô portitor. Nam abeo jam nunc, negotium quoddam, quod ad mortalium statum pertinet, à Jove summo datum, expediturus. Ille autem ad iracundiam propensior est: ut planè verear nè cunctantem me vel totum vestræ sortis esse permittat, caligini videlicet addictum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ità & me correpto pede è summo dejiciat cœlo: nimirum quo & ipse pocillatoris munere fungens, claudicando risus moveam. CHA. Despicies ergò me temerè & indecorè in terra oberrantem, præsertim amicus & navigationis socius, tum & nostræ Reipublicæ ex parte legatus? Atqui conveniret, ô Maiæ proles, illorum te etiamnum meminisse, quòd te vel sentinam exhaurire, vel remum agitare nè unquam quidem jusserim. Quin tu interim, quanquam adeò robustus es humeris, in navigii dorso porrectus stertis, aut si quam fortè ex umbris loquacem offenderis, cum hac inter navigandum perpetuo confabularis: ego vero quantumvis senex, remigium agens duplex solus remigo. At te per patrem obsecro, ô charissime Mercuriole, nè me deseras: sed ut novo aliquo conspectu redeam, indica quænam in vitâ geruntur. Quod si tu me reliqueris, nihil planè ab ipsis cæcis differre videar. Ut enim illi lubrico gressu

per

per caliginem titubant, ità rurſus ego ad lucem tibi hallucinabor: quin tu hanc mihi des gratiam, ô Cyllenie, perpetuo memori futuro. MER. Hæc profectò res verberum mihi cauſa exiſtet, adeò ut jam hinc commonſtrationis hujus mercedem non ſine tuberibus nobis fore proſpiciam: obſequendum tamen. Quid enim facias ubi amicorum quiſpiam impellat? Principio ergo ut omnia ſingulatim & ex amuſſim conſpicias, fruſtrà laboras, ô portitor, nam hoc multotum annorum fuerit negotium: deinde me denunciari oportebit tanquam transfugam à Jove: tibi verò quò minùs mortis munia peragere poſſes, fuerit impedimento: neque non Ditis imperio detraxerit, cùm videlicet longo adeò tempore umbras advexeris nullas. Publicanus quoq; Æacus, qui portorio colligendo præfectus eſt, ſtomachabitur, ut qui tanto tempore nè obolum quidem lucrifecerit. Verùm qua via ipſa rerum capita videre poſſis, jam conſilium erit nobis captandum.

2. CHA. Ipſe, ô Mercuri, quid optimum factu fuerit, videris; ego verò peregrinus cùm ſim in terra, quid rerum hîc agatur, neſcio. MER. Breviter, ô Charon, editiore aliquo loco opus erit, ut indè cuncta queas proſpicere. Cæterùm ſi in cœlum ſubvolare tibi foret facultas, non laborarem, nam inde quaſi ex ſpecula omnia deſpiceres accuratè. Cùm autem tibi, cui ſemper cum mortuorum ſimulacris commercium eſt, in Jovis regiam aſcendere minimè liceat, jam tempus fue-

rit

rit excelſum aliquem montem diſquirere. CHA. Nôſti, O Mercuri, quæ ad vos inter navigandum dicere conſueverim? Siquidem ubi & procelloſus ventorum flatus obliquo velo incubuerit, ut ſublimè tollatur fluctus, ibi vos, quæ eſt veſtra imperitia, jubetis vel velum contrahere, vel pedem pauliſper accommodare, vel etiam ipſius venti curſum ſectari. At ego quietem vos agere jubeo: ego enim, quid optimum ſit, non ignoro. Eodem ergò modo & tu, cùm ſis gubernator, quæ tibi convenire viſa fuerint, facito. Ego verò, ut eſt vectorum conditio, tacitus ſedebo, per omnia tibi jubenti obſecundans. MER. Rectè admones, O Charon, ipſe enim, quid factu opus ſit, ſciero; ac ſpeculam nobis idoneam invenero. Num ergo Caucaſus idoneus, aut hoc altior Parnaſſus, aut utroq; eminentior Olympus ille? Atqui in Olympum mihi intuenti, non contemnendi cujuſdam conſilii in mentem venit. Verùm ad hanc rem tuo & labore & obſequio pariter erit opus. CHA. Tuum ergo fuerit imperare, O Mercuri. Equidem pro mea virili in omnibus parere conabor.

3. MER. Homerus poëta dicit, Aloëi filios, cum & ipſi duo eſſent adhuc pueri, ſtatuiſſe olim unà cum radicibus Oſſam evulſam Olympo ſuperimponere: deinde & huic Pelion; quod arbitrarentur hoc pacto ſufficientem ſe gradum & aſcenſum in cœlum habituros. Verùm hi adoleſcentuli, cum impii eſſent, audaciæ ſuæ pœnas dederunt: nos autem qui hæc in

Deorum

Deorum injuriam minimè molimur, cur non ipſi eâdem viâ ædificamus, montem monti agglomerando, quò videlicet exactiorem & commodiorem habeamus proſpectum? CHA. Et duobus nobis, O Mercuri, vires ſufficerent ad loco movendum vel Pelion, vel etiam Oſſam? MER. Quidni, O Charon? an tu nos abjectiores, magiſq; imbecillos infantulis illis judicas, maximè cùm ſimus Dii? CHA. Nequaquam, ſed res ipſa incredibilem quandam magnifici operis oſtentationem continere videtur. MER. Non injuriâ; imperitus enim es, nec in poëtarum fabulis verſatus. At egregius Homerus, duobus ſtatim verſibus acceſſum nobis paravit in cœlum, adeò facilè congeſtis montibus. Porrò admiror hæc tibi prodigioſa videri, cùm tamen Atlanta non ignores, qui vel ſolus cœlum ipſum fert, univerſos nos ſuſtinens. Sed & de fratre meo Hercule fortè audîſti, quomodo ipſi illi Atlanti in officium ſucceſſerit, ipſéq; ſe oneri, tantiſper dum ille interquieſceret, ſuppoſuerit. CHA. Audio ſanè hujuſmodi: An autem vera ſint, tu & poëtæ videritis. MER. Veriſſima, O Charon, alioqui cujus gratiâ viri illi ſapientes ementirentur; Itaq; primum Oſſam vectibus eruamus, quemadmodum carmen præſcribit, & ipſe architectus Homerus: ——— *at ſuper Oſſam Pelion arboribus denſum.* Vides, quàm citra negotium pariter, & quàm poëticè effecerimus? Agè, hâc mole conſcensâ deſpiciam, num aut hæc faciant ſatis, aut plura ſuperſtruere

ſtruere oporteat. Papæ! quid hoc? Hæremus adhuc in ipſa cœli radice, Etenim ab oriente ſole vix Ionia & Lydia conſpiciuntur: Ab occidente verò non ampliùs quàm Italia & Sicilia. Porrò à Septentrione, ea ſolùm, quæ Iſtro adjacent, apparent. Illinc autem Creta: neq; hæc admodum aperté. Quare ſicuti videtur, & Oetam tranſponere oportet, poſtremò omnibus ſuperimponendus Parnaſſus. CHAR. Sic faciamus. At hoc ſolùm vide, nè plus æquo attenuando opus, ipſum tenuius fragiliúſque reddamus, ità ut tandem unà cum ipſa mole deturbati, Homericam illam ædificandi rationem nimis amaram experiamur, nimirum calvariis ex caſu perfractis. MER. Bono animo es, ô Charon, res omnis in vado erit; tu Oetam tranſpone, advolvatur & Parnaſſus. En iterum conſcendam. Benè habet, cuncta jam conſpicio: & tu nunc aſcende. CHA. Manum mihi porrige, ô Mercuri, neq; enim parvam ac humilem molem me facis aſcendere. MER. Si ſingula contueri geſtis, ô Charon, hæc ambo conſiſtere nequeunt, ut periculo vaces, & ſpectandi ſis cupidus. Verùm hâc meâ dexterâ nitere, ac pedetentim ſcandendo, ne in lubrico pedem figas, cave. Nunc omni ex parte res bene ſe habet, cum & tu ſuperâris. Jam verò quoniam bicipiti vertice prominet Parnaſſus, uterque altero occupato conſideamus. Tu autem nunc oculis in orbem ductis, intuere univerſa.

4. CHA. Terram video amplam, ac paludem

paludem quandem ingentem, quæ undiq; terram circumfluit. Tum montes ac fluvios & Cocyto & Phlegethonte ampliores. Ad hæc, homines admodum exiles & horum nidulos quoſdam. MER. Urbes illæ ſunt, quos tu nidos arbitraris. CHA. Vides quàm nihil nobis tanto labore ſit effectum? Quin fruſtra ſede movimus Parnaſſum unà cum Caſtalia, tum & Oetam cæteróſq; montes omnes. MER. Quid ita? CHA. Equidem è ſublimi exactè deſpicio nihil. Deſiderium autem erat non urbes ſolùm, neq; montes ipſos tanquam in tabula depictos intueri; verùm & homines ipſos, tum quæ faciant, quæq; loquantur, exaudire: haud ſecus ac priùs, cum tu obvius mihi factus ridentem conſpiceres, ac quidnam riderem, percunctareris. Nam cum ridiculum quiddam audirem, mirum in modum delectabar. MER. Quidnam hoc erat? CHA. Cum quidam ab amicorum quopiam ad cœnam, opinor, vocatus eſſet, in poſterum, inquit, diem veniam maximé. Atq; interim dum hæc diceret, tegula quædam, neſcio quo deturbante, à tecto in caput huic irruens, ipſum necavit. Riſi ergo hominem ut qui promiſſa minimè præſtaret. Sed & nunc quò magis audiam magiſque videam, deſcendendum mihi cenſeo. MER. Quietus ſis. Nam & huic malo remedium invenero, atq; incantatione quâdam ab Homero acceptâ, videndi aciem acutiſſimam tibi vel brevi reddidero. Ac poſteaquam pronunciavero carmina ipſa, memor ſis non ampliùs hal-

hallucinari, verùm apertè cuncta intueri. CHA. Dic solum. ME.

Dimovi nubem, visum quæ texerat ante,
Ut tandem agnoscas quæ sint homineſve Deive.

CHA Quid est? MER. Annon jam vides? CHA. Mirum in modum; cœcus sanè Lynceus ille, si mecum componatur. Itaq; deinceps hoc primùm me velim doceas, mihiq; percunctanti respondeas. Sed heus tu, vin' & ipsum me Homericis versibus tecum agere, quò videlicet intelligas, neq; ipsum me ab Homeri elegantiâ abhorrere? MER. Unde tu, quæso, illius aliquid scire posses, nauta cùm sis, & cum remis rem habeas? CHA. Vides, opprobria sunt hæc in artem. At ego cùm illum vita jam functum trajicerem, multa carmina recitantem audivi, quorum nonnulla adhuc in memoria hærent. Porrò tempestas non mediocris tum nobis incubuit. Etenim posteaquam cantilenam quandam navigantibus non admodum prosperam neq; salutarem fuisset auspicatus, carminum vi impulsus Neptunus, & nubes convocavit, atq; tridente velut torynâ (instrumento, quo in olla aliquid teritur & agitatur inter coquendum) injecto, cùm fluctuum procellas excitavit, tùm aliis multis turbis universum miscebat mare, adeò ut parum abfuerit quin tempestas, quæ unà cum densa caligine imminebat, navem nobis subvertisset. Tum ergo & ille nauseabundus bonam carminum partem Scyllæ & Charybdi evomuit, & Cyclopi. MER. Non ergo difficile

difficile fuit ex tanto vomitu paucula aliqua reſervare. CHA. At dic mihi,

Craſſus & ille quis eſt, vir magnus, conſpicuuſque,
Vertice ſublimi, atque humeris latiſſimus amplis?

MER. Milo Crotoniates hic eſt athleta; applaudunt autem ei Græci, quod taurum ſublatum ſolus per medium ferat ſtadium. CHAR. At quanto juſtiori causâ, ô Mercuri, ipſum me laudibus eveherent, qui paulò poſt ipſum tibi Milonem quantus eſt, correptum in naviculam imponam? nempe ubi à morte invictiſſimo adverſario luctâ ſuperatus ad nos venerit, quando nec ipſe planè intelliget quâ cruris implicandi ratione ſit dejectus: tum profectò nobis plorabit recordatus & harum coronarum, & hujus applausûs. Nunc autem quia, propterea quod taurum geſtârit, eſt admirationi, grandia ſapit, ac mirificè ſibi placet. Quid ergo de ipſo arbitrabimur? Num quod mortem etiam aliquando ſibi imminere ſperet? MER. Quid? ille mortis recordaretur in tanto flore? CHA. Miſſum hunc fac, ô Mercuri, riſum nobis haud ità multo poſt exhibiturum, quando videlicet nobiſcum navigans ne culicem quidem ampliùs, nedum taurum ferre poterit.

5. Sed illud tu mihi dicas velim, quis alius ille vir gravis, nec tamen Græcus, quantum ex peregrino habitu conjici poteſt? MER. Cyrus, ô Charon, Cambyſis filius, qui imperium, quod olim Medi obtinebant, ad Perſas tranſtulit. Atq; idem Aſſyrios

os nuper devicit, & Babylonem expugnavit. Ad hoc exercitum in Lydiam traducere jam parat, hoc jam in animo destinans, ut Crœso superato imperium habeat in omnes. CHA. At Crœsus ubi tandem ille? MER. Illorsum oculos deflecte in magnam illam arcem, quæ triplici muro est septa, Sardis illæ. An non Crœsum ipsum vides in aureo sedentem solio, ac cum Solone illo Athenienſi differentem? Vis auscultemus quâ de re verba faciant? CHA. Volo, ô Mercuri. CROES. O hospes Athenienſis, qui jam divitias nostras vidisti, thesauros scilicet, & quantum nobis auri sit rudis, tum & aliam supellectilem pretiosam, dic mihi, quemnam omnium hominum felicissimum arbitraris? CHA. Quid tandem dicet Solon? MER. Bono sis animo, nihil ingenerosum, O Charon. SOLON. Felices quidem admodum pauci. Verùm ex his, quos ego novi, Cleobim & Bitonem sacerdotis filios arbitror fœliciſſimos extitisse. CHA. Argivæ sacerdotis hic dicit, qui nuper postquam matrem vehiculo insidentem ad sacrarium usque ipsi jugum subeuntes adduxissent, è vivis statim excesserunt. CROE. Esto, & habeant illi felicitatis primas. At quis tenebit secundas? SOLON. Tellus Athenienſis, qui præterquam quòd benè vixit, mortem etiam pro patriâ obire non recusavit. CROE. Ego verò, O scelus, non tibi videor felix esse? SOLON. Nondum, O Crœse, statui, quòd nec dum ad vitæ metam perveneris. Rectissimus

mus enim ejus rei index ac certiſſimus mors ipſa exiſtit, & vita ad finem uſq; feliciter perducta. CHA. Optimè facis, O Solon, quòd noſtrî non es oblitus, quoniam cymbam ipſam his de rebus judicare cenſes.

6. Sed quinam illi, quos Crœſus emittit? aut quid humeris geſtant? MER. Aureos Pythio lateres dicat, pro oraculi mercede, cujus beneficio paulo poſt peribit. Eſt enim vir ille mirum in modum vatibus deditus. CHA. Et illud eſt aurum ſplendidum ſcilicet, quódque ſubpallidum refulget rubore: nunc enim, cùm antè jam ſæpe de eo audierim, ipſum primùm video. MER. Hoc celebre illud eſt Nomen, cujus gratiâ tantopere pugnatur. CHA. Atqui non video quonam pretio commendetur, niſi hoc fortè ad rem pertinet, quòd qui ferunt, eo gravantur. MER. Annon intelligis quot hujus gratiâ bella, quot inſidiæ, quot latrocinia, quot perjuriæ, quot cædes, quot vincula, quamque longinqua navigatio, quot mercaturæ, quot ſervitutes? CHA. Propter hócne, O Mercuri, quòd parùm ipſi æri præſtat? Nam æs novi, ut qui à ſingulis vectoribus, quod & tu ipſe non ignoras, obolum exigam. MER. Eſt ità ut dicis, O Charon. Verum æs, quia magna eſt ejus copia, non eſt in pretio. Aurum verò, & hujus quidem parum, hi qui terræ venas ſcrutantur, ex immenſo profundo effodiunt. Attamen ex terra provenit, quemadmodum plumbum, & reliqua metalla. CHA. Inſignem quandam

dam hominum ſtultitiam narras, qui tanto amore proſequuntur rem tum pallidam, tum etiam gravem. MER. At Solon ille aurum minimè mirari videtur, ut & planè vides. Nam cùm Crœſum ipſum, tùm verò maximè hominis barbari jactantiam deridet, adeò ut videatur etiam mihi hac de re Crœſum velle percunctari. Quemobrem auſcultemus.

7. SOL. Dic mihi, ô Crœſe, putáſne laterum horum indigere Apollinem? CROE. Per Jovem, nullum enim iſtiuſmodi donarium Delphis habet. SOL. Arbitraris ergò te Deum beatum reddere, ſi inter alia multa, tuo beneficio, & aureos lateres poſſideat. CROE. Quidni? SOL. Magnam mihi paupertatem narras in cœlo, ô Crœſe, ſi deos, cum fortè deſiderent aurum, ex Lydia advehere oportebit. CROE. Ubi enim alibi aurum proveniret tantum quantum apud nos? SOL. Rurſus illud mihi dicito: Ferrum in Lydia naſcitur? CR. Non admodum. SO. Potiori ergo re indigi eſtis. CR. Quinam ferrum præſtantius auro? SOL. Si citra ſtomachum reſpondere velis, facilè quidem intellexeris. CR. Interroga tu modò, ô Solon. SOL. Utri præſtantiores, an qui ſervant an qui ſervantur? CROE. Qui ſervant profectó. SOL. Ergo ſi, quemadmodum quidam narrant futurum, Lydos Cyrus adortus fuerit, aureoſne gladios militi tuo facies, an ferro tum erit opus? CR. Ferro ſane, ferro. SOL. Et ſi hujus copiam non apparaveris, futurum ut egregium illud aurum captivum

ad

ad Perſas abeat. CR. Bona verba, ô homo. SOL. Dii meliora velint quàm ut hæc hoc modo fiant. Verùm tu hâc viâ vîderis ferrum auro nobilius fateri. CR. Ferreos ergò lateres Deo me conſecrare jubes, aurum autem revocare? SOL. Neque ferro ille indiguerit, ſed ſive æs ſive aurum dicâris, aliis ſanè futuram prædam ac poſſeſſionem ſuſpenderis, & id quidem aut Phocenſibus, aut Bœotiis, aut Delphis ipſis, aut etiam prædoni alicui tyranno. Deus autem artifices tuos planè nihil moratur. CROE. Semper tu quidem divitias mihi invides, & oppugnas. MER. Non fert delicatus hic Lydus, ô Charon, Verborum & libertatem, & veritatem: quin ei peregrina & nova quædam res videtur, hominem obſcuro loco natum, ac pauperem, ea quæ urgeant, intrepidè dicere. Atqui haud ità multò poſt Solonis recordabitur, nimirum quando eum à Cyro captum in conſtructum rogum oportebit conſcendere. Nam quæ cuique Parcarum fuſo ſint decreta, ipſam Clotho nuper legentem audivi, in quibus & hæc erant ſcripta: *Cræſum quidem à Cyro captivum duci, ipſum autem Cyrum à Maſſagetide illa necari.* Viden? Scythicam illam fœminam candido vehentem equo? CHAR. Per Jovem. MER. Tomyris eſt, quæ ſuâ ipſius manu Cyri caput detruncatum in utrem cruore refertum intrudet. Sed & filium Cyri vides adoleſcentem? Cambyſes ille eſt. Is patre defuncto, in imperium ſuccedet,

ac

ac ubi mille modis errârit & in Libya, & in Æthiopia, tandem inſaniâ correptus, occiſo à ſe Api, migrabit è vita. CHA. O rem valdè ridiculam. Sed num quis vel aſpicere ſuſtineat ipſos adeò ſibi præ cæteris placentes? aut etiam cui credibile videri poterit, illum ſcilicet paulò poſt fore captivum? hunc autem caput in utre ſanguine pleno habiturum.

8. At quiſnam is eſt, O Mercuri, cui pallam purpuream jam fibula nectit, quem corona adornat, cui cocus, piſcis ventre diſſecto, annulum exhibet? in gentemari ſeptâ, regis ſe nomine jactat. MER. Bellè, ô Charon, quòd interim occinis. Cæterùm Polycratem Samiorum tyrannum vides, qui ipſe ſe modis omnibus felicem putat. Verùm & hic tandem, ab aſſiſtente famulo Mæandrio Orœtæ Satrapæ proditus, in crucem ſuffigetur. Miſer ſanè qui vel temporis momento ex univerſa felicitate exciderit: nam & hæc nuper ex Clotho audivi. CHA. Præclare, ô Clotho, ità & ipſos in crucem ſuffige, & eorum capita generosè detrunca, quò ſe homines tandem agnoſcant: Sed & tuo beneficio in ſublime adeò ferantur; nimirum ut poſtea quantò altiori ruinâ, tantò graviori dolore decidant. Porro, quod ad me attinet, quemcumq; horum nudum in navigio agnovero, eum maximè ridebo, quando neq; purpuram, neq; regium capitis tegmen, neq; lectum ſecum adferat aureum.

9. MER. Et horum quidem fortuna ſic ſe habebit. Sed vidéſne vaſtam quandam

dam multitudinem, atq; ex hâc alios navigantes, alios bella gerentes, alios in foro litigantes, alios terram aratro proſcindentes, alios fœnerantes, poſtremò alios mendicantes? CHA. Video variam quandam turbam, ac promiſcuam, & vitam perturbationum plenam. Ad hæc civitates conſpicio apum examinibus ſimiles, in quibus proprium quendam peculiarémq; habent ſinguli aculeum, quo ſibi vicinos pungunt. Quidam autem ex ipſis, velut crabrones, agúntq; feriúntq; imbecilliorem. Ac agmen illud quod ex improviſo illos circumvolitat, quinam ſunt? MER. Spes, ô Charon, & metus, & amentia, tum voluptas, avaritia, ira, odium, atq; id genus alia. Ex his autem ignorantia infimæ turbæ eſt permiſta, atq; per Jovem in eâdem cum ipſis Republicâ degit odium, ira, æmulatio: tum & imperitia, hæſitantia, avaritia. Porrò metus & ſpes ipſos ſupervolitantes, ille quidem horrorem incutit, aliquando verò tantùm trepidare facit; hæ autem ſupra caput in altum vergentes, ubi quiſpiam apprehendere conatur, in ſublime volantes aufugiunt, illis inhiantibus relictis, quod ipſum & Tantalum apud inferos ab aquâ pati vides. Quod ſi aciem intenderis; conſpicies in alto, & parcas ipſas ex penſo ſingulos adnere tenuia quædam fila, quibus univerſum mortalium genus ſubnixum dependet. Videſne quaſi quoſdam araneorum nexus ab ipſis fuſis in ſingulos demiſſos? CHA. Video equidem filum ut plurimum admodum tenue

cuiq;

cuique è ſublimi innexum: hoc quidem illi, illud vero alii. MER. Rectè vides, ô portitor. Nam ab ipſo fato imminet interitus illi ab hoc, huic autem ab alio. Atque hunc hæredem fore ejus, cujuſcunque filum fragilius fuerit, rurſus autem illum hujus. Tale enim quiddam connexio illa portendit. Vides ergò cunctos à tenui filo ſuſpenſos? Atque hic quidem ex ipſis in altum ſubtractus ſublimis eſt: verùm paulò pòſt, ubi ponderi tanto ſuſtinendo non amplius par fuerit, filo dirupto decidens, ingentem excitabit ſtrepitum. Alius autem qui paululùm tantum à terra fuerit ſubductus, tametſi cadat, citra tamen ſtrepitum jacebit, adeò ut ruinam vix ipſi audiant vicini. CHA. Nimis quam ridicula hæc ſunt, ô Mercuri.

10. MER. Atqui nè verbis quidem ullis pro dignitate conſequi poſſis, quàm ſint ridicula, maximè ardua illorum ſtudia, & quòd nonnunquam interea dum multa ſpe aluntur, intereunt, ab optima ſcilicet morte ábrepti. Cujus nuncii, & miniſtri, ut cernis, admodum ſunt multi; putà febres, tum frigidæ, tum fervidæ (Latinis veteribus quercetæ dictæ) tabes, inflammatio pulmonis, tum gladii, latrocinia, cicutæ, judices quoq; atq; tyranni. Et horum nihil omnino mentem eorum ſubit, tantiſper ſanè, dum eorum conatus feliciter proceſſerint. At ſi quando ſuâ ſe ſpe falſos ſenſerint, tum illud *ohe* frequens in ore, pariter & *eheu*, & *heu mihi*. Quod ſi jam indè ab initio ſecum per-

perpenderent, mortales ſe eſſe, ac poſteaquam paululum hoc temporis in vita fuerint peregrinati, hinc, relictis terrenis rebus omnibus, velut è ſomno migraturos, profectò & prudentiùs, circumſpectiúſq; vitam ducerent, & cùm emoriendum eſſet, minùs angerentur. Nunc autem quia præſenti rerum ſtatu uſuros ſe perpetuò ſperant, cùm miniſter aut vocârit, aut abducere fuerit conatus, irretitos vel febre, vel tabe, ſtomachantur, & ducenti renituntur, propterea ſanè, quòd abſtrahendos ſe à bonis præſentibus nè aſpectârint quidem. Sed enim quid non faceret ille, qui domum magno ſtudio ædificando, operarios urget, ſi intellexerit eam quidem finem habituram; ipſum autem ſe, cùm jam faſtigium impoſuerit, diſceſſurum, domo ità relictâ hæredi, ut is fruatur, ipſe autem miſer nè ſemel quidem in ea cœnet? Ille verò qui lætatur, quod ſibi maſculam prolem uxor pepererit, ideóq; convivio excipit amicos, patris nomen, nempe ſuum, puero imponit, ſi præſciret puerum ſeptem annos natum, emoriturum; nunquid ob prolem tibi videretur gaudio ferri tam immodico? Verùm in cauſa eſt, quòd in eum quidem intuetur, cui in filio res proſperè cadunt, cui patrem eſſe contingit, vel athletæ, vel ejus qui vicerit Olympia: Vicinum autem, qui natum cremandum effert, non inſpicit, neq; novit quo funiculo quámq; tenui ſibi ſit ſuſpenſus. Quin & eorum qui de finibus digladiantur, quanta ſit turba vides, & quàm multi coacervent pecunias,

qui tamen antequam ipſis frui liceat, ab imminentibus, quos dixi, tum nunciis, tum miniſtris avocantur. CHA. Video iſthæc omnia, & mecum ipſe cogito, quidnam jucundum eis in vita ſit, aut quid tandem ſit illud, quo ſpoliati tantopere ſtomachentur.

11. MER. Quinetiam ſi ipſorum reges, quos vel omnium feliciſſimos eſſe apparet, introſpiciat quiſpiam diligentèr, *extra aleam*, &, ut dicis, extra aneipitem fortunam conſtitutos, invenerit iis inhærere triſtia longè plura jucundis: tot timoribus, tot turbis, tot odiis, tot inſidiis, tot iris, tot adulationibus miſeri illi involvuntur. Prætermitto & luctus, & morbos, tum & affectus; qui ex æquo tum vulgo & his dominantur, uſq; adeò ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recenſere mala, quàm & privatorum. CHA. Tibi ergò, ô Mercuri, dicere volo, cuinam mortales ſimiles mihi videantur, atque horum vita omnis. *Homo bulla.* Vidiſtin' aliquando bullas illas in aqua, torrente aliquo cum ſtrepitu ſcaturiente, exiſtentes? Tumores illos inflatos dico, quibus cogitur ſpuma. Harum ſanè quædam ſunt parvæ & exiles, quæ ſtatim diſſolutæ evaneſcunt: aliæ vero diutiùs durant, atq; aliis ad ſe coactis vehementèr inflantur, ac in maximum ſurgunt tumorem. Tandem & hæ diſſolvuntur omninò, pereúntque. Neq; enim ſecus fieri poterit. Hæc tibi hominum vita, ſinguli flatu tumeſcunt, ità ut alii ſint majores, alii autem minores, poſtremo alii quidem

quidem momentaneam, móxq; deficientem ſentiant inflationem, alii verò priùs deficiant quàm omninò conſtituantur. At omnes deſtrui & evaneſcere neceſſe eſt. MER. Nihil tu quidem infeliciùs hominum naturam ſimilitudine expreſſiſti, quàm vel ipſe Homerus, qui univerſum mortalium genus arborum foliis comparat. *Homines arborum foliis ſimiles.*

12. CHA. At tales quamvis ſint, vides tamen qualia faciant, ut inter ſe avidè contendant pro imperiis, pro honoribus poſſeſſionibuſque; cum tamen ipſos, univerſis his poſt ſe relictis, unico tantùm obolo inſtructos ad nos venire oporteat. Vis igitur, quoniam in edito conſiſtimus loco, quàm poſſum magnâ voce acclamando, eos adhorter; primùm quidem, ut à conatibus & ſtultis & vanis abſtineant; deinde ut mortem ſemper præ oculis habentes, hunc vitæ curſum tranſigant, in hanc ſententiam verba proclamans; O ſtulti quid tanto ſtudio in his rebus molimini? deſiſtite à laboribus, neque enim perpetuò vivetis. Nihil ex his, quæ hîc præclara habentur, perpetuum eſt, nec aliquid iſtorum, cùm moriendum eſt, ſecum auferre quiſpiam poterit. Quin neceſſe eſt hominem quidem (quiſquis is tandem fuerit) nudum abire; domum autem atq; agrum, & aurum, in aliorum tranſire manus, ſempérq; dominum mutare. Hæc atq; ejuſmodi alia, ſi, unde exaudiri poſſim, ipſis inclamarem, annon putas vitæ eorum magnæ fore utilitati, ità, ut etiam prudentiores longè inde fieri queant? *Commonitio Charontis.*

MER. O beate, neſcis quantopere eos tum ignorantia, tum error occupaverit; adeò ut eorum aures, nè terebro quidem ampliùs aperire queas; tantâ obturârunt cerâ, haud aliter ac ſociorum aures Ulyſſes, veritus nè Sirenum cantus exaudirent. At quinam audire potuerint, etiamſi vocem in tantum intendas, ut rumparis? Nempe quod apud vos oblivionis fons poteſt, idem hîc præſtat ignorantia. Quanquam ſunt in eis, & pauci quidem, qui quoniam ceram in aures non accipiunt, ad veritatem ipſam declinant, atq; in ipſis rebus cernentes acutum, quales ſint agnoſcant. CHA. Vel illis ergò ſolis acclamarem. MER. Supervacaneum fuerit, ea quæ ſciunt ad eos dicere. Vides quomodo à vulgi turbâ ſemoti, rideant quæ alii factitârint, & neutiquam conveniat ipſis cum vulgo, adeò ut jam appareat ipſos fugam è vitâ ad nos adornare. Omnibus odioſi ſunt, eo quòd iſtorum imperitiam redarguant. CHA. Bellè, O generoſi vos, tametſi pauci. MER. Vel hos eſſe fuerit ſatis. Sed nunc deſcendamus.

13. CHA. Unum adhuc diſcere deſiderium eſt, quod ubi docueris, perfectam ſanè doctrinam dederis. Nam contueri geſtio, in qua cadavera reponant, dum in terram defodiunt. MER. Monumenta, tumulos, ſepulchra hæc vocant; cæterùm tumulos illos ante urbes vides, tum columnas, & pyramides. Omnia illa mortuorum ſunt receptacula, cadaverumque Cuſtodiæ. CHA. Quid ergò ſaxa illa

la coronant, unguentóq; inungunt? alii præ tumulis conſtructo rogo, ac foveâ effoſſâ, ſumptuoſas illas exurunt cœnas, & vinum mulſámq; aquam (quantum conjecturis aſſequi poſſum) in ipſas foveas infundunt. MER. Equidem ignoro, O Portitor, quid hæc ad eos qui apud inferos agunt, pertineant. Verùm illis perſuaſum eſt, umbras ab inferis reduces cœnare quidem, utcunq; liceat, circum nidorem ac fumum volitando, bibere autem è foveis aquam mulſam. CHA. Illos adhuc bibere, vel eſitare, quarum calvariæ ſunt aridiſſimæ? Atqui ridiculum eſt me tibi hæc dicere, qui, quòd quotidie ipſos deducas, probè nôſti an ubi ſemel terram ſubierint, denuò velut poſtliminii jure ad ſuperos remeare queant. Quin & ipſe maximè ridicula paterer, tot negotiis occupatus, ſi eos trajiciendo non deducere ſolùm, ſed reducere oporteret, ſi quando vellent vivere. O Stulti, quæ eſt hæc amentia? Non ſcitis, quàm latè diſtantibus finibus viventium, & mortuorum res ſunt ſejunctæ, quoq; pacto ſe res habeant apud nos, Ubi

Mortuus eſt æquè, tumuli qui neſcit honorem,
Et qui ſortitur ſpectandi funera ſaxi.
Atqui honor æquus adeſt, & Regi Agamemnoni, & Iro,
Therſitæ, & ſimilis Thetidos formoſus Achilles.
Unde jam pariter ſiccæ nudæq; pererrant
Aſphodeli campos confracto vertice cunctæ.

MER. Papæ! quàm multa ex Homero hauris. Sed quia me submonuisti, Achillis sepulchrum tibi volo indicare. Vides illud quod propè mare situm est, illîc Trojanum est Sygæum, è regione autem conditus est Ajax in Rœtæo. CH. Non magnifica, neque insignia sunt monumenta.

14. Verum celebriores urbes mihi commonstra, de quibus infernè tam magnifica audimus. Ninum scilicet, Sardanapali urbem Babylonem, Mycænas quoque, tum & Cleonas simul, & Ilium ipsum; nam illinc oriundos multos memini trajicere, adeò ut totis jam decem annis neque navem subduxerimus, neque ea interim refrixerit. MEN. Ninus quidem, O Portitor, jam est eversa, ità ut nè vestigium ejus sit reliquum, neq; ubi sita fuerit olim, facilè dixeris. Babylon autem tibi illa est tot turribus bene munita, quæ magno illo ambitu est septa, haud ità multò pòst & ipsa desideranda, quemadmodum nunc Ninus. At Mycænas & Cleonas me sanè commonstrare pudet, omnium verò maximè Ilium. Nam ubi descenderis, sat scio, præfocâris Homerum, propterea quòd tam magnificis versibus has nugas decantare non erubuerit. Veruntamen & quondam extiterunt felices, nunc autem mortuæ sunt & ipsæ: Urbes enim, O Portitor, perinde ac homines emoriuntur: & quod longe mirabilius, solidi etiam fluvii, ità ut Inachi ipsius in Argo nè monumentum quidem reliquum appareat. CHA. Vah, quæ laudes, Homere, quámque superba nomina. *Ingens Ilium,*

Non homines tantùm, verùm & urbes & propè cuncta morti obnoxia esse.

ac

at mœnibus amplum. Tum ſtructæ bellè Cleonæ.

15. Sed interim dum fabulamur, quinam illic dimicant, & quâ pro re ſe mutuò cædunt? MER. Argivos vides, & Lacedæmonios, O Charon, atque ſemimortuum imperatorem Othryadem, ſuo ipſius ſanguine tropæum inſcribentem. CHA. At pro quo eis eſt pugna? MER. Pro eo ipſo agro, in quo pugnant. CHA. O hominum amentiam, qui haud ſciunt ſe, etiamſi nunc quiſquam eorum totam Peloponneſum poſſideat, unius tamen vix pedis locum ab Æaco accepturos. Campum autem aliàs alii colent, ſæpè etiam hoc tropæo per aratrum revulſo. MER. Hæc quidem hoc modo ſe habebunt. At nos jam hinc deſcendamus, ac montibus his in ſuas ſedes repoſitis, regrediamur; ego quidem quò ſum ire juſſus, tu verò ad navem. Equidem paulò pòſt veniam, & ipſe tibi umbrarum gregem mecum adducens. CHA. Probè feciſti, O Mercuri, atq; in eorum album adſcribêris, à quibus beneficio me affectum perpetuò me agnoſcam; quandoquidem tuâ ope in hac peregrinatione plurimùm ſum adjutus. O qualia infelicium hominum ſtudia! Reges, lateres aurei, magnifica ſacrificia, prælia: Charontis autem nulla habetur ratio.

LUCIANI SAMOSATENSIS DIALOGORUM Liber Secundus.

Dialogus 1.

De Somnio, ſeu Vita Luciani.

DEſieram nuper in ludum ire, factus jam ætate adoleſcens, cùm pater unà cum amicis concilium capiebat, quámnam artem potiſſimùm mihi diſcendam proponeret. Pluribúſq; igitur videbatur Humanitas, ſeu literarum ſtudium, & labore multo, & tempore longo, & ſumptu non exiguo, deniq; & fortunâ quâdam indigere; noſtras autem res cùm parvas eſſe & modicas, tum verò celere quoddam auxilium poſtulare. Quod ſi igitur artem aliquam mechanicam didiciſſem, fore ut principio ſtatim ab ipſa arte, neceſſaria vitæ comparare poſſem, neq; neceſſe haberem adeò ætate jam provectus, domi deq, paterna menſa vivere: ſed non multò pòſt etiam ipſum patrem exhilaraturum eſſe

eſſe me, referendo domum ſemper aliquid ab arte quæſitum. Alterius itaq; conſultationis caput propoſitum eſt, quænam ars & optima, & ad diſcendum facillima, & homine libero maximè digna foret: deinde & minori ſumptu, atq; inſtrumento egeret, multum autem & ſufficientem quæſtum ſuppeditaret. Proinde alio aliam laudante, prout quiſq; animo affectus, aut uſu expertus erat, pater ad avunculum aſpiciens (aderat enim is quoq; ſtatuarius tum habitus optimus, & poliendo marmore inter præcipuos laudatus) minimè fas, inquit, eſt, aliam artem prævalere, te præſente. Sed hunc (méq; demonſtrabat) abduc tecum, & doce lapidum artificem probum, & eorundem compoſitorem ac ſtatuarium nobis eſſe: poterit enim & hoc natura, ut ſcis, præditus felici. Fecerat autem hanc de me conjecturam pater, ex ludicris à me aliquando è cera confictis. Quando enim à præceptoribus domum dimittebar, abradens ceram, nunc boves, nunc equos, interdum, per Jovem, & homines fingebam, non omninò ineptè, ut tum videbar patri. Ob quæ à præceptoribus quidem plagas accipere ſolebam; ad probandum autem ingenii dexteritatem, hæc quoq; tum in parte laudis ducebantur: Atq; adeò bonam ex eo ſpem de me omnes concipiebant, ut qui brevi adeò artem hanc ſecundum fingendi illam facilitatem perdiſcere poſſem. Igitur ſimul atq; idonea dies videbatur eſſe auſpicandæ artis, ipſe tradebar avunculo non admodum, per Jovem, iniquè aut graviter ferens. Sed

mihi etiam lusum quendam non insuavem ipsa res videbatur habere, & apud æquales ad ostentationem & laudem valere; si & Deos sculpere, & parva quædam simulacra, cùm mihi, tum illis, quibus vellem, adornare possem. Ac tum primum quidem illud, quod & incipienti usu venire solet; accidebat. Cœlum enim quoddam avunculus mihi tradens, paulatim tabulam lapideam, quæ in medio posita erat, contingere, atq; artem auspicari jubet, tritum illud admonens, *Dimidium facti, qui benè cæpit habet.* Cæterùm duriùs impingente me præ imperitiâ, tabula frangitur; Avunculus autem indignatus, & scuticam quandam propè jacentem corripiens, nequaquam mansuetè, aut uti adhortantem decebat, excepit, atq; initiavit me, ità ut mox in lachrymas præmium artis mihi verteretur. Aufugiens igitur indè domum redeo, continueq; ululando, & lachrymis oculos opplendo, commemorabam scuticam, demonstrabam vibices, nimiámq; illius crudelitatem accusabam: hoc quoq; addens, quòd invidiâ quâdam ista feciſſet avunculus, videlicet metuens, nè se in arte superarem. Irascente itaq; matre, & multa fratri convitia faciente, posteaquam nox supervenit, dormivi, plenus adhuc lacrymarum, totámque noctem cogitabundus jacens. Atque hactenus quidem, quæ diximus, ridicula pueriliáq; sunt: quæ verò deinceps audietis, nequaquam contemnenda sunt, ô viri, sed quæ admodum auscultandi cupidos auditores quoq; requirant.

Nam,

Nam, ut juxta Homerum dicam, *Venêre mihi divino ſomnia nutu, almam per noctem*, ita clara & manifeſta, ut nihil ab ipſa veritate diſtarent. Adhuc igitur etiam pòſt tantum temporis intervallum, & habitus eorum, quæ mihi tum apparuêre, in oculis hærent, & ipſa vox auribus quaſi intonat: adeò plana fuerunt omnia.

Somnium, ſeu viſio Luciani.

2. Duæ mulieres manibus corripientes trahebant me in diverſum, utraq; ad ſe videlicet, violentè admodum & validé. Parum itaq; abfuit quin me diſcerperent, dum inter ſe ambitiosè adeò contendunt. Nam modò hæc ſuperabat, & propemodum totum tenebat me: modò altera eademq; me ad ſe retrahebat. Clamabant autem ambæ, accuſabántq; mutuò ſeſe: hæc quòd me, ſuum videlicet, illa poſſidere vellet, illa verò quòd hæc fruſtrà aliena ſibi uſurparet. Erat autem altera quidem operaria & virili aſpectu, & ſqualidâ comâ, manus callo paſſim obductas habens, ſuccinctâ veſte, & marmoreo pulvere oppletâ, qualis & ipſe avunculus eſſe ſolebat quando lapides poliebat. Altera vero facie admodum honeſtâ, habitum decentem præ ſe ferens, & veſtes ornatas ac mundas induta. Poſtremò autem permittunt meo judicio, ut utri earum converſandum mihi putem, ſententiam ipſe feram.

Statuariæ verba.

3. Ac prior quidem dura, atq; virilis illa ſic cœpit; Ego, chare puer, Statuaria ſum ea, quam tu heri diſcere cœpiſti, familiaris adeò tibi & cognata à parentibus: Nam & avus tuus (addens nomen avi materni

materni) marmorarius fuit, & avunculus pariter & patruus tuus eandem artem exercuêre, & per nos inter præcipuos celebrati ſunt. Quod ſi igitur voles deliriis ac nugis, circa quas iſta verſatur (indicans alteram) abſtinere, ac mecum degere, principio generosè educaberis, humeroſq; habebis validos, & ab omni invidiâ alienus eris, neq; unquam in terras alienas atq; externas hinc abibis, relictâ patriâ atq; domeſticis tuis, neq; etiam ob verba & orationem modò laudabunt te omnes. Neq; verò averſeris corporis hanc fragilitatem, aut veſtium ſorditiem, nam his initiis profectus Phidias ille Jovem ſpectandum exhibuit, & Polycletus Junonem fabricavit: prætereà Miron laudibus vectus eſt, & Praxiteles in magna admiratione fuit. Adorantur itaq; nunc illi cum ipſis diis. Quod ſi igitur horum unus tu quoq; fores, quomodo non celebris & ipſe apud omnes homines fieres? Patrem certè beatum efficeres, & patriam tuam omnibus ſpectabilem redderes. Hæc atq; etiam his plura balbutiendo, & pleraq; barbarè pronunciando, dixit Statuaria, valdè ſtudiosè omnia connectens, & me in ſuam ſententiam adducere cupiens. Sed non ultra memini, plurima enim memoriam jam effugerunt.

4. Cæterum ubi tandem finem fecit, tum altera illa in hunc fermè modum orditur. Egò vero, ô fili, humanitas ſum, jam nunc conſueta ac nota tibi, tametſi ad finem aut plenum, nondum periculum mei feceris. Quanta igitur bona acquiſi-

turus

turus ſis, ſi ſtatuarius evadas, ipſa modò expoſuit. Nihil enim aliud niſi operarius eris, corpore laborans, & in eo totam ſpem vitæ poſitam habens: obſcurus ipſe degens, modicum & minimè generoſum quæſtum faciens: dejectus animo: tenuis ac pauper reditibus: neq; amicis in judiciis auxilio eris, neq; inimicis formidabilis, neq; etiam inter cives beatus, ſed hoc ſolùm, opifex videlicet quiſquam, & ex multâ atq; promiſcuâ plebe unus, præſtantiorem te ſemper formidans, & dicendo valentem præ oculis habens ac palpans, & in ſumma, leporis quandam vitam agens, potentioriſque lucrum exiſtens. Quod ſi etiam Phidias, vel Polycletus fias, præclaráq; & admiratione digna multa opera præſtiteris, artem quidem laudabunt omnes, at qui ex aſpicientibus tibi ſimilis eſſe optârit, modò mentem habeat, nemo erit. Qualis qualis enim fueris, nihil niſi rudis quiſpiam artifex, manibus laborans, & iiſdem victum quæritans cenſeberis. Contrà autem ſi mihi obſequaris, principio tibi oſtendam multa veterum virorum præclara opera, & res admiratione dignas, & orationes illorum tibi renunciando, & omnium (ut ſic dicam) expertum te reddendo, animum (quod præcipuum in te eſt) exornabo tibi multis ac præclaris ornamentis; modeſtiâ ſcilicet, juſtitiâ, pietate, manſuetudine, æquitate, prudentia, fortitudine, amore honeſti, & pulcherrimarum quarumcunque rerum deſiderio. Hæc enim verè ſyncera ſunt animi ornamenta.

menta. Neq; autem latebit te vel veterum quicquam, vel eorum quæ in præſens geri debent, ſed ea quæ facienda ſunt, quæq; fieri decet, me duce proſpicies: & in ſumma, omnia quæcunq; ſeu divina, ſeu humana ſint, parvo tempore docebo te: & qui nunc pauper atq; inops es, iſtius neſcio cujus filius, qui de arte adeò illiberali neſcio quid conſultas, haud ità multò pòſt nimiùm felix nimiúmq; beatus omnibus videberis, dum honoribus afficieris, & laudibus effereris, & pulcherrimarum quarumcunq; rerum gloria celebraberis; illorum etiam qui divitiis ac genere anteſtant, in te animis ac oculis converſis. Ac veſtitum quidem talem geres (demonſtrans ſuum, gerebat autem admodum ſplendidum.) Magiſtratibus verò & primo in conceſſu honore ante alios dignus exiſtimaberis. Et ſi quando aliquò peregrè abiens proficiſceris, etiam in aliena terra non ignotus aut obſcurus eris. Talibus ſcilicet ornamentis ego te inſignem atq; conſpicuum reddam, ut eorum quoque, qui te aſpicient, quiſq; proximè aſtantem leniter impellens & commovens, digito te demonſtret, atq; *Hic eſt ille* dicat. Jam ſi quid ſtudio dignum accidet, quod vel ad amicos, vel etiam ad ipſam civitatem pertinebit, omnes in te oculos atq; ora convertent. Atque ſi tum aliquid fortè dixeris, pleriq; hiantes auſcultabunt, admirantes & prædicantes, tum ob dicendi vim, & orationis poteſtatem; tum etiam patrem tuum ob felicitatem prolis: & quod dici vulgò ſolet, quòd ex hominibus

quidam

quidam immortales redduntur, id quoq; tibi dabo: Nam poſtquam ipſe ex hac vita deceſſeris, nunquam deſines converſari doctis, & conſuetudinem habere cum optimis. Demoſthenem illum certè vides, cujus filius fuerit, & quantum ego eundem reddiderim. Vides & Æſchinem, qui Tympaniſtriæ cujuſdam filius erat, & tamen propter me etiam Philippus Rex illum palpavit. Socrates autem, qui & ipſe inter ſtatuariam hanc artem enutritus fuerat, ſimul atq; primùm intelligere cœpit meliora, relictâ illâ, transfugit ad me; nimirum audis, ut nunc ab omnibus decantetur? Igitur relinquens tantos ac tales hoſce viros, res adeò ſplendidas, orationes tam graves ac illuſtres, veſtium ornamenta, honorem, famam, laudem, primos aſſeſſus, potentiam, imperia, deniq; & illam quam ex dicendo conſequêris gloriam, & quâ te omnes ob prudentiam prædicabunt felicem; tuniculam aliquam indues ſordidam, habitumque aſſumes ſervilem, vectes præterea, ſcalpra, & id genus cætera ſcalpendi cædendiq; inſtrumenta in manibus habebis, deorſum inclinatus in opus, humi repens, demiſſus, deniq; modis omnibus abjectus & contemptus, nunquam autem vel expergiſcens, vel virile aut libero homine dignum quicquam cogitans, ſed in opera intentus, ut illa videlicet proportionibus ſuis conſona, & benè formata tibi reddantur: de te ipſo autem, ut & concinnus & ornatus incedas, minimè curam gerens, ſed te ipſis iſtis ſaxis contemptiorem reddens.

5. Adhuc

5. Adhuc igitur dicente hæc illâ, non expectato orationis fine, ſurgens ſententiam tuli; & relictâ deformi & operatrice illâ, tranſivi ad Humanitatem admodum gaudens, præcipue poſtquam mihi etiam in mentem venit ſcuticæ, & quod plagas ſtatim non paucas incipienti mihi pridie illa inflixiſſet. Porro relicta illa, principio quidem indignè ferebat, complodebatq; manus, & dentibus infrendebat. Poſtremò autem, quemadmodum Nioben audimus, ità hæc quoq; diriguit, & in ſaxum mutata eſt. Quod ſi igitur incredibilia paſſa eſſe videtur, nè miremini; ſomnia enim mirifica ſunt, & mira operari ſolent. Altera autem ad me reſpiciens. Proinde, inquit, ego tibi hanc juſtitiam rependam, quoniam cauſam hanc benè & rectè judicâſti. Veni igitur, & aſcende vehiculum hoc (commonſtrato quodam vehiculo quod alatis equis quibuſdam Pegaſo ſimilibus vehebatur) ut videas qualia ac quanta ignoraturus fuiſſes, ſi me non ſecutus eſſes. Cæterùm poſtquam aſcendi, illa quidem agitare, atq; aurigari cœpit: ego verò ubi jam in ſublime ſublatus fui, obſervabam, & contemplabar ab oriente incipiens uſq; ad occidentem, urbes videlicet, & populos, non aliter quàm Triptolemus olim ſpargens quiddam in terram: quanquam non amplius memini quidnam illud fuerit quod tum ſpargebam, niſi hoc ſolum quod ex inferiori loco aſpicientes homines laudabant me, & ad quoſcunque volando perveneram, cum multâ prædicatione & gratulatione

me

me proſequebantur, & quaſi deducebant. Porrò ubi illa hæc tanta mihi, & meipſum collaudantibus illis demonſtrâſſet, reduxit rurſum, non amplius eadem veſte illâ indutum, quam habueram ab initio avolans, ſed videbar mihi tum admodum delicatus & ſplendidâ veſte redire. Deprehendens igitur & patrem aſtantem atq; expectantem me, commonſtravit ei veſtem illam, & meipſum qualis redirem, ſubmonuitq; eum, quàm parum abfuerit, quin minimè digna de me ille cum amicis ſtatuiſſet.

6. Atque hæc quidem memini videre me, cum primum è pueritia egreſſus eſſem, plagarum metu, ceu mihi videor, tum perturbatus. Sed interea cum hæc dicuntur, O Hercules, inquit quiſpiam, quàm longum hoc ſomnium & judiciale eſt. Deinde alius quidem hoc interpellans: *Hyemale* (inquit) *ſomnium eſt*, quando noctes ſunt longiſſimæ; aut fortaſſe, etiam trinoctiale, qualis & ipſe Hercules eſt. Quid igitur in mentem venit illi nugari talia nobiſcum, mentionémque facere puerilis iſtius noctis, ſomniorumq; veterum & ætate jam obſoletorum? Futilis eſt omnis frigida oratio. An fortè ſomniorum quorundam quaſi quoſdam interpretes eſſe nos credidit? Nequaquam, O bone: Quoniam neque Xenophon quondam exponens ſomnium illud, quo pacto illi viſum fuerat in domo paterna; & deinceps noſtis viſionem, non ut conjectationem, propoſitam tanquam nugari ſtatuiſſet, illa narravit, præſertim in bello, & ſummâ rerum deſperatione conſtitutus,

ſtitutus, circumſtantibus undiq; hoſtibus, ſed quòd utilitatem quandam ſecum habebat illa narratio. Proinde & ego ſomnium hoc vobis expoſui, eâ videlicet gratiâ, ut adoleſcentes ad meliora ſtudia converterentur, & *Humanitatem* amplecterentur: & maximè ſi quis eorum præ inopia & paupertate pejùs de ſeipſo ſtatuit, animumq; ad deteriora declinat, ingenium non illiberale illiberaliter perdendo. Confirmabitur enim & ille, ſat ſcio, & quaſi convaleſcet, ſermone hoc audito idoneo ſufficienti exemplo me ſibi propoſito, ubi videlicet ipſe ſecum cogitabit, è quibus vitiis ad optima provectus fuerim, Humanitatemq; appetiverim, minimè dejectus aut fractus animo ob eam paupertatem, in qua tunc fui: deinde qualis & huc ad vos aſcenderim, qui certè ut nihil aliud aut amplius, nulla tamen ſtatuariorum iſtorum inferior aut obſcurior evaſi.

Dialogus 2.

Deorum Concilium.

JUP. NE poſthac murmuretis, O Superi, neque ad angulos converſi, in aurem alter cum altero colloquatur, indignantes multos parum dignos noſtri ſympoſii eſſe participes. Verùm poſteaquam coactum eſt concilium, quiſque propalàm in medium ſuam adferat ſententiam, & quæ accuſatione digna ſunt, accuſet. Cæterùm, Mercuri, præconium illud ex lege clarâ voce promulgato.

MER.

MER. Erige aures, vocem comprime. Quis ex Diis ſenioribus & perfectis, quibus permiſſum eſt, in concione verba vult facere? ipſa deliberatio de inquilinis, & hoſpitibus futura eſt. MOM. Ego Momus, O Jupiter, ſi fandi copiam mihi feceris. JUP. Jam ipſo præconio loquendi libertas tibi facta eſt: itaq; meo permiſſu nihil opus eſt. MOM. Aio itaq; vitiosè & improbè nonnullos noſtrûm facere, quibus non ſatis eſt ſemet Deos ex hominibus factos eſſe, niſi ſuos quoq; pediſſequos, & famulos nobis honore pares eſſe oſtenderint; quâ in re nihil magnum aut juvenile ſe feciſſe exiſtimant. Volo verò, O Jupiter, ut interrita loquendi libertas mihi conceſſa ſit. Neque enim aliter quæ ſentio effari poſſim. Sed me omnes ex æquo noverunt quàm liberæ linguæ Deus ſim, & quàm nihil eorum quæ parùm honeſtè & decorè fiunt reticere ſoleam. Etenim omnia in reprehenſionem rapio, ac propalàm, quæ mihi videntur proloquor, neque reformidans cujuſquam autoritatem, neq; præ verecundia ſententiam meam celans. Quapropter & onerosus multis eſſe videor, & naturâ ſycophanticus, dum communis quiſpiam omnium accuſator ab illis vocor. Sed enim poſteaquam licitum eſt, atq; ità jam proclamatum, & tu Jupiter, cum libertate loquendi facultatem mihi conceſſiſti, nihil reformidans dicam. Multi ſunt, inquam, non contenti, quod ipſi in deorum concilium admiſſi, noſtri contubernii ſint participes, quodq; pari ſorte nobiſcum conviventur

ventur, præſertim cùm ex dimidio homines eos eſſe conſtet, ſuos præterea miniſtros, & chori ſocios in cœlum adduxerunt, eóſque Deos fecerunt adſcriptitios. Et nunc æqualem cum aliis diſtributionem auferunt, & ſacrificiorum conſortes ſunt, penſionem in inquilinos conſtitutam nobis minime perſolventes. JUP. Nè quid obſcuris ambagibus involvas, O Mome, verùm perſpicuè & dilucidè, quæ ſentis, eloquere, additis quoque nominibus. Jam enim in medium oratio ità tibi projecta, ut multos pariter in ſuſpicionem rapiamus, ac alium alio modo tuis dictis obnoxium inſimulemus. Oportet verò liberum concionatorem nihil ob metum reticere.

2. MO. Euge, ô Jupiter, quòd me ad linguæ libertatem cohortaris, fit enim hoc abs te animo verè regio & magnifico. Proinde nominatim quoq; eoſdem perſtringam. Ille enim generoſiſſimus Bacchus ſemi-homo exiſtens, neq; à materna ſtirpe Græcus ſed Syrophœnicis cujuſdam mercatoris, nempe Cadmi nepos, poſteaquam immortalitate donatus eſt, cujuſmodi ille quidem ſit non dico, neq; mitram, neq; ebrietatem, neq; errantem ejus inceſſum vitupero. Omnes enim, ut opinor, videtis quàm mollis ſit & effeminatus deliciis, ſemi-inſanus, ſtatim à ſummo mane merum ſpirans. Ille verò totam curiam nobis aſcivit, & toto choro advecto præſtò eſt, Deóſq; declaravit & Pana, & Silenum, & Satyros, agreſtes quoſpiam & caprarios permultos, homines ſaltationi deditos,

deditos, & forma monſtroſos. Quorum hic quidem gerens cornua, dimidiâ atq; inferiore parte corporis capram referens, barbámq; profundam nutriens, parùm ab hirco diſcrepat. Alter verò ſenex, calvitio & ſimis naribus deformatus, plurimùm ſuper aſinum inequitans, genere Lydus eſt. Cæterùm Satyri, acutis auribus, & ipſi calvi & cornigeri, qualia ferè hœdis nuper natis excreſcunt cornua, Phryges quidam exiſtentes. Sunt verò caudati omnes. Videte cujuſmodi Deos nobis facit generoſus ille. Deinde miramur, ſi contemnunt nos homines, videntes adeo ridiculos, & portentoſos Deos. Mitto enim dicere, quod & duas mulieres adduxerit, nempe Ariadnen, cujus etiam coronam ſtellarum choro annumeratam addidit: alteram Icari agricolæ filiam, & quod omnium eſt ridiculoſiſſimum, ô Superi, Erigones quoq; canem adduxit, ne triſtitiâ afficeretur puella, ſi in cœlo non haberet catellum ſuum. Hæc verò non videntur vobis eſſe contumelioſa, quæq; nec inſaniâ, nec riſu careant? Audite etiam alios.

3. JUP. Cave, Mome, quidquam dixeris, aut de Æſculapio, aut de Hercule. Video enim quo orationis tuæ impetu rapiaris. Etenim horum alter agit medicum, & ægrotos morbis levat, éſtque planè multis aliis anteferendus. At Hercules filius meus non paucis laboribus immortalitatem adeptus eſt. Itaque cave nè hoſce accuſes. MOM. In tui quidem gratiam tacebo, Jupiter, etſi multa dicenda habeam: atq;

ſi

si nihil aliud, adhuc tamen signa igne inusta in corpore retinent. Porrò si liceret & adversum te dicendi libertate uti, multa haberem quæ possem oratione reprehendere. JUP. Atqui in me maximè tibi licet dicere. Nunquid igitur & me ut Deum inquilinum in jus vocas? MOM. Equidem in Creta non tantùm hoc audire licet, verùm aliud quoq; de te dictitant, atque etiam sepulchrum tuum commonstrant hospitibus. Ego verò neq; illis fidem habeo, neque ex Achivorum numero Æginensibus suppositititium te esse affirmantibus. Cæterum quæ cumprimis reprehensione digna sunt, ea in medium adducam. Enimvero horum delictorum principium & causam cur noster concessus nothis abundet, tu Jupiter præbuisti, cùm te mortalibus mulieribus commiscuisti, & aliàs aliâ formâ ad ipsas descendisti. Ità metueremus nè quis te comprehensum sacrificaret, cùm taurus esses, vel aurifex aliquis te conficeret, cum aurum esses; & pro Jove nobis aut monile, aut armilla, aut inauris fieres. Sed enim hisce semideis cœlum jam compleviſti, neq; enim aliter possum dicere. Estque res planè absurdissima, si quis ex improviso audierit Herculem in Deorum numerum esse assumptum, Eurystheum autem qui illi imperavit, fatis functum esse: & Herculis templum cerni in proximo, ministri existentis, Euristhei verò, illius domini, sepulchrum. Et rursus ex Thebanis Dionysius Deus factus est, ejus autem consobrini, nimirum Pentheus & Acteon,

Actæon & Learchus, homines fuerunt omnium infeliciſſimi. Ex quo verò tu, Jupiter, ſemel illis hanc licentiæ januam aperuiſti, & ad mortalium conſuetudinem te convertiſti, te omnes imitantur. Neq; ſolum maſculi Dii, ſed (quod eſt turpiſſimum) etiam Deæ fœminæ. Quis enim ignorat Anchiſen, Tithonum, Endymionem, & Jaſonem aliósque? Itaq; hæc mihi miſſa facienda videntur, multi enim laboris eſſet hæc cuncta ſingulatim reprehendere.

4. JUP. At vide, Mome, nè quid de Ganymede dixeris. Malè enim me habebit ſi adoleſcentem verbis conturbaveris, affecto contumeliâ genere. MOM. Proinde neque de aquila quicquam dicturus ſum, quod & illa in cœlo verſatur, regio ſceptro inſidens, ac tantùm non ſuper capite tuo nidificans, & Deus eſſe geſtiens? aut illam quoq; in Ganymedis gratiam præteribimus? Atqui, ô Jupiter, Attis ille, & Coribas, & Sabazius unde nobis tandem accerſiti veniunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui indumento Perſico amictus,& tiarâ redimitus eſt,neq; Græcam vocem inſonans, adeò ut ſi quis ille nectar propinet præbibentem non intelligat. Itaq; & Scytha & Geta hæc videntes, nobis longum valere juſſis, ipſi immortalitate donant homines, ſuíſq; ſuffragiis Deos quoſcunque libuerit conſtituunt, non aliâ ratione, quam Zamolxis ſervilis conditionis homo exiſtens, divinitatem adeptus eſt, & Deorum numero adſcriptus; haud ſcio quomodo nobis impoſu-

impoſuerit. At ſanè hæc omnia, ô Dii, adhuc mediocria, & aliquo modo ferenda ſunt. Cæterum tu, ô canino rictu hians Ægyptie, qui ſyndone amictus es, quiſnam eſſe gloriaris, ô optime, aut quomodo Deus eſſe contendis latrando? Quid autem ſibi vult & Memphites taurus ille verſicolor, qui & adoratur, & reſpondet oraculis, neq; non prophetas habet? Pudet verò me ciconias percenſere, & ſimias, & hircos, atq; his longè abſurdiora, quæ neſcio quomodo ex Ægypto in cœlum uſq; conſcenderunt. Illa itaq; ô Dii, quomodo ſuſtinetis æquali vobiſcum honore, aut etiam ampliùs adorari? At tu, Jupiter, quo ferre potes animo, poſteaquam arietis cornua tibi produxerint. JUP. Turpia profectò ſunt, quæ dicis de Ægyptiis. Attamen pleraq; illorum in ſe myſtica complectuntur ænigmata, quæ non prorſus à prophanis deridenda ſunt. MOM. Planè nobis, Jupiter, opus eſt myſteriis, ut Deos eſſe cognoſcamus, & caninis capitibus præditos, canes eſſe intelligamus.

JUP. Mitte de Ægyptiis in præſens dicere, nos verò de his aliàs per otium deliberabimus. Tu autem de aliis dicito. MOM. De Trophonio, ô Jupiter, & quod me præfocat, de Antilocho; ille inquam, ſceleſti, & matricidæ hominis filius vaticinatur in Cilicia, multa impudenter ementiens, & duorum obolorum gratiâ præſtigiis incantans homines. Quocirca non ampliùs, tu Apollo, ob vaticinii prædicationem haberis in pretio, ſed jam omnis lapis & quævis ara reſponſa dat oracu-

oraculum petentibus, dummodo oleo perfusa fuerit, & coronas habuerit, & homine præstigiatore abundaverit, cujusmodi jam permulti sunt. Jam etiam Polydamantis athletæ statua medetur febre laborantibus in Olympia, & Theagenis in Thaso. Quin Hectori quoque sacra faciunt in Ilio, & è regione Protesilao, nempe in Cherroneso. Ex quo igitur in tantum numerum subinde aucti excrevimus, magis in usu fuit perjurium & sacrilegium, & omninò nos despectui habere cœperunt rectè facientes. Et hæc quidem de nothis & suppositiis dicta esse volui. Cæterum ego & peregrina nomina permulta audiens eorum, qui neque degunt apud nos, neque ullo modo possunt esse, admodum, ô Jupiter, propter hæc rideo. Ubi enim gentium est multis modis jactata illa virtus, & natura, & fatum, & fortuna? intoleranda & vana rerum vocabula ab inertibus hominibus Philosophiæ titulo semet venditantibus excogitata. Quæ quanquam ipsorum commenta sunt, sic tamen simplicium animos persuaserunt, ut nemo amplius nobis sacrificare dignetur, certò persuasum habens, quòd etiamsi infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortunam tamen nihilo secus ea facturam, quæ à fatis decreta sunt, & quæ sub initium cuiq; nascentium Parcæ fatalibus fusis adneverint. Perlibenter itaq; te, Jupiter, interrogarem ubinam gentium tibi visa esset, aut virtus, aut natura, aut fatum? Quòd enim & tu talia subinde in philosophorum disputationibus audias

mihi dubium non eſt, niſi fortaſſe quispiam furdus ſis ut eoſdem vociferantes inaudire nequeas. Multa equidem adhuc dicenda ſuperſunt, ſed finem verborum faciam. Video enim quoſdam ob dicta mea dolenter perturbari, & jam ſibilare: maximè verò eos, qui orationis libertate tacti ſunt. Itaq; pro concludenda oratione, ſi ità ſedet animo tuo, Jupiter, decretum quoddam de illis legam jam conſcriptum. JUP. Recita, neq; enim omnia abſurda aut de nihilo reprehendiſti. Et ſanè multa ex illis inhibenda, & coercenda ſunt, nè in immenſum excreſcant.

Et hoc ad exemplum Athenienſium pſephiſmatum factum. Sic enim & apud illos aliquoties de peregrinis Urbe ejiciendis in ſenatu decretum legeſq; latæ fuere, ut cum alibi, tum ex orationibus quibuſdam Demoſthenis patet.

Decretum, Bona Fortuna.

6. COncilio legitimè coacto, ſeptimo idûs N. Jupiter Rectorem agebat, Neptunus Præſidem, Apollo Præfectum, Momus Scribæ officio fungebatur noctu, & Somnus dixit ſententiam. Quoniam multi ex peregrinis non Græci tantum, verùm etiam Barbari, nequaquam digni exiſtentes cœleſtis Reipublicæ communi nobiſcum participatione, nothi & ſubdititii, haud ſcio quonam modo etiam Dii eſſe contendentes, cœlum compleverunt, ita ut ſympoſion tumultuoſis turbis plenum ſit, obſtrepentibus paſſim diverſis linguis multitudinis undiq; accerſitæ. Defecit autem Ambroſiæ, & Nectaris copia, adeò ut minâ jam coëmenda ſit hemina propter bibentium multitudinem. Sed enim illi, quâ ſunt procacitate & immodeſtia, Diis veris & antiquis loco motis ſemetipſi primis dignantur accubitibus præter omnem

nem morem patrium: ad hæc, in terris quoq; ante alios honorari contendunt: viſum eſt ſenatui populoq; ut ad hyberna ſolſtitia cogatur in Olympo concilium, ſeptem autem ad cognoſcendum appoſiti eligantur Dii perfecti; tres quidem ex curia veteri quæ Saturno regnante conſtituta eſt, quatuor autem ex duodecim, quorum in numero unus erit Jupiter. Cæterum qui electi erunt arbitri, ipſi ad cognoſcendum cauſas ſeſſum eant, dicto priùs juramento legitimo, nimirum Styge. At Mercurius proclamato præconio univerſos in concionem congreget, quicunq; in Deorum concilium legitimè admitti poſtulant. Veniant autem illi adductis juratis teſtibus, & certi generis indiciis. Deinde illi in unum locum commeent, verùm arbitri accuratè expendentes, aut Deos illos declarabunt, aut ad ſua ſepulchra & majorum tumulos ablegabunt. Si verò quiſpiam ex obſcuris & reprobatis comprehenſus fuerit, & ſemel ab arbitris condemnatus in cœlum aſcenderit, ille per præceps in Tartarum corruat. Præterea quiſq; exerceat ſua commercia, neq; Minerva rei medicæ intenta ſit, neq; Æſculapius dandis oraculis vacet, aut ſerviat, neq; Apollo tanta ſoli ſibi obeunda vendicet, ſed una re quapiam electa, aut vatem, aut citharœdum, aut medicum agat. Porrò Philoſophis dicetur, nè nova ſubinde fingendo comminiſcantur nomina, neq; de iis, quorum imperiti ſunt, nugentur. In quorumcunq; autem honorem, aut cultum templa, aut ſacra conſtituta

ſunt, illorum imagines ſubvertantur, earumq; loco, aut Jovis, aut Junonis, aut Apollinis, aut alterius cujuſpiam erigatur. Illis autem urbs congeſta terra ſepulchrum accumulet. & aræ loco ſtatuam reponat. Quòd ſi quis præconio dicto audiens eſſe noluerit, arbitrorúmq; examen & cenſuram ſubire recuſârit, ille indictâ causâ condemnetur. JUP. Juſtiſſimum equidem decretum eſt iſtud, ô Mome, & qui ſuffragatur huic, manum protendat. Atqui potius ità fiat, complures enim novi futuros qui ſua non ſunt adjecturi ſuffragia. Verùm in præſens abite. Cæterùm in concionem accerſiti à Mercurio venite, adferentes unuſquiſq; cognitiones claras, & manifeſtas comprobationes, patris & matris nomen, & unde oriundus ſit, tum quomodo divinitatem adeptus ſit: ad hæc tribum quoque & curiales. Verùm enimvero, qui præſtò non fuerit, parùm curæ erit arbitris, tametſi ille terris ingens delubrum habuerit, ac homines eundem Deum eſſe exiſtimârint.

Dialogus 3.

Timon, ſive Miſanthropus.

TIM O Jupiter Philie, & hoſpitalis, & ſodalitie, & domeſtice, & fulgurator, & jus jurandice, & nubicoge, & grandiſtrepe, & ſi quod aliud tibi cognomen attoniti Poëtæ tribuunt, maximè cùm hærent in verſu; nam tum illis tu multi nominis factus, carminis ruinam fulcis,

ſulcis, metriq; exples hiatum; ubi tibi nunc magnicrepum fulgur, gravifremum tonitru? Ubi ardens, candens ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia jam palàm apparet nugas eſſe, fumúmq; Poëticum; nec omnino quicquam præter nominum ſtrepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia, expromptáq; neſcio quomodo penitus extincta ſunt, frigéntque; adeò ut nè minimam quidem ſcintillulam iracundiæ adverſus nocentes reliquam obtineant. Itaq; citius quivis ex his, qui pejeraturi ſunt, extinctum ellychnium metuerit quàm flammam fulminis cuncta necantis: adeò titionem quempiam incutere videris eis, ut ignem quidem aut fumum ab illo proficiſcentem nihil quicquam formident, verùm hoc ſolùm vulneris inferri poſſe judicent, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum eſt, ut jam Salmoneus tibi ſit auſus etiam obtonare: neq; id admodum abs re, quippe adverſus Jovem uſq; adeo frigidum, vir ad facinora fervidus, audaciáq; tumidus. Quidni enim faciat, ubi tu perinde ac ſub mandragora ſtertis, qui neq; pejerantes exaudias, neq; eorum qui flagitia committunt, reſpectum agas? Cæcutis autem lippitudine, & hallucinaris ad ea quæ fiunt, auréſq; jam tibi obſurduerunt, inſtar horum, qui ætate defecti ſunt. Quandoquidem cum juvenis adhuc eſſes, acriq; animo, veheménſq; ad iracundiam, permulta in homines maleficos ac violentes faciebas. Neque tum unquam tibi cum illis erant induciæ.

Sed perpetuò fulmen erat in negotio, perpetuò obvibrabatur ægis, obstridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem densissimè ex edito loco devolantium torquebatur, terræ quassationes, cribri instar frequentes, ad hæc nix cumulatim, neq; non grando saxorum in morem. Atq; ut tibi molestè differam, imbrésq; rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantum repentè Deucalionis ætate naufragium ortum est, ut, omnibus sub aqua demersis, vix unica scaphula servaretur, quæ in montem Lycorem appulit, humano generi, quasi scintillulas quasdam servans, unde sceleratius etiam genus in posterum propagaretur. Nimirum igitur dignum socordia præmium ab illis reportas, cùm jam nec sacra faciat tibi quisquam, nec coronas offerat, nisi obiter in Olympicis, ac ità nè is quidem rem admodum frugiferam facere videatur, sed priscum quendam ritum magis referre: ac penè Saturnum, ô Deorum generosissime, te reddunt, magistratu abdicantes.

2. Omitto loqui, quoties jam templum tuum, sacrilegio compilârint, cùm tibi etiam ipsi in Olympiacis manus admoliti sunt. Atq; interea tu altifremus ille pigritabaris vel excitare canes, vel vicinos advocare, ut auxilio accurrentes illos comprehenderent, adhuc adornantes fugam. Sed generosus Gigantúmq; extinctor, & Titanum victor sedebas, cùm tibi cæsaries ab illis circumtonderetur, decem cubitale fulmen dextra tenenti. Horum igitur, ô præclare, quis tandem

erit

erit finis, quæ tu adeò ſecurè deſpicis? Aut quando de tantis maleficiis pœnas ſumes? quot Phaëthontes aut Deucaliones ſatis idonei ſunt ad expiandam tam inexhauſtam morum iniquitatem! Etenim ut de communibus ſileam, de iis quæ mihi acciderunt dicam, cum tam multos Athenienſes in ſublime evexerim, ex pauperrimis divites reddiderim, cunctiſq; quotquot opus haberent, ſuppeditarem, imo ſemel univerſas opes in amicos juvandos effuderim, ſimul atq; his rebus ad inopiam deveni, jam nè agnoſcor quidem ab illis, nec aſpicere dignantur me, qui dudum, reverebantur, adorabant, meóq; de nutu pendebant. Quod ſi quando per viam ingrediens fortè fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut everſam hominis jam olim defuncti ſtatuam, ac temporis longitudine collapſam prætereunt, quaſi nè nôrint quidem. Alii verò & procul conſpecto me, aliò in aliam viam deflectunt, exiſtimantes ſeſe inauſpicatum abominandumq; viſurus ſpectaculum, quem non ità pridem ſervatorem & adjutorem ſuum eſſe prædicabant. Itaq; prementibus malis ad extrema redactus conſilia, rhenone arrepto, terram exerceo, quaternis conductus obolis, atq; hîc cum ſolitudine, cumq; ligone philoſophorum. Hoc interim lucri mihi videor facturus, quòd poſthac non intuebor pleroſq; præter meritum ſecundis fortunæ ſucceſſibus utentes. Nam illud vel maximè urit. Jam igitur tandem aliquando Saturni Rheæq; proles excuſſo profundo iſto, gravique

ſomno (nam Epimenidem quoq; dormiendo viciſti) denuo jactato fulmine, aut ex Oeta redaccenſo, ingenti redditâ flammâ iram aliquam ſtrenui illius ac juvenilis Jovis oſtende, niſi vera ſint quæ à Cretenſibus de te, tuáq; ſepulturâ feruntur.

3. JUP. Quis hic eſt, Mercuri, ſic vociferans ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac ſqualidus, pelléq; amictus: fodit autem, ut arbitror, nam pronus incumbit, homo loquax & confidens, nimirum Philoſophus eſt, neque enim alioqui adeò impia, nefariáq; in nos fuerat dicturus. MER. Quid ais pater, an non nôſti Timonem Echecratidis filium Colyttenſem? Hic nimirum eſt, qui nos ſæpenumerò in ſacris legitimis convivio accepit, ille repentè dives factus, ille qui totas hecatombas, apud quem ſplendidé Jovialia feſta conſuevimus agitare. JUP. Hem! quænam iſta rerum commutatio? hiccinè honeſtus ille dives, quem tam frequentes cingebant amici? Quid igitur accidit, ut hoc ſit habitu ſqualidus, ærumnoſus, foſſor conductitius, uti conjicio, cùm tam gravem ligonem gerat? MER. Ad hunc modum illum quodammodo probitas evertit, atq; humanitas, & in omnes, quicunque egerent, miſericordia. At revera vecordia potiùs facilitáſq; nullúſq; in ſuſcipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit, ſeſe corvis lupiſque largiri. Quin cùm à vulturibus tam multis miſero jecur eroderetur, amicos eſſe eos, & ſocios judicabat, quaſi benevolentiâ erga

ſeſe

ſeſe afficerentur, cum illos epulæ magis caperent. Ergo poſteaquam oſſa penitus nudâſſent, circumroſiſſentque; deinde ſi qua medulla ſuberat, hanc quoq; admodum diligenter exſuxiſſent; aufugerunt, exſuccum & radicitùs defectum deſtituentes, adeò ut poſtea nè agnoſcant quidem, aut aſpiciant, tantùm abeſt, ut ſint qui ſuppeditent, viciſſimque impertiant. Has ob res foſſor, & ſago, ut vides, opertus pelliceo urbem præ pudore fugiens, mercede terram exercet, adverſus ingratos atrâ bile ſtomachatur, qui quidem, ipſius benignitate ditati, admodum faſtuosè nunc prætereant, ac nè nomen quidem, an Timon vocetur, noverint. JUP. Atqui profectò vir neutiquam faſtidiendus, aut negligendus eſt, & jure optimo indignatur, qui iis tantis in malis agat. Quare ſceleratos iſtos adulatores ipſi quoque fuerimus imitati, ſi eum virum neglexerimus, qui tot tauros, & capras pinguiſſimas nobis in aris adoleverit, quarum nidor etiamdum mihi in naribus reſidet. Cæterùm propter negotia & turbam maximam pejerantium, tum vi, non jure agentium, neque non aliena rapientium, prætereà ob formidinem quam mihi pariunt ſacrilegi, (quorum quidem cùm multi ſunt, tum obſervatu difficiles, adeò ut nè minimum quidem nos connivere ſinant) longo jam ad Atticam regionem oculos non converti tempore, maximè poſteaquam philoſophia & de verbis digladiationes apud iſtos increbuerunt, ità ut pugnan-

tibus inter se istis vociferantibúsq; ne exaudire quidem mortalium vota liceat. Unde mihi necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis conficique qui virtutem quandam, & incorporea quædam, meráſq; nugas ingenti vociferatione connectunt. Hæc in causa fuerunt, ut hunc quoq; neglexerim, cùm haud mediocriter de nobis sit meritus. Quod reliquum est, Mercuri, tu, assumpto Pluto, celeriter ad istum abeas. Porrò Plutus unâ secum ducat & Thesaurum, & utriq; apud Timonem perseverent, neque adeò facilè demigrent, etiamsi quàm maximè illos præ bonitate rursum ex ædibus exegerit. Cæterùm de palponibus illis, atque ingratitudine quâ in hunc sunt usi, in posterum consultabo, pœnaſq; daturi sunt, simul atque fulmen instauravero. Nam fracti sunt in eo retusâ cuspide duo è radiis maximi, cum nuper avidiùs in sophistam Anaxagoram jacularer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse ullos nos, qui Dii vocaremur. Ac illum quidem errore non feriebam, propterea quòd Pericles obtenta manu eum protexerit. Cæterùm fulmen in Castoris ac Pollucis templum detortum tùm illud exussit, tùm ipsum parùm abfuit, quin ad saxum comminueretur. Quanquam interim vel id supplicii satis magnum in istos fuerit, si Timonem conspexerint egregiè locupletem factum.

4. MER. Quantum habet momenti altum vociferari, & obstreperum audacémq; esse? Idq; non iis modò qui causas

ſas agunt, verùm etiam qui vota faciunt conducibile. En mox è pauperrimo dives evaſerit Timon, qui ſe imprecando clamoſum & improbum præſtiterit. Jovèmq; reddiderit attentum. Si vero ſilentio fodiſſet nutans, etiam nunc foderet neglectus. PLU. At ego, Jupiter, haudquaquam ad iſtum rediturus ſum. JUP. Quid ita non rediturus, optime Plute, præſertim à me juſſus? PLU. Quoniam, per Jovem, injuriâ me affecit ejiciens, & in multa fragmenta diſſecans, idq; cùm illi paternus eſſem amicus, ac me, penè dixeram furcâ, ex ædibus expulit, nec aliter quam ii, qui è manibus ignem abjiciunt. Num rurſus ad iſtum ibo, paraſitis & adulatoribus & ſcortis donandus? Ad eos me mitte, ô Jupiter, qui munus intellecturi ſint, qui amplexuri, quibus equidem in pretio ſim, & majorem in modum exoptatus. At hi ſtupidi cùm inopiâ commercium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto ſago pelliceo ligoneq; ſat habeant, cùm quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim dono dare ſoliti. JUP. Nihil iſtiuſmodi poſthac in te facturus eſt Timon, quippe quem ligo abundè ſatis corripuerit, niſi prorſus nullum dolorem ſentiunt illius ilia, te videlicet potiùs præoptandum quàm inopiam. At tu mihi querulus admodum videris eſſe, qui nunc Timonem incuſes, quòd tibi patefactis foribus liberè permiſerit vagari, neq; includens, neq; zelotypus in te. Porrò aliàs diverſa de cauſa in divites ſtomachabare, cùm

diceres,

diceres, te ab illis repagulis, clavis, ac ſignorum objectaculis impreſſis ità fuiſſe concluſum, ut nè proſpicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans præfocari te nimiis tenebris, eóq; pallidus nobis videbaris, & curis confectus, digitis etiamnum ex aſſiduo colligendi, coacervandíq; uſu contractis contortiſque; quod ſi quando daretur opportunitas, aufugiturum quoque ab illis te minitabare. In ſumma, rem ſupra modum acerbam judicabas, in æreo ferreóve thalamo, Danaës exemplo, virginem aſſervari, atq; à ſceleſtiſſimis educari pædagogis, Fœnore & Computatione. Proinde abſurdè facere aïebas quòd te præter modum adamarent, neq; cùm liceret, frui auderent, neq; cùm ipſis eſſet in manu, amore ſuo ſecurè uterentur, ſed vigiles obſervarent, ad ſignum ac ſeram, oculis nunquam conniventibus, neq; uſquam dimotis, ſemper intuentes, abundè magnum fructum arbitrantes, non quod ipſis fruendi facultas adeſſet, ſed quòd nemini fruendi copiam facerent, non aliter quàm in præſepi canis, nec ipſe veſcens hordeis, nec equum famelicum id facere ſinens. Quinetiam ridebas iſtos, qui parcerent, & aſſervarent, & (quod eſſet abſurdiſſimum) ipſi quidem ſibi ſubtraherent, vererentúrque contingere: non intelligerent autem fore, ut ſceleratiſſimus famulus, aut diſpenſator, aut liberorum pædagogus furtim ſubiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem poſtea ſinat ad obſcuram,

&

& oris anguſti lucernulam, at ſiticuloſum ellychniolum uſurus invigilare. Annon igitur iniquum, cúm hæc quondam incuſaveris, nunc in Timone diverſa his criminari?

3. PL. Atqui ſi rem verè perpenderis, utrumq; me jure facere judicabis. Nam & Timonis iſta nimia lenitas, negligentia potiùs, haud benevolentia, ſtudiúmque quod ad me pertinet, meritò videatur. At è diverſo, qui me oſtiis ac tenebris incluſum ſervabant, id agentes, quo ſcilicet craſſior, ſaginatiórq; ac nimiâ mole turgidus evaderem, cùm interim neq; ipſi contingerent, neq in lucem producerent, nè vel aſpicerer à quopiam; hos dementes & contumelioſos in me judicabam, quippe qui me nihil commeritum tot in vinculis cogerent ſitu cariéq; putrefacere, haud intelligentes, quò mox demigrent, me alii cuipiam, cui fortuna faverit, relicturi. Neq; hos igitur probo, neq; illos qui nimium facilè mihi manus admovent, ſed qui (quod eſt optimum) mediocritate utuntur, uti nec prorſus abſtineant, nec penitus profundant. Etenim, per Jovem illud conſidera, Jupiter, ſiquis, ubi juvenem & formoſam uxorem lege duxerit, poſtea neq; obſervet, neq; omnino zelotypiâ proſequatur, concedens illi ut noctu atq; interdiu eat quò velit, & rem cum quibuſlibet habeat, vel potiùs ultro producat ut adulteretur, fores aperiens, proſtituens, & omnes ad eam invitans, num hic amare videbitur? Profectò hoc tu nequaquam dices, Jupiter, qui ſæpenumero amorem

amorem ſenſeris. Rurſum ſi quis ingenuam lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem, cæterum nec ipſe contingat florentem ætate, decoramq; virginem, nec eam ab alio aſpici ſinat, ſed incluſam, orbam, ſterilémq; in perpetuâ virginitate contineat, ac interim ſe amore teneri dicat, & hunc præ ſe ferat, colore, corpore exhauſto, refugis oculis, num fieri poteſt, ut talis quiſpiam deſipere non videatur, quippe qui, cum liberis oportuerit operam dare fruiq; conjugio, puellam adeò formoſam atque amabilem ſinat emarceſcere per omnem vitam, tanquam Cereri ſacerdotem alens. Quare & ipſe ſæpe indignor, cum à nonnullis ignominiosè cædor calcibus, laniorque atque exhaurior, à nonnullis contrà perinde ac ſtigmaticus fugitivus compedibus vincior. JUP. Quid igitur indignaris contrà illos quandoquidem utrinq; pœnas egregias luunt? alteri quidem dum Tantali in morem, neque bibere ſinuntur, neque edere, ſed ore ſicco duntaxat inhiant auro: alteri verò dum illis ceu Phyneo cibos Harpyiæ ipſis è faucibus eripiunt. Sed abi jam, Timone multò poſthac uſurus cordatiore. PLU. An ille aliquando deſinet me ceu foraminoſo cophino, priuſquam omninò influxerim, datâ operâ exhaurire, quaſi conetur occupare, quò minùs influam, veritus nè ſi copioſus infundar, ipſum undis obruam? Quo fit, ut in Danaidum dolium aquam mihi videar allaturus, fruſtráq; infuſurus, vaſe

non

non continente liquorem, imò prius propemodùm effuſo quod influit quàm influxerit. Adeò latus dolii hiatus ad effuſionem, ac liber exitus. JUP. Proinde ni hiatum iſtum obturaverit, perpetuamq; perſtillationem ſiſtere ſtuduerit, te propediem effuſo, facilè inveniet ſagum rurſus & ligonem in fæce dolii. Sed interim abite, atq; illum divitem reddite. At tu, Mercuri, fac memineris, ut rediens Cyclopas ex Ætna tecum adducas, quò fulmen cuſpide reſtitutâ reſarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit.

6. MER. Eamus Plute. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabam, ô præclare, te non cæcum modò, verùm etiam claudum eſſe. PLU. Atqui non hoc mihi perpetuum, Mercuri, verùm ſi quando proficiſcor à Jove miſſus ad quempiam, tum neſcio quo pacto tardus ſum, & utroq; claudus pede, ità ut ægrè ad metam pertingere queam, ſene nonnunquam interim facto, qui me operibatur. Porrò cum diſcedendum eſt, alatum videbis, multò avibus celeriorem. Undè fit, ut vix jam amoto repagulo, ego jam præconis voce victor pronuncier, ſaltu ſtadium tranſmenſus, ne videntibus quidem aliquoties ſpectatoribus. MER. At iſta quidem haud vera narras, imò ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri nè obolus quidam erat quo reſtim emerent, ſtatim verò hodie divites & ſumptuoſi in albo curru aurigantes, quibus antè ne aſellus quidem ſuppeditarit. Ii tamen purpurati, aurumq; manibus geſtantes

ſtantes obambulant. Qui nè ipſi quidem, opinor, credere poſſunt, quin per ſomnium divites ſint. PLU. Iſthæc alia res eſt, Mercuri, neq; enim tum meis ipſius ingredior pedibus, nec à Jove, ſed à Dite ad iſtos tranſmittor, qui & ipſe nimirum opum largitor eſt, ac magna donans: id quod ipſo etiam nomine declarat. Itaque quoties eſt mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas injiciunt me, ac diligenter obſignantes, ſarcinæ in morem ſublatum tranſportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricosâ parte jacet vetere linteo in genua injecto tectus, de quo feles digladiantur. Porrò qui me ſperaverant obtinere, in foro opperiuntur hiantes, non aliter quam hirundinem advolantem ſtridentes pulli. Deinde ubi ſignum detractum eſt, & lineus ille funiculus inciſus, apertæque tabellæ, jamque novus dominus pronunciatus eſt, ſive cognatus quiſpiam, ſive adulator, ſive ſervulus obſcœnus, qui puerili obſequio favorem meruerit, etiam tum mento ſubraſo, pro variis omnigeniſq; voluptatibus quas ipſi jam obſoletus ſuppeditavit ſervus, ingens ſcilicet præmium ferens, generoſus quiſquis ille tandem fuerit, nonnunquam me ipſis cum tabellis arreptum, fugiens adportat commutato nomine, ut qui modo Pyrrhias, aut Dromo, aut Tibius, jam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Cæterum illos nequicquam hiantes, ſeque mutuum intuentes relinquit; ac verum luctum agentes, quod ejuſmodi thynnus ex intimo

ſagenæ

sagenæ sinu sit elapsus, qui non parùm magnam escam devoravit. At hic repentè totus in me irruens, homo vitæ mundioris atque elegantioris rudis, pingui, illotáque cute, qui compedes etiamdum horresçit, & si quis præteriens loro increpet, arrectis stat auribus, quique pistrinum perinde uti templum adoret, non est deinceps tolerandus iis, quibuscum vivit, verùm & ingenuos afficit contumeliâ, & conservos flagris cædit, experiens num & sibi hujusmodi liceant, donec aut in scortulum illapsus, aut equorum alendorum studio captus, aut adulatoribus sese permittens, dejerantibus Nireo formosiorem esse, Cecrope Codróve generosiorem, callidiorem Ulysse, unum autem vel sedecim pariter Crœsis opulentiorem, momento temporis semel profundat infelix, quæ minutatim multis ex perjuriis, rapinis, flagitiis, fuerant collecta.

MER. Ista fermè sic se habent, uti narras; verùm ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, quî tandem, cœcus cùm sis, viam invenire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnam Jupiter te miserit, dignos illi visos qui divitiis abundent? PLU. Enimvero credis me reperire istos ad quos mittor? MER. Per Jovem haudquaquam. Neq; enim alioqui, Aristide præterito, ad Hipponicum & Calliam accessisses, tum ad alios Athenienses, homines nè obolo quidem æstimandos. Cæterum quid facis, quando quidem es emissus? PLU. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec

nec imprudens in quempiam incurrero. Hic autem, quiſquis ille ſit, qui fortè primus me nactus ſit, obducit, ac poſſidet, te, Mercuri, pro lucro præter ſpem objecto venerans atq; adorans. MER. Num ergò fallitur Jupiter, qui quidem credat ex ipſius animi ſententiâ, ditari abs te hos, quos ille dignos exiſtimârit, qui diteſcerent? PLU. Et jure quidem optimo fallitur, ô bone, quippe qui cum me cœcum eſſe non ignoret, emittat veſtigatum rem uſq; adeò repertu difficilem, & jam olim è vita ſublatam, quam ne Lynceus quidem facilè inveniret, quæ nimirum adeo obſcura ſit ac minuta. Itaq; cum rari ſint boni, improbi porrò in civitatibus omnia obtineant, oberrans facilè in hujuſmodi mortales incurro, ac retibus illorum illigor. MER. At quî fit, ut quoties eos deſeris, celeriter aufugias, cùm viæ ſis ignarus? PLU. Tùm demùm acutum cerno pedibuſq; valeo, ubi ad fugam tempus invitat.

8. MER. Jam illud quoq; mihi reſponde, quî fit, ut cum ſis oculis captus (dicendum enim eſt) præterea pallidus, & cruribus gravis, *poſtremò claudus*, tam multos habeas amantes, adeò ut omnes reſpiciant in te, & ſi potiantur felices videantur; ſin fruſtrentur non ſuſtineant vivere? Ex his equidem non paucos novi, qui ſic perditè te amârint, ut ſe aërio è ſcopulo piſcoſi in æquoris alta præcipites abjecerint, rati faſtidiri ſeſe abs te, propterea quòd illos, nullo pacto reſpexiſſes. Quanquam ſat ſcio, tu quoq; fateberis; ſi quo modo tibi notus es, fuere iſtos qui

qui ejuſmodi amore ſunt dementati. PLU. At enim credis me, qualis ſum, talem iſtis videri, nempe claudum aut cœcum, aut ſi quid aliud adeſt mihi vitii? MER. Quid ni, ô Plute? niſi fortè & ipſi omnes cœci ſunt. PLU. Haud cœci quidem, ô optime; verùm inſcitia errórque, quæ nunc occupant omnia, illis offundunt tenebras; ad hæc ipſe quoque, ne per omnia deformis ſim, perſonâ vehementer amabili tectus inauratâ, gemmiſque picturatâ, ac verſicoloribus amictus, eis occurro: illi rati ſeſe nativi vultûs venuſtatem aſpicere, amore capiuntur, & pereunt non potientes. Quod ſi quis me toto corpore renudatum illis oſtenderit, dubio procul futurum ſit, ut ſe ipſi damnent qui tantopere cœcutierint, adamantes res neutiquam amandas ac fœdas. MER. Quid ergò poſteaquam eò perventum eſt, ut jam divites evaſerint, jamque perſonam ſibi circumpoſuerint rurſum falluntur? Adeò ut ſi quis illis detrahere conetur, penè caput potius quam perſonam abjiciant: Neque enim veriſimile eſt etiam tum illos ignorare, fucatam eſſe formam, cùm intus cuncta inſpexerint. PLU. Ad id non parum multæ res, ô Mercuri, mihi ſunt adjumento. MER. Quænam? PLU. Simulatque qui me primum nactus eſt, apertis foribus exceperit clanculum, una mecum introit elatio, vecordia, jactantia, mollities, violentia, dolus, atque alia item innùmerabilia: à quibus omnibus poſteaquam eſt animus occupatus, jam admiratur

tur quæ neutiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me cunctorum illorum patrem ingressorum malorum stupet, illorum satellitio vallatum, quidvis potius passurus, quàm uti me compellatur rejicere.

9. MER. Ut levis ac lubricus es, Plute, retentu difficilis ac fugax, neque ullam præbens ansam certam quo prensus teneare, sed nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At è diverso paupertas, viscosa, prensu facilis, totóq; corpore mille uncos gerit hamos, ut qui tetigerint, illicò hæreant, nec facilè queant avelli. Verùm intereà dum nugamur, rem haud parvam omisimus. PLU. Quam? MER. Nempe quia Thesaurum non adduximus quo vel imprimis erat opus. PLU. Isthac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo, jussóq; intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MER. Jam igitur Atticam adeamus. Et me sequere chlamydi adhærens, donec extremam viam attigerimus. PLU. Rectè facis, Mercuri, cùm me per viam ducis. Etenim si me defereres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? MER. Timon hic est, qui maximè montanum & petricosum fodit solum. Papæ, adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atq; id genus aliorum turba, quorum omnium agmen

men fames cogit, longè præſtantius quàm tui ſint ſatellites. PLU. Quin igitur quàm ocyſſimè diſcedimus, Mercuri? Neque enim ullum operæ pretium fecerimus cum homine ejuſmodi vallato exercitu. MER. Secus viſum eſt Jovi, quare ne metu deterreamur.

10. PAU. Quò hunc nunc Argicida, manu abducis? MER. Ad hunc Timonem, ad quem à Jove ſumus ire juſſi. PAU. Itáne rurſum Plutus ad Timonem, poſteaquam ipſum ego malè habentem ob delicias ſuſcepi, commendans, quòd ſapientiæ labori, ſtrenuum, multiq; pretii virum reddidi? Adeóne deſpicienda, injuriæq; idonea vobis Paupertas judicor, ut hunc quæ mihi unica erat poſſeſſio, eripiatis, jam exactiſſimâ curâ ad virtutem excultum, ut Plutus hic, ubi denuò ſuſceperit, per contumeliam & arrogantiam illi manu injectâ, talem reddiderit qualis erat dudum, mollem & ignavum ac vecordem, rurſum mihi reſtituatur, ubi jam nihil factus erit & rejiculus? MER. Sic, ô Paupertas, Jovi placitum eſt. PAU. Equidem abeo: At vos, Labor & Sapientia, reliquique conſequimini me. Porrò hic brevi cognoſcet, qualis in ſe fuerim, quam nunc relinquet, nempe adjutrix bona, & rerum optimarum doctrix, quâcum donec habuit commercium ſano corpore, valentiq; animo perſeveravit, virilem exigens vitam, & ad ſeſe reſpiciens, ſupervacua autem & vulgaria iſta, aliena, ità ut ſunt, exiſtimans. MER. Diſcedunt illi, nos ad eum adeamus.

TIM.

11. TIM. Quinam eſtis, ô ſceleſti? Aut quid volentes huc veniſtis, homini operario mercenarióq; negotium exhibituri? verum haudquaquam læti abibitis ſceleſti ut eſtis omnes; nam ego vos illico glebis & ſaxis petitos comminuam. MER. Nequaquam, ô Timon, ne ferito, neque enim feries mortales, verùm ego ſum Mercurius, hic Plutus. Miſit nos Jupiter, votis tuis exauditis, Quare quod benè vertat, opes accipe, deſiſtens à laboribus. TIM. Atqui vos jam ploraveritis, etiamſi Dii ſitis, ut dicis. Siquidem odi pariter omnes tum Deos tum homines. Sed hunc cœcum, quiſquis hic fuerit, mihi certum eſt ligone impacto comminuere. PLU. Abeamus per Jovem, Mercuri, quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter inſanire, nè malo quopiam accepto diſcedam. MER. Nè quid ferociter, Timon, quin exue potius penitus iſtam ferocitatem, aſperitatémq; ac manibus obviis excipe bonam fortunam, rurſum dives eſto, rurſum Athenienſium princeps, & deſpice ingratos iſtos, ſolus ipſe feliciter agens. TIM. Nihil mihi vobis eſt opus, ne obturbate, ſat opum mihi ligo, præterea fortunatiſſimus ſum, ſi nemo propiùs ad me acceſſerit. MER. Adeóne, quæſo, inhumaniter? *Hæc ego ſæva Jovi refero, atq; immania dicta?* Atqui par erat forſitan homines tibi haberi inviſos, ut qui tam multa indigna in te commiſiſſent, Deos te proſequi nequaquam erat conſentaneum, cum illi tantopere tui curam agant. TIM. At tibi, Mercuri,

curi, Joviq; quod me respicitis, plurimam equidem habeo gratiam, cæterùm hunc Plutum nequaquam recepero. MER. Quid ita? TIM. Quoniam pridem innumerabilium malorum hic mihi fuit auror, cum me assentatoribus proderet, insidiatores in me invitaret, conflaret odium, illecebris corrumperet, invidiæ obnoxium redderet, deniq; cum me adeò perfidè ac proditoriè destitueret. Contra, Paupertas optima, me laboribus viro dignissimis exercens, mecumq; verè & liberè convivens, & quæ opus erant, suppeditavit laboranti, & vulgaria ista contemnere docuit, effecitq; ut mihi vitæ spes omnes ex me ipso penderet, demonstrans quænam essent opes veræ meæ, nempe quas neque adulator assentans, neque sycophanta minitans, neque plebs irritata, neque concionator suffragiorum autor, neq; tyrannus intentus insidiis queat eripere. Itaque jam validus effectus ob laborem, dum hunc agellum graviter exerceo, neque quicquam eorum quæ sunt in civitate malorum aspicio, abundè magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu, Mercuri, quam venisti viam remetiens recurre, unà tecum Plutum adducens ad Jovem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, ut omnes mortales ab ineunte ætate ejulent. MER. Nequaquam, ô bone, neq; enim omnes ad ejulandum sunt commodi. Quin tu iracunda puerilià; ista missa face, ac Plutum excipe: non sunt rejicienda munera quæ à Jove proficiscuntur. PLU. Vin'

Divitiarum mala.

Paupertatis bona.

Timon,

Timon, ut contra te partes defendam meas, an graviter feres ſi quid dixero? TIM. Dicito, nè multis tamen, neq; cum proœmiis, quemadmodum perditiſſimi iſti ſolent Oratores. Suſtinebo enim te hujus Mercurii gratiâ paucis dicentem. PLU. Atqui multis mihi potiùs erat dicendum, tot nominibus abs te accuſato. Attamen vide, num quâ in re te, quemadmodum ais, læſerim, qui quidem dulciſſimarum quarumcunq; rerum tibi extiterim autor, opifexque, autoritatis, primarii loci, coronarum, aliarum item voluptatum: meâ operâ conſpicuus eras, celebris & obſervandus. Cæterum ſi quid moleſti ab adulatoribus accidit, non mihi potes imputare, quin ipſe magis abs te ſum affectus contumeliâ, propterea quod me tam ignominiosè viris illis execrandis ſuppeditâris, qui te mirabantur, ac præſtigiis dementabant, mihiq; modis omnibus inſidias ſtruebant. Porrò quod extremo locò dixiſti, te à me proditum, deſertúmq; fuiſſe, iſtud criminis in te poſſum retorquere cùm ipſe ſim modis omnibus à te rejectus, præcépſque exactus ex ædibus. Unde pro molli chlamyde ſagum iſtud chariſſima tibi paupertas circumpoſuit. Itaq; teſtis eſt mihi hic Mercurius, quantopore Jovem oraverim, ne ad te venirem, adeo hoſtiliter mihi adverſatum. MER. At nunc vides, Plute, in cujuſmodi hominem ſit commutatus. Proinde audacter cum illo conſuetudinem junge. Tu verò fode ità ut facis. Tu interim Theſaurum ſub ligonem adducito. Audiet enim ſi tu accerſiveris.

13. Parendum eſt, Mercuri, rurſuſq; diteſcendum. Quid enim facias cùm dii compellant? tamen vide, in quas turbas me miſerum conjicias, qui quidem cùm ad hunc uſque diem feliciſſimè vixerim, tantum auri repentè ſum accepturus, nihil commeritus mali, tantúmq; curarum ſuſcepturus. MER. Suſtine, Timon, meâ gratiâ, tametſi grave eſt iſthuc, atq; intolerandum, quo videlicet palpones illi præ invidiâ rumpantur. Ego porrò ſuperatâ Ætnâ in cœlum revolavero. PLU. Abiit ille quidem, ſicut apparet: nam ex alarum remigio facio conjecturam. Tu verò hic opperire: ſiquidem digreſſus Theſaurum ad te tranſmittam, ſed feri fortiùs. Tibi loquor, auri Theſaure, Timoni huic audiens eſto, offérq; temet eruendum. Fode, Timon, altiùs impingens. Cæterùm ego à vobis digredior.

14. TIM. Age jam, ô ligo, nunc mihi tuas vires explica, neq; defatigare dum ex abdito Theſaurum in apertum evocâris. Hem prodigiorum autor Jupiter, amici Corybantes, ac lucrifer Mercuri, undenam auri tantum? Num ſomnium hoc eſt? Metuo nè carbones reperturus ſim experrectus. Atqui aurum profectò eſt inſigne, fulvum, grave, & aſpectu multo jucundiſſimum. Pulcherrima Aurum fauſtitas mortalibus. Quippe quod ignis in morem ardes, noctéſque & dies renides. Ades, ô mihi chariſſimum & deſideratiſſimum. Nunc demum credo vel Jovem ipſum olim aurum eſſe factum. Etenim quæ tandem virgo non exporrecto

ſinu uſq; adeò formoſum amatorem excì-
piat, per tegulas elapſum? ô Mida, Crœ-
ſéq; ac munera Delphico in templo dica-
ta, ut nihil eratis, ſi cum Timone, cúmq;
Timonis opibus conferamini, cui nè Per-
ſarum quidem Rex par eſt. O ligo, &
ſagum chariſſimum, vos quidem Pani
huic reponere commodum. At ego quàm
maximè ſemotum mercatus agrum, turri-
culáq; ſervandi auri gratiâ conſtructa, u-
ni mihi affatim vixero: ſepulchrum item
inibi mihi defuncto, parare eſt ſententia.
Hæc igitur decreta ſunto, placitáq; in re-
liquum vitæ, ſejunctio, ignorantia, faſti-
dium erga mortales omnes. Porrò ami-
cus, hoſpes, ſodalis, aut ara miſericordiæ,
meræ nugæ. Tum commiſerari lacryman-
tem, ſuppeditare egentibus, iniquitas ac
morum ſubverſio: At vita ſolitaria mihi
ſit, qualis eſt lupis: unus ſibi amicus Ti-
mon, cæteri omnes hoſtes, & inſidiarum
machinatores. Cum horum quopiam
congredi, piaculum: adeò ut ſi quem
aſpexero duntaxat, inauſpicatus ſit ille
dies. In ſumma, non alio nobis habeantur
loco quàm ſigna ſaxea, æreáve, neq; fœ-
cialem ab illis miſſum recipiamus, neq;
fœdera feriamus. Solitudo terminus e-
ſto. Cæterum tribules, cognati, populares,
poſtremò patria ipſa, frigida quædam &
ſterilia nomina, & inſipientium virorum
pretia. Solus Timon dives eſto, deſpiciat
omnes, ſolus ipſe ſecum oblectetur, liber
ab aſſentationibus, & oneroſis laudibus.
Diis ſacra faciat, epuletur ſolus, ſibi ipſi
vicinus, ſibi particeps, excutiens ſeſe ab

aliis.

aliis. At ſemel decretum eſto, ut unus ſeipſum comiter accipiat, ſi moriendum ſit, aut neceſſe habeat ſibi ipſi coronam admovere. Nullúmq; nomen ſit dulcius quàm Miſanthropi, id eſt, hominum oſoris. Morum autem notæ, difficultas, aſperitas, feritas, iracundia, inhumanitas. Quod ſi quem conſpexero incendio conflagrantem, obteſtantem quò reſtinguam, pice oleóq; reſtinguere: rurſum ſi quem flumen undis abſtulerit, iſq; manus porrigens imploret, ut retineatur, hunc quoq; demerſo capite propellere, nè poſſit emergere: hunc ad modum par pari relaturus eſt. Hanc legem Timon tulit Echecratides Colyttenſis, & concionis ſubſcripſit ſuffragiis idem ille Timon. Agè hæc decreta ſunto, & pro virili immoremur eis.

15. Cæterùm magno emerim, ut id omnibus innoteſcat, quod opibus abundo, nam illa res illos præfocaverit. Sed quid illud? hem quæ trepidatio? undiq; concurrunt, pulverulenti atque anheli, haud ſcio, unde aurum odorati. Utrò[illegible] igitur hoc conſcenſo colle ſaxis [illegible]abigam è ſublimi dejaculans, an hâc tantùm in re legem violabimus, ut ſemel cum illis congrediamur, ut magis angantur, faſtiditi, repulſique? Ità ſatius eſſe duco. Itaque ſubſiſtamus, quò illos excipiamus. Agè proſpiciam, primus eorum iſte quis eſt? Nempe Gnathonides adulator, qui mihi nuper cœnam petenti funem porrexit, cum apud me ſæpenumero ſolida dolia vomuerit. Sed benè eſt quòd ad me venit, nam primus omnium vapulabit. GNA.

Annon dixi Timonem virum bonum non neglecturos eſſe Deos? Salve Timon, formoſiſſime, jucundiſſime, convivator belliſſime! TIM. Scilicèt, & tu Gnathonides, vulturum omnium voraciſſime, & hominum perditiſſime! GNA. Semper tibi grata dicacitas. Sed ubi compotamus? Nam novam tibi adfero cantilenam, ex his, quos nuper didici, dithyrambis. TIM. Atqui elegos canes admodum miſerabiles, ab hoc doctus ligone. GNA. Quid iſthuc? feris, ô Timon? Atteſtor, ô Hercules, hei, hei! in jus te voco apud Areopagitas, qui vulnus dederis. TIM. Atqui ſi cunctere pauliſper, mox cædis me reum ages. GNA. Nequaquam, quin tu planè vulneri medere, paululo auri inſperſo. Mirum enim in modum ſanguinem ſiſtet hoc remedium. TIM. Etiam manes? GNA. Abeo, At tibi malè ſit, qui quidem ex viro commodo tam ſævus factus ſis.

16. TIM. Quis hic eſt qui accedit recalvaſter ille? Philiades, aſſentatorum omnium flagitioſiſſimus. Hic cùm à me ſolidum acceperit fundum, tum filiæ in dotem talenta duo, laudationis præmium, cùm me canentem reliquis ſilentibus omnibus ſolus majorem in modum extuliſſet, dejerans me vel oloribus magis canorum, ubi ægrotantem antea vidit me, & aderam oraturus ut mei curam ageret, plagas etiam egregius ille vir impegit. PHI. O impudentiam! nunc demum Timonem agnoſcitis? nunc Gnathonides amicus & conviva? enimvero habet ille digna

digna ſe, quandoquidem immemor eſt atque ingratus. At nos qui jam olim conviſtores ſumus, æquales ac populares, tamen modeſtè agimus, nè inſilire videamur. Salve here, fac ut iſtos adulatores ſacrilegos obſerves, qui nuſquam adſunt niſi in menſa, præterea à corvis nihil differunt. Neque poſthac hujus ætatis mortalium ulli fidendum eſt. Omnes ingrati & ſceleſti. At ego cùm tibi talentum adducerem, quo poſſes ad ea quæ velles uti, in via accepi, te ſummas quaſdem opes eſſe nactum. Proinde acceſſi his de rebus admoniturus te: quanquam tibi forſitan me monitore nihil erat opus, viro nimirum adeo prudenti, ut Neſtori ipſi, ſi neceſſe eſt, concilium dare queas. TIM. Ità fiet, Philiades; ſed age, accede, quo te ligone comiter accipiam. PHI. Homines! confregit cranium hic ingratus, propterea quod eum ea, quæ in rem illius erant, admonui.

17. TIM. Ecce tertius huc orator Demeas ſe recipit, tabulas dextrâ geſtans, aitque ſe mihi cognatum eſſe. Hic una die de meo ſedecim talenta civitati dependit, nam damnatus erat, ac vinctus. At cùm ſolvendo non eſſet, ego miſertus illum redemi. Porrò cùm illi fortè obveniſſet, ut Erechtheidi tribui diſtribueret ærarium, atque ego adiens, id quod ad me redibat, poſcerem, negabat ſe civem nôſſe me. DEM. Salve, Timon, præcipuum generis tui præſidium, fulcimentum Athenienſium, propugnaculum Græciæ. Profecto jamdudum te populus frequens,

ut utraque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius Colyttensis, vir non modò probus & integer, verùm etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optimè de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil, & luctâ cursûque die eodem, ad hæc solenni quadriga, equestrique certamine. TIM. At ego nè spectator quidem unquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum? spectabis posthac; sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissimè se gessit, & Peloponnensium duas acies concidit. TIM. Quâ ratione? Quippe qui nec unquam arma gesserim, neque unquam militiæ dederim nomen. DEM. Modestè equidem de te ipso loqueris, nos tamen ingrati futuri sumus, nisi meminerimus. Præterea scribendis plebiscitis, & in consultationibus, & in administrandis bellis non mediocrem utilitatem attulit Reipublicæ. His de causis omnibus visum est, curiæ, plebi, magistratibus tributim, plebi singulatim, communiter universis, aureum statuere Timonem juxta Palladem in arce, fulmen dextrâ tenentem, radiis tempora ambientibus, utque septem aureis coronis coronetur, & promulgari coronas hodie Dionysiis tragœdiis novis. Agi enim per eum oportet hodie Dionysia. Dixit hoc suffragium Demeas orator, propterea quòd cognatus illius propinquus ac discipulus ejus sit. Nam &

orator

orator optimus Timon; prætereà quicquid voluerit. Hoc igitur tibi ſuffragium. Sed utinam & filium meum ad te pariter adduxiſſem, quem tuo nomine Timonem appellavi. TIM. Quî potes, Demea, cum nè uxorem quidem duxeris unquam, quantum nobis ſcire licuit? DEM. At ducam, novo ineunte anno, ſi Deus permiſerit, quodque erit natum (erit autem maſculus) Timonem nuncupabo. TIM. An uxorem tu ſis ducturus equidem haud ſcio, tantâ à me plagâ acceptâ. DEM. Hei mihi! Quid hoc rei eſt? Tyrannidem Timon occupas, Pulſaſque eos qui ſunt ingenui, ipſe nec ingenuus planè, nec civis? verùm propediem pœnas daturus, cum aliis nominibus, tum quòd incenderis arcem. TIM. Atqui non conflagravit arx, ſceleſte. Proinde apertè calumniaris. DEM. Sed & dives es, poſticum (arcis Athenienſis) perfodiens. TIM. Neque hoc perfoſſum eſt, unde nè hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. DEM. Verùm effodietur poſthac, ſed tu interim omnia, quæ in ea condita, poſſides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei ſcapulis meis. TIM. Nè vociferare, alioqui & tertiam tibi illidam. Etenim res planè ridicula mihi acciderit, ſi cum inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum ſceleſtum hominem non protrivero. Tum fruſtrà vicerim in Olympicis, & pugil & palæſtrites.

18. Sed quid hoc? an non philoſophus Thraſycles hic eſt? Profectò ipſus

eſt, promiſsâ barbâ, erectíſque ſuperciliis, & magnum quoddam ſecum murmurans accedit, Titanicum obtuens, cæſariem per ſcapulas fluentem ventilans, alter quidam Boreas aut Triton, quales eos Zeuxis depinxit. Hic ſedatum oris habitum præ ſe ferens, inceſſu moderatus, amictu modeſtus, manè mirum quàm multa de virtute diſſerit, damnans eos qui voluptate capiuntur, & frugalitatem laudans: at ubi lotus devenit ad cœnam, puérq; ingentem illi calicem porrexit (meraciore autem maximè gaudet) perinde ut Lethes aquam ebibens, à dilucularis illis diſputationibus diverſiſſima quæ ſunt exhibet, dum milvi inſtar præripit obſonia, & proximum cubito oppoſito arcens, mento interim condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, prono incumbens corpore, perinde atque in patinis virtutem inventurum ſeſe ſperet: dúmque uſque adeò diligenter catinos extergit indice digito, ut nè paululum quidem reliquiarum ſinat adhærere, nunquam non querulus, tanquam deteriorem partem acceperit, vel ſi totam placentam, aut ſuem ſolus omnium accipiat: qui quidem edacitatis & inſatiabilitatis eſt fructus, temulentus, vinóque bacchatus, non ad cantum modò, ſaltationemque, verùm ad convicium uſque & iracundiam. Ad hæc multus inter pocula ſermo (tum enim vel maximè) de temperantia, ſobrietatéque: atqui iſta quidem loquitur, cùm jam à mero malè affectus balbutit ridiculé. Deinde accedit vomitus. Poſtremò ſublatum eum de convivio

vio efferunt aliqui, ambabus manibus tibicinæ inhærentem. Quanquam alioqui nè ſobrius quidem ulli primariorum ceſſerit vel mendacio, vel confidentiâ, vel avaritia. Quin inter aſſentatores primas tenet, pejerat promptiſſimè, anteit impoſtura, comitatur impudentia. In ſumma, prorſus admirandum quoddam ſpectaculum eſt, omni ex parte exactum, variéque abſolutum, proinde non ejulabit clariùs videlicet, cùm ſit modeſtus. Quid hoc? papæ, tandem nobis Thraſycles? THR. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo pleriq; iſti, qui nimirum opes admirati tuas, argenti, auri, opiparorum conviviorum adducti ſpe concurrunt, multáq; aſſentatione deliniunt te, hominem videlicet ſimplicem, faciléq; impertientem id quod adeſt. Siquidem haud ignoras offam mihi in cœnam ſufficientem eſſe, tum obſonium ſuaviſſimum, cepam aut naſturtium, aut ſi quando delicier, puſillum ſalis. Porrô potum fons Athenis novem ſaliens venis ſuppeditat. Tum pallium hoc quavis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in pretio eſt, quam calculi qui ſunt in litoribus. Sed tuâ ipſius gratiâ huc me contuli, ut nè te ſubverteret, peſſima iſta atq; inſidioſiſſima res, opulentia, quippe quæ multis ſæpenumero immedicabilium malorum extiterit cauſa. Etenim ſi me audies, potiſſimum opes univerſas in mare præcipitabis, utpote quibus nihil ſit opus bono viro, quique Philoſophiæ poſſit opes perſpicere. Nè tamen in altum, ô bone, ſed fermè ad pubem uſq; ingreſſus

paulò ultra ſolum fluctibus opertum, me quidem uno ſpectante. Quod ſi hoc non vis, tute igitur eas potiore viâ ex ædibus ejicito, ac nè obolum quidem tibi facias reliquum, videlicet largiens iis, quicunq; opus habent: huic quinq; drachmas, illi minam, alii talentum. Si verò quis philoſophus fuerit, duplam aut triplam portionem ferre dignus eſt. Quanquam hoc quidem mihi non meâ ipſis gratiâ peto; ſed quo amicis, ſi qui egebunt, donem, ſat eſt ſi modò peram hanc largitione tuâ expleveris, nè duos quidem modios Ægineticos capientem. Nam paucis contentum modeſtúmq; convenit eſſe eum qui philoſophatur, neq; quicquam ultra peram cogitare. TIM. Equidem iſta quæ dicis probo, Thraſycles: ergò ſi videtur, priuſquam peram expleam, agè tibi caput opplebo tuberibus, poſteaquam ligone ſum menſus. THR. O libertas, ô leges, pulſamur ab impuriſſimo liberâ in civitate? TIM. Quid ſtomacharis, ô bone Thraſycles? num te defraudavi? Atqui adjiciam ultra menſuram Chœnices quatuor? ſed quid hoc negotii? Complures ſimul adveniunt, Blepſias ille, & Laches, & Gniphon, breviter agmen eorum qui vapulabunt. Itaque quin ego in rupem hanc conſcendo, ac ligonem quidem pauliſper interquieſcere ſino, dudum fatigatum? Ipſe verò, plurimis congeſtis ſaxis, procul eos lapidum grandine peto. BLE. Nè jace, ô Timon, abimus enim. TIM. At vos quidem nec citra ſanguinem, nec abſq; vulneribus.

Dialogus

Dialogus 4.

Judicium Vocalium.

IMperante Ariſtarcho Phalereo, ſeptimâ Octobris, actionem inſtituit *Sigma* adverſus *Tau*, conſtitutis judicibus ſeptem Vocalibus, de vi & rapinâ, ſpoliari ſe dicens omnibus illis vocibus, quæ duplici *Tau* proferri ſolent.

HActenus quidem, ô Judices Vocales, non admodum gravi injuriâ adfectus ab hoc Ταῦ, quod meis rebus abutebatur, & inde auferebat, unde minimè conveniebat, quod quidem damnum non graviter tuli: nonnulla etiam quæ dicebantur, audiviſſe me diſſimulabam propter modeſtiam, quam vos ipſi nôſtis me ſervare, cùm erga vos, tùm erga alias ſyllabas. Poſtquam verò ad tantam avaritiam & amentiam pervenit, ut non modò non ſit contentus iis, quæ ego ſæpè diſſimulavi, verùm jam majorem vim inferat, ipſa me neceſſitas cogit, ut accuſem apud vos qui utrumq; noſtrûm noviſtis. Non autem exiguus metus propter iſtam miſeriam me invaſit. Nam cùm prioribus injuriis majores ſemper addat, prorſus me è domeſticâ ſede expellit, ità ut parùm jam abſit, dum ego iſta diſſimulo, quin nè inter literas quidem ampliùs numerer, & in ſimili quodam verſer metu. Eſt itaq; æquum non modò vos judices, ſed omnes etiam reliquas literas hujus doli curam gerere. Nam ſi, ut libet unicuiq; licebit è ſuo ordine in alium violenter irrumpere, ídq; vos, ſine quibus nihil omnino ſcribi-

tur,

tur, permiſeritis, non video quomodo ſua quiq; ordinis jura, juxta quæ à principio conſtituti ſunt, tuebuntur. Sed non exiſtimo vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis quæ cum æquo & jure pugnant. Et ut vos certamen omiſeritis, tamen mihi qui injuriâ affectus ſum, negligendum non erit. Atqui utinam aliarum quoq; literarum audacia ab initio ſtatim, cùm cœperunt contra leges delinquere, eſſet repreſſa; neq; enim litigaret ad hunc uſq; diem Λάμβδα cum Ρῶ diſceptans voce *χίωνεις* [*i. e. pumex*] & *κεφαλαλγία* [*i. e. capitis dolor:*] Neq; etiam Γάμμα cum Κάππα certamen haberet, neq; tam ſæpe ad manus propè veniſſent in fullonia pro voce *γνάφαλα*. Quin ceſſaſſet etiam hoc Γάμμα cum Λάμβδα contendere, dictionem Μόγις [*i. e. ægrè*] illi ſurripiens, imo ſuffurans. Adeóq; reliquæ literæ quieviſſent ſeditiones movere contra leges. Eſt enim pulchrum unumquamq; literam in eo ordine, quem primum ſortita eſt, manere: tranſcendere verò eò quo non oportet, ejus eſt, qui jus & æquum ſolvit. Et qui primus vobis has leges finxit & formavit, ſive Cadmus fuerit ille inſularis, ſive Palamedes Nauplii filius, (quanquam nonnulli hanc prudentiam Simonidi tribuant) non ordinem tantùm per quem ſua quibuſq; literis præſidentiæ dignitas firmiter permanet, definierunt, videlicet, quæ debeat eſſe prima, quæ ſecunda, ſed qualitates etiam & virtutes quas habent conſtituerunt. Et nos quidem, ô judices, honore

affecerunt

affecerunt præcipuo, propterea quòd veſtro Marte poteſtis ſonum efficere, Semivocales verò ſecundo loco dignati ſunt, eò quòd ſine veſtro acceſſu exaudiri nequeunt. Ex omnibus etiam literis quibuſdam omnium poſtremum locum decreverunt. Multis ſcilicet & voce carentibus. Has itaq; leges per vos Vocales conſervari decet. Hoc verò Ταῦ (neq; enim poſſum ipſum turpiore nomine appellare, quàm quo nominari ſolet) per Deos niſi duæ quædam bonæ ex vobis, & aſpectu decenti, Ἄλφα ſcilicet & Ὑψιλὸν, ſe illi conjunxiſſent, nè audiretur quidem ſolúm. Hoc, inquam, mihi majorem vim quàm ullæ unquam literæ inferre auſum eſt. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipſis etiam Conjunctionibus, & Præpoſitionibus expellere tentat, adeò ut iſtam immodicam avariciam porrò ferre nequeam. Verum jam tempus eſt dicere, unde & à quibus res initium ſumpſerit.

2. Peregrinabar aliquando in Cybelo (id oppidulum non eſt injucundum) coloniâ, ſicuti fertur, Athenienſium, adducebam vero mecum fortiſſimum Ῥῶ ex vicinis meis optimum. Divertebam verò ad Comicum quendam poëtam, huic nomen erat Lyſimacho, & à majoribus, quantum apparebat, genere erat Bœotius, ſed tamen de ſe dici volebat quod in media Attica natus eſſet. Apud hunc hoſpitem ego hujus Ταῦ avaritiam deprehendi. Equidem cum hactenus paucis quibuſdam manus intuliſſet, dicendo τεσσαρακοντα [*i. e. quadraginta*] privans me meis cognatis, exiſtimabam

istimabam eam esse consuetudinem literarum, quæ unà mecum essent educatæ. Præterea cum σήμερον, [*i. e. hodie*] & similes quasdam voces mihi detraxisset, dicerétq; eas esse suas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat. Verùm cùm ab eis initium sumpsisset, atq; postea usum esset etiam dicere κασσίτερον [*i. e. stannum*] & κόπυμα [*i. e. veteramentariam plagulam*] & πίσσαν [*i. e. picem*] deinceps abjecto omni pudore βασιλίσσαν [*i. e. reginam*] quoq; nominare, haud leviter sum commotus, & irâ accensus, timens nè quis temporis successu etiam σῦκα [*i. e. ficus*] τῦκα appellet. Oro autem vos per Jovem, ut mihi indignanti, & justâ irâ commoto, præterea omni ope & auxilio destituto, ignoscatis. Neq; enim parvum hoc aut leve est periculum, in quo versor; cùm præterquam quod assuetis & familiaribus literis me spoliavit, etiam κίσσαν, [*i. e. picam*] avem meam loquacissimam ex medio sinu, ut dici solet, abreptam κίτταν appellavit. Quin & φάσσαν [*i. e. palumbum*] unà cum νήσσαις [*i. e. anatibus,*] & κοσσύφοις [*i. e. merulis*] abstulerat, interdicente Aristarcho. Eripuit etiam non paucas apes. In Atticam vero veniens, ex media illa regione *Hymettum* præter jus rapuit, idq; vobis ipsis & aliis quibusdam syllabis videntibus. Verùm quid ista ego commemoro, cùm me totâ Thessaliâ expulerit, velítq; eam *Thettaliam* dicere? deniq; me omni θαλάσσῃ [*i. e. mari*] excluserit. Neq; σέττλοις ipsis [*i. e. betis hortensibus*] pepercit,

ut

ut jam, quod dici ſolet, nè πέδαιλον [*i. e. pedamentum,*] mihi relinqueret. Quod verò litera ſim, quæ nulli nocere ſtudeam, vos ipſimet mihi teſtes eſtis; neq; enim unquam accuſavi literam Ζῆτα, quæ mihi Ϛμάραγδον abſtulit, & totam Ϛμύρναν ſurripuit: nec ipſo etiam Ξῦ, omnia fœdera & pacta rumpenti, litem intendi, ipſo etiam Thucydide opem illi ferente. Etenim vicino meo Ρῶ venia danda quòd morbo adfectum ſit, & meas apud ſe μυρρίνας, [*i. e. myrtos*] plantârit, & aliquando atrâ bile percitum mihi colaphum ὄπι κόρρης [*i. e. in maxillam,*] illiſerit, & talis quidem litera ſum ego.

3. Hoc vero Ταῦ quàm ſit naturâ violentum adverſùs reliquas omnes literas, & quàm à nullis omnino abſtinuerit, conſideremus. Sed & Δέλτα, & Θῆτα, & Ζῆτα ipſum, & prope omnia literarum elementa injuriâ affecit. Accerſe mihi elementa ab iſto injuriam paſſa. Audite, Vocales Judices, ipſum Δέλτα dicere ſurripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua vult dici ἐντελέχειαν, quod ſanè contrarium eſt omnibus legibus! audite vociferari Θῆτα, & capiti capillos evellere, eò quòd κολοκύνθη [*i. e. cucurbita*] ſibi ſit adempta. Audite etiam ipſum Ζῆτα vocibus συρίζειν [*i. e. fiſtula canere*] & σαλπίζειν [*i. e. tuba canere*] ſpoliatum eſſe adeò, ut nè γρύζειν quidem [*i. e. mutire*] illi porrò liceat! quis iſta, quæſo, ferat? aut quæ pœna ſatis magna erit tam ſceleſto? Verùm hoc non tantùm cognatum ſibi elementorum genus lædit,

ſed

ſed jam ad homines etiam iiſdem moribus ſe contulit. Neq; enim permittit ut rectà ferantur linguis. Imo verò, Judices, interim enim res humanæ rurſus me admoverunt γλώσσης [*i. e. linguæ,*] nam expulſum me hac quoq; parte γλῶσαν facit γλῶπαν. O revera linguæ perniciosus morbus Ταῦ. Verùm rurſum me conferam ad illud quod cœperam, atque homines defendam in iis, in quibus adverſus eos delinquit. Nam conatur illorum voces quibuſdam vinculis conſtringere & diſcerpere, ità ut ſi quis pulchrum quidpiam videns, idque καλὸν appellare velit, hoc Ταῦ, ſtatim irruens παλὸν ipſum dicere cogit, adeo cupit in omnibus præſidentiam obtinere. Rurſum alius dicit περὶ κλήματος, [*i. e. de palmite,*] hoc vero (eſt enim revera τλῆμον, id eſt, *miſerum*) τλῶμα facit, quod erat κλῆμα. Et quidem non plebeios tantùm homines injuriâ afficit, ſed etiam magno illi regi, cui fama eſt ipſam terram, & mare ceſſiſſe, atque naturas ſuas reliquiſſe, inſidias tendit, & ex ipſo cùm Κῦρος ſit πῦρον quendam efficit. Atque in hunc modum vocem hominum lædit. Quomodo verò re ipſa & opere eoſdem lædat, audite: plorant homines, atque ſuæ fortunæ vices deflent, atque ipſum ſæpè Cadmum execrantur, quod Ταῦ in literarum genus induxerit. Aiunt enim Tyrannos ejus literæ corpus ſecutos, atque figuram imitatos, poſteà ſimili figura ligna fabricâſſe, in quibus homines ſuſpendant. Atque ex hoc huic tam perni-

cioſæ

cioſæ fabricæ peſſimum nomen obveniſſe. Propter iſta omnia quot mortibus ipſum Ταῦ dignum eſſe judicatis? Ego quidem exiſtimo meritò hoc ſolum ad ſupplicium illius Ταῦ relinqui, ut pœnam in ſua illa figura ſuſtineat, propterea quòd Crux ab ipſo fabricata eſt, & ab eo nomen illi homines impoſuerunt.

10 MA 65

FINIS.

INDEX

Dialogorum Luciani.

Ex Libro Primo.

Dial.		Pag.
1	*Cyclopis & Neptuni*	1
2	*Menelai & Protei*	3
3	*Neptuni & Delphinum*	4
4	*Neptuni & Nereidum*	6
5	*Xanthi & Maris*	7
6	*Jovis, Æsculapii, & Herculis*	8
7	*Martis & Mercurii*	9
8	*Diogenis & Pollucis*	11
9	*Pluto, seu contra Menippum*	13
10	*Menippi, Amphilochii, & Trophonii*	15
11	*Mercurii & Charontis*	16
12	*Plutonis & Mercurii*	17
13	*Terpsionis & Plutonis*	19
14	*Zenophantæ & Callidemidæ*	21
15	*Cnemonis & Damnippi*	23
16	*Charontis & Mercurii*	24
17	*Cratetis & Diogenis*	30
18	*Alexandri, Annibalis, Minois, & Scipionis*	32
19	*Diogenis & Alexandri*	37
20	*Alexandri & Philippi*	40
21	*Achillis & Antilochi*	43
22	*Menippi*	

ΠΙΝΑΞ

Τῶν Λυκιανῦ Διαλόγων.

Ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ.

Διάλ.		σελίς.
α'.	Κύκλωψ καὶ Ποσειδῶν.	α'.
β'.	Μενελάυς καὶ Πρωτέως.	γ'.
γ'.	Ποσειδῶν καὶ Δελφίνων.	δ'.
δ'.	Πωσειδῶν καὶ Νηρηΐδων.	ε'.
ε'.	Ξάνθυς καὶ Θαλάσσης.	ς'.
ς'.	Διὸς, Ἀσκληπιῦ, καὶ Ἡρακλέυς.	ζ'.
ζ'.	Ἄρεως καὶ Ἑρμῆ.	η'.
η'.	Διογένυς καὶ Πολυδεύκυς.	θ'.
θ'.	Πλάτων, ἢ περὶ Μενίππυ.	ια'.
ι'.	Μενίππυ, Ἀμφιλόχυ, καὶ Τειρεσίυ.	ιγ'.
ια'.	Ἑρμῆ καὶ Χάρωνος.	ιδ'.
ιβ'.	Πλάτωνος καὶ Ἑρμῆ.	ιε'.
ιγ'.	Τρυφίωνος καὶ Πλάτωνος.	ις'.
ιδ'.	Ζωσφάνυς καὶ Καλλιδημίδυ.	ιη'.
ιε'.	Κυήμωνος καὶ Δαμνίππυ.	κ'.
ις'.	Χάρωνος καὶ Ἑρμῆ.	κ'.
ιζ'.	Κερκώπων καὶ Διογένυς.	κε'.
ιη'.	Ἀλεξάνδρυ, Ἀννίβυ, Μίνωος, καὶ Σκιπίωνος.	κζ'.
ιθ'.	Διογένυς καὶ Ἀλεξάνδρυ.	λα'.
κ'.	Ἀλεξάνδρυ καὶ Φιλίππυ.	λγ'.
κα'.	Ἀχιλλέως καὶ Ἀγιλόχυ.	λς'.
		κβ'. Μς-

ΠΙΝΑΞ.

κϐ'. Μενίππυ καὶ Ταυλάυ. λζ.
κγ'. Μενίππυ καὶ Αἰακῦ. λθ'.
κδ'. Μενίππυ καὶ Κερβέρυ. μα'.
κε'. Χάρωνος καὶ Μενίππυ. μϐ'.
κς'. Διογένυς καὶ Μαυσώλυ. μδ'.
κζ'. Νιρέως, Θερσίτυ καὶ Μενίππυ. με.
κη'. Μενίππυ καὶ Χείρωνος. μς'.
κθ. Διογλύυς, Ἀνλιδένυς καὶ Κεφάλου. μζ'.
λ'. Αἴανλος καὶ Ἀγαμέμνονος. να'.
λα'. Μίνως καὶ Σωσεράτυ. νϐ'.
λϐ'. Μενίππου, ἢ Νεκυομανλεία. νδ'.
λγ'. Χάρων, ἢ Ἐπισκοπῦνλες. ξη'.

Ἐν τῷ δευτέρῳ βιϐλίῳ.

α'. Περὶ τοῦ Ἐνυπνίυ, ἤτοι βίος Λυκιανῦ. πζ'.
β'. Θεῶν Ἐκκλησία. γ'.
γ'. Τίμων ἢ Μισάνθρωπος. ργ'.
δ'. Δίκη Φωνηέντων. ρκη'.

ΤΕΛΟΣ.

INDEX.

22	*Menippi & Tantali*	45
23	*Menippi & Æaci*	46
24	*Menippi & Cerberi*	49
25	*Charontis & Menippi*	51
26	*Diogenis & Mauſoli*	52
27	*Nirei, Therſitæ, & Menippi*	54
28	*Menippi & Chironis*	55
29	*Diogenis, Antiſthenis, & Cratetis*	57
30	*Ajacis & Agamemnonis*	61
31	*Minois & Soſtrati*	63
32	*Menippus, ſeu Necyomantia*	65
33	*Charon, ſive Contemplantes*	88

Ex Libro Secundo.

1	*De Somnio, ſeu vita Luciani*	103
2	*Deorum Concilium*	114
3	*Timon, ſeu Miſanthropus*	124
4	*Judicium Vocalium*	155

FINIS.

Catalogus Librorum qui proſtant venales apud Benj. Walford *ad Inſignia Principis in Cœmeterio D.* Pauli.

NOvus Græcorum Epigram. & Poemat. Delectus Gr. Lat. per Tho. Johnſon. 8*vo.*

Sophoclis Tragœdiæ Ajax & Electra, Gr. Lat. per Tho. Johnſon. *Oxon.* 1705.

Euripidis Tragœdiæ, Medea & Phœniſſæ. Gr. Lat. per W. Piers. 8*vo. Cant.* 1703.

Theocritus Gr. Lat. cum Græcis Scholiis & Notis, per J. Weſt, 8*vo. Oxon.* 1706.

Leuſdeni Compendium Græ. Novi Teſtamenti, 8*vo. Lond.* 1703.

Fabularum Æſopiarum Delectus, Gr. Lat. Heb. & Arab. 8*vo. Oxon.*

Hiſtoriarum Fabellarumq; Delectus, cum Notis & Verſione, Gr. Lat. 8*vo.*

Dionyſius Halicarnaſſeus de Structura Orationis, Gr. Lat. per J. Upton. 8*vo.*

Eutropii Breviarum Hiſt. Rom. cum variis Lection. & Annotat. Gr. Lat. *Oxon.*

Zozimi Hiſtoriæ Novæ Libri ſex Notis illuſtrati, Gr. Lat. 8*vo. Oxon.*

Pindari Olympia, Nemea, Pythia, Iſthmia, Gr. Lat. cum Scholiis. *fol. Oxon.*

Euripidis Tragœdiæ, quæ extant omnia, cum Scholiis, per J. Barnes, Gr. Lat. *fol.*

Platonis de Rebus Divinis Dialogi ſelecti, Gr. Lat. 8*vo. Cantab.*

Rhetores

Rhetores ſelecti. Demetrius Phaleræus, Tiberius Rhetor. &c. Gr. Lat. 8*vo. Oxon.*

Herodiani Hiſtoriarum libri 8. cum Notis Gr. Lat. 8*vo. Oxon.*

Marci Antonini Imperatoris libri 12. cum Notis, Gr. Lat. 8*vo. Oxon.*

Ariſtotelis de Rhetorica, ſeu arte Dicendi libri tres, Gr. Lat. 4*to.*

Wilhelmi Schickardi Horologium Ebræum. Heb. Lat. 8*vo. Lond.* 1703.

Epigrammatum Delectus ex Poetis tum Vet. tum Recent. in 12*o.*

Decerpta ex Ovidio, Tibullo, Propertio, & Pedone, Edit. tertia. 8*vo.*

Muſarum Anglicanarum Analecta, 2 Vol. 8*vo. Oxon.*

Vocabularium Anglo-ſaxonicum, Lexico Gul. Somneri magna parte auctius. 8*vo.*

M. T. Cicero de Oratore ad Q Fratrem, per Tho. Cockman. 8*vo. Oxon.*

M. T. Ciceronis Orationes ſelectæ in uſum Delphini. 8*vo.* 1706.

P. Virgilii Maronis Opera, cum Notis in uſum Delphini. 8*vo.* 1707.

Q. Horatii Flacci Opera, cum Notis in uſum Delphini. 8*vo.* 1705.

M. Val. Martialis Epigrammata, cum Notis in uſum Delphini. 8*vo.* 1701.

D. Junii Juvenalis, & A. Perſii Flacci Satiræ, in uſum Delphini. 8*vo.* 1707.

P. Ovidii Naſonis Metamorphoſeon libri 15, in uſum Delphini. 8*vo.* 1708.

Juſtinus de Hiſtoriis Philipicis & totius Mundi Orig. in uſum Delphini. 8*vo.*

L. Annæi Flori Rerum Romanarum Epitome, in uſum Delphini. 8*vo.*

Shorter

Shorter Examples to Lily's *Grammar-Rules, by* William Willymott. 12o.

Nouns and Verbs, Engliſh and Latin, for the uſe of Eaton School. 8vo.

Engliſh Particles deſign'd for Latin Exerciſes, by William Willymott. 8vo.

Teſtamentum Novum Græcum, in 12o. *Cantab.* 1700.

Mr. Boyer's *French and Engliſh Dictionary, ſecond Edition.* 8vo. 1708.

Ger. Jo. Voſſii Elementa Rhetorica, in uſum Scholarum. 8vo. 1707.

The Octavius *of* Minutius Felix, *Engliſh'd by Mr.* Combe. 8vo. 1703.

Seneca's *Tragedies Tranſlated into Engliſh Verſe, by Sir* Edw. Sherburne. 8vo.

J. Celſus de Vita & Rebus Geſtis C. Julii Cæſaris, ex Muſæo J. Grævii. 12o.

M. Tullii Ciceronis Orationes ſelectæ, in uſum Scholarum, per Du-Gard. 12o.

Phædri Fabulæ in uſum Scholæ Eaton. 8o. 1708.

Homeri Ilias cum Græcis Scholiis Didymi. 8vo. Ox.

10 MA 65